

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

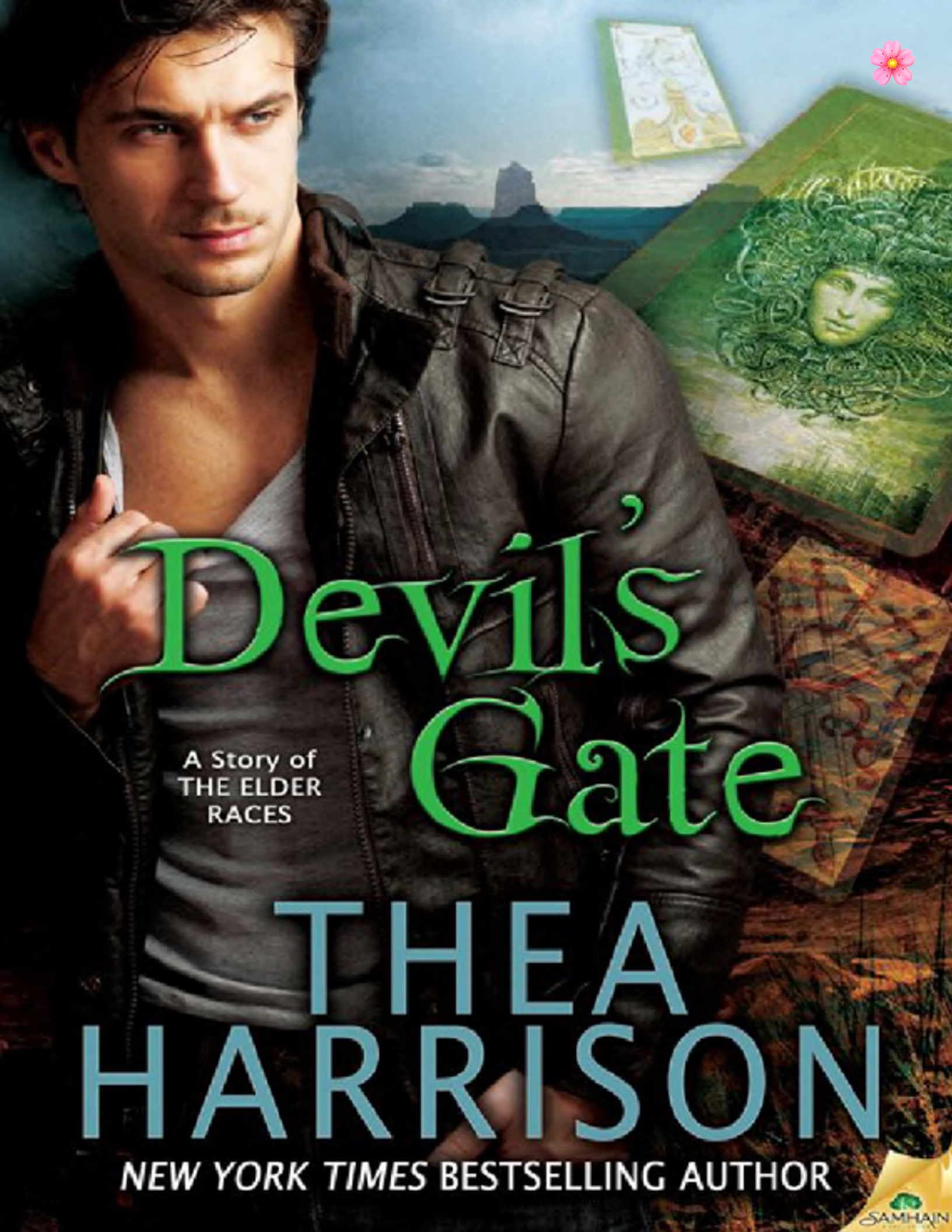
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Devil's Gate

A Story of
THE ELDER
RACES

THEA
HARRISON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Birinci Bölüm

Fedakarlık

Seremela Telemar yüksek dairesinin açık balkon kapısının çerçevesine yaslandı ve okyanus manzarasına baktı. Tropikal nem tenini yalıyordu. Eve gelir gelmez balkon kapısını açmış, iş kıyafetlerini çıkarıp kot şortunu ve atletini giymişti.

Miami'nin havası blues çalıyordu. Şarkıcı Nina Simone'un sesi gibi, karanlık, boğucu bir havası vardı ve beklenmedik bir anda sertleşiyordu. Karamsar bulutlardan oluşan devasa düğümler, çalkantılı suların üzerinde çalkalanırken güneşi gizliyor ve şiddetli yağmur dikey tabakalar halinde yağıyordu. İhtiyaç duyulan tek şey, terk edilmiş bir otelde kasırgayı beklerken fildişi piyano tuşlarını parmaklayan Bogart takım elbiseli, dünyadan bıkmış bir adamdı.

Başındaki yılanlardan biri omzunun üzerinden kayarak ona bakmak için yükseldi, mücevherli bakışları meraklıydı. İnce diliyle fırtına yüklü havanın tadına baktı. İşaret parmağını yılanın çenesinin altına koydu ve hafifçe dürttü. Daha yakına kaydı ve minik yanağını onunkine yasladı. Başka bir ruh halinde olsa gülümseyebilirdi ama bu sabah öyle değildi.

Bunu gerçekten tekrar yapacak mıydı?

Evet. Evet, yapacaktı. Evet, yapacaktı.

İçini çekti, cep telefonunu açtı ve hızlı aramayı tuşladı. Telefonu kulağına götürdü. Diğer uçta gergin bir kadın sesi, "Serrie?" dedi.

"Evet," dedi kız kardeşi Camilla'ya. "Gidip onu getireyim." "Tanrılara şükürler olsun," dedi Camilla hararetle.

"Teşekkür etmen gereken kişilerin tanrılar olduğunu sanmıyorum," dedi Seremela.

"Tabii ki hayır!" Camilla öyle dedi. "Teşekkür ederim, Serrie! Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Vetta artık beni hiç umursamıyor - söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor ve onu eve kendim getirmeye çalışırsam ne olacağını biliyorum. Her şey yine benim suçummuş gibi patlayacak ve kavga saatlerce sürecekti ve Vetta bunu herkese duyuracaktı.

sırf beni küçük düşürmek için yapabilir, toplum içinde tartışmalardan ne kadar nefret ettiğimi biliyor-"

"Camilla," dedi Seremela. Sesi Camilla'nın gevezeliğini kesecek kadar keskindi. Diğer kadın sessizliğe gömüldü. "Şu anda beni dinlemene ihtiyacım var" dedi.

"Elbette, neye ihtiyacın varsa," dedi Camilla hızla.

"Bu, sorunlarınızı ve hatalarınızı düzeltmenize yardımcı olmak için her şeyi bırakabileceğim son sefer."

Camilla'nın ses tonu temkinli bir hal aldı. "Son kez derken ne demek istiyorsun?"

"Senin için bir şeyler her ters gittiğinde ya da Vetta'yla çözemediğiniz her tartışmanızda hayatımı askıya almaya devam edemem. Yeni ve çok zorlu bir işe başladım. İşverenlerim harika insanlar ve bana karşı çok iyiler ama onlardan isteyebileceğim çok şey var. Her an sınırsız izin bunlardan biri değil."

Camilla'nın sesi soğudu. "O senin yeğenin. Ona ne olduğunu önemsediyini sanıyordum."

Seremela öfkesini bastırdı. Şimdi suçluluk duygusuna kapılma zamanıydı, ama ne zaman Camilla'nın yapmasını istediği şeyi yapmasa ya da Camilla'nın duymak istediği şeyi söylemese suçluluk duygusuna kapılma zamanı hep gelirdi. Tüm Yaşlı Irklar için çocuklar nadirdi ve Camilla Vetta'yı doğurmayı başardığından beri, böylesine değerli bir mucizeyi gerçekleştirdiği için dünyanın ona ne borçlu olduğuna dair çarpık bir bakış açısı vardı.

"Elbette ikinizi de seviyorum," dedi. "Ve size ne olacağını önemsiyorum. Bu yüzden bu yolculuğu yapmayı kabul ediyorum. Ama o senin kızın ve kabul etmek zorundayım ki Vetta kontrolden çıktı. Onunla aranı nasıl düzelteceğini kendin bulmalısın. Sadece kendin için değil, Vetta için de danışmanlık almalısın Camilla."

"Gitmem gerek," dedi Camilla.

Seremela gözlerini devirdi. "Elbette biliyorsun," dedi. Çok geç konuşmuştu ve kulağına bir çevir sesi geldi. Camilla telefonu yüzüne kapatmıştı.

iPhone'unu fırlatma dürtüsüne direndi. Onun yerine iş e-postasını tekrar kontrol etti. Yeni işverenleri Carling ya da Rune'dan hâlâ bir yanıt gelmemişti.

Dürüst olmak gerekirse, onlara sadece kısa bir süre önce, izinli olduğu için masasını hazırlamak üzere ofise gittiğinde e-posta göndermişti. Derin pişmanlıklar,

Ailevi acil durum, işten izin almam gerekiyor, yakında görüşeceğiz, falan filan. Yıllar boyunca aynı türden mektupları o kadar sık yazmıştı ki, uykusunda bile bir tane yazabilirdi.

Camilla'nın muhtaçlığı uğruna kaç kez kendini feda etmişti? Bir nefes verdi. Sayılamayacak kadar çok.

Camilla'nın kendi hayatının sorumluluğunu almayı öğrenmesini bekliyorsa, Seremela da aynısını yapmak zorundaydı. Yıllar boyunca Camilla'nın davranışlarına izin vermeyi seçmişti. Artık enerjisini kendisi için yeni bir hayat kurmaya odaklamanın zamanı gelmişti.

Ne de olsa Miami'ye taşınmasının amacı buydu: yeni bir işe girmek ve gerçekten yapmak istediği tıbbi araştırmaları yapmak, yeni bir hayat kurmak ve yeni fırsatlar ve ufuklar keşfetmek. Korunaklı, akademik kabuğunu kırması için çok geç değildi.

Düşmanının küçük, zehirli sesi fısıldadı: "Bulduğun tek güven sınıfta ya da laboratuvardaydı. Otopsi yapılmış bir ceset üzerinde ders vermediğin zamanlarda, sakar bir aptala dönüşüyorsun. Yıllardır -aslında on yıllardır- biriyle çıkmadın ve nadiren yeni arkadaşlar ediniyorsun. Asla kendi çocuğunuz olmayacak ve siz de kendi yolunuzda ilerliyorsunuz. Eski sizle yeni bir hayata başlıyorsunuz. Tüm eski sorunların ve eski zayıflıkların seninle birlikte geldi, o halde herhangi bir şeyi gerçekten değiştirmeyi nasıl bekleyebilirsin?

Yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. Medusalar her medusanın ruhunda bir damla zehirle doğduğuna inanırdı. Bu zehir medusa'nın Düşmanı'na, kişinin kendi düşüncelerine şüphe ve korku fısıldayan karanlık sese dönüşürdü. Kişinin gücünün ölçüsü, içindeki Düşman'a ne kadar iyi dayandığına göre belirlenirdi. Seremela bu olumsuz sesin üstesinden gelmeye çalıştı ama kendi Düşmanının ona karşı kullanabileceği çok fazla cephanesi vardı.

Kendini elindeki işe konsantre olmaya zorladı. Patronlarından haber bekliyormuş gibi davranarak işi daha fazla ertelemesine gerek yoktu. Birçok işveren ailevi acil durumlar konusunda çok anlayışlıydı -en azından ilk seferinde. Ve Carling ve Rune diğer pek çok işverenden çok daha iyiydiler. Ona ne kadar değer verdiklerini göstermek için ellerinden geleni yapmışlardı.

İçini çekti, telefonunu sehpanın üzerine fırlattı ve bavulunu hazırlamaya koyuldu. Cidden, Vetta'yı bulduğu zaman, onu

kızın boynuna. Bu, daha fazla yüzleşme veya çatışmayla ilgili olası sorunları çözecekti. Camilla'nın muhtaçlığını gidermeyecek ya da Seremela'ya iş dışında bir hayat kazandırmayacaktı ama sorun değildi, geri kalanıyla ilgilenmek için yer açacaktı. Bir sürü ve bir sürü güzel oda.

Dairesinin kapısı çalındı. Gözlerindeki ağ zarı şaşkınlıkla kapandı ve bir elinde sutyenleri, diğerinde iç çamaşırları olduğu halde durakladı. Rengârenk iç çamaşırlarını açık duran çantasına bırakıp aceleyle kapıya gitti ve gözetleme deliğinden dışarı baktı.

Kapının diğer tarafında, GQ dergisinin bir sayısından fırlamış gibi görünen siyah saçlı bir adam duruyordu. Rahat bir duruşu vardı, elleri el dikimi keten yazlık takım elbisesinin ceplerindeydi, ceketinin düğmeleri açıktı. Özel dikim kıyafetlerin her bir pahalı çizgisi onun zayıf ve biçimli vücudunu vurguluyordu. Jiletle kesilmiş kat kat koyu renk saçları, sanki parmaklarını yeni geçirmiş gibi alnına düşüyordu. Gözleri de en az saçları kadar koyuydu ve zekâyla ışıldıyordu. Buna karşılık teni hiç güneş ışığı görmemiş bir adamın soluk fildişi rengindeydi.

Çünkü görseydi, alevler içinde yok olurdu.

Uluslararası üne sahip bir avukat ve dünyanın en güçlü Vampirlerinden birinin en genç evladı olan Duncan Turner kapısının önünde duruyordu? Kuşluk vakti mi?

Göz zarlari bir kez başladı mı durmuyordu. Açıldılar. Tekrar kapandı. Tekrar açıldı. Tekrar kapandı. Medusa'nın sinirsel hıçkırık versiyonuydu.

Başını geriye doğru salladı ve gözlerini hızla ovuşturarak durmalarını sağladı. Gözlerini tekrar açtığında, yılanlarından birkaçının birbirlerini iterek gözetleme deliğinden bakmaya çalıştığını gördü.

Yılanlarını yakaladı ve onları çılgınca topladı. Ellerinden kaymaya devam ettiler, gözetleme deliğine geri dönmeye çalışıyorlardı.

Çıkmayı unut. İşte bu yüzden poker oynamıyorum, diye düşündü. Çünkü söyleyecek çok şeyim var ve hepsi de çok inatçı.

Duncan kapıyı tekrar çaldı ve onu yerinden sıçrattı. "Seremela?" diye seslendi. "Evde misin?"

Kapının ardından bile, zengin, bariton sesi tenine ürperti gönderdi. Tedirginliği tüm yılanlarının dalgalanmasına neden oldu.

Tanrı *aşkına, kesin şunu!* Telepatik olarak onlara söyledi. Yüksek sesle, "Evet, ben-ben evdeyim! Bir dakika bekleyin. Hemen geliyorum!"

Şimdi tüm yılanları kapıdan dışarı bakmaya çalışıyordu. Duncan'ın da dışarıda olduğunu biliyorlardı. Duncan'ı seviyorlardı. Hem de çok.

"Sakin olun, lanet olsun," diye yüksek sesle tısladı.

Her zamanki gibi onu görmezden geldiler. Bazı yaşlı medusalar baş yılanları üzerindeki kontrolleriyle ünlüydü ve yaptıkları ya da söyledikleri her şey koordineli hareketlerin zarif bir senfonisiydi.

Seremela değil. Hayır, onunkiler söylediği tek bir kelimeye bile kulak asmıyordu ve onlar üzerinde gerçek bir kontrol kurma umudunu çoktan yitirmişti. Kötü eğitilmiş bir kaniş sürüsü gibiydiler.

"Seremela?" Duncan söyledi.

Sesi... karmaşıktı ama her zaman karmaşıktı, sesindeki tatlar ve notalar yıllanmış bir şarap kadar katmanlıydı. O bir nüans ustasıydı ve dünyanın en keskin hukukçularından biriydi ve Duncan ona o kadar hayranlık duyuyordu ki bu onu düğüm düğüm ediyordu.

Aktör Alan Rickman ya da Liam Neeson gibi sesinin büyüleyici güzelliğe olması da hiç yardımcı olmuyordu. Carling'e göre Duncan artık nadiren mahkemeye çıkıyordu ama çıktığında da farklı demeslerden diğer avukatlar, hakimler ve hukukçular sadece onu dinlemek için dünyanın dört bir yanından geliyordu.

Şimdi sesi eğlence ve endişe arasında bölünmüş gibiydi.

"Her şey yolunda," diye seslendi kapıyı okşarken. Bu söylenecek aptalca bir şeydi, özellikle de ailesinin acil durumu karşısında. Elinden gelse yatağa tırmanır ve yorganı kafasına çekerti. Hepsinin kafasına. "Beni hazırlıksız yakaladın. Bir dakika bekleyin."

"Acele etme," dedi.

Onun sesi. Tanrılara yemin ederim ki, onun sadece konuşarak bile kendisini orgazma ulaştırabileceğinden emindi.

Bu düşünce ne onun soğukkanlı ve sakin bir tavır sergilemesine ne de heyecanlı küçük kafasını sakinleştirmesine yardımcı oldu. Ellerini havaya kaldırıp dairenin diğer ucuna, yatak odasına koştu ve bir eşarp kapıp başının arkasından başlayarak hızlı bir ustalıkla yılanların etrafına sardı.

Medusalar için normal yaşam süresi yaklaşık 450-500 yıldır ve yılanları yaşlandıkça daha uzun ve daha zehirli hale geldi. Bebekler ve küçük

Çocukların parmakları kadar küçük yılanları vardı ve ısırıklarının zehri bir sivrisinek ısırığı kadar tahriş ediciydi; yaşlıların yılanları ise genellikle yerde bir ayak kadar uzanıyordu. Yaşlı bir yılanın tek bir ısırığı yetişkin bir insanı çok hasta edebilirdi ve birden fazla ısırık birkaç ırk için neredeyse kesin ölüme neden olurdu.

Seremela orta yaşın sonlarında, 380 yaşına yaklaşmıştı ve yılanları kalçalarını aşıyordu. Hiçbir zaman yılanlarının birini ısırmasına neden olacak kadar tehdit altında hissetmemiş ya da korkmamıştı. Kütleyi bir omzunun üzerinden çekip hızla aşağıya doğru indirdi.

Atkıya sarılmak istemiyorlardı -gerçekten de çocukları uyutmak gibi bir şeydi bu- ve onları rahatça örtünün altına sokup tekrar omzuna yatırana kadar tedirginlikleri arttı. Sıcak ve karanlık bir yere sokulduklarında sessizleştiler. Yatak odasından çıkarken bile uyuduklarını hissedebiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açmak için aceleyle geri döndü. Beklerken koridordan aşağı bakan Duncan hızla geri dönüp onunla yüzleşti. Karanlık, zeki bakışları bir an için onu süzdü. Yüz ifadesindeki açık endişe karşısında yanaklarının ısındığını hissetti.

Kapıyı daha geniş tuttu, misafirperver olmaktan çok onun delici, fazla gözlemci ilgisinden uzaklaşmak için kendine bir bahane vermek için, yine de "Lütfen, içeri girin" demeyi başardı.

"Teşekkür ederim." Ellerini hâlâ ceplerine sokmuş olan Duncan, kadının dairesine doğru yürüdü.

Onu izlerken ağzı kurudu. Bazı açılardan çok normal görünüyordu. Boyu 1.80 civarındaydı ve ondan sadece birkaç santim daha uzundu. Ve iri yarı da değildi. Düzgün, kompakt bir yapısı vardı ve hareket ettiğinde, keskin, sessiz zekâsı vücudundan akarken benzersiz ve soyut bir şey ortaya çıkıyordu.

Tüm Vampirlerde aynı sıvı, insanlık dışı zarafet vardı ama hepsi Seremela'yı Duncan'ın etkilediği gibi etkilemiyordu. Başını eğdi ve kapıyı kapattı. Onunla yüzleşmek için arkasını döndüğünde, onu yine kendisini incelerken buldu. Kırmızı atletinin ve şortunun ince kumaşının açıkta bıraktığı çıplak teninin farkına vararak daha da utandı. Ayak tırnakları parlak, şımarık bir limon yeşiline boyanmıştı. Çıplak bacaklarına baktı ve sonra tekrar ona döndü.

Keşke üzerinde iş kıyafetleri olsaydı ve aralarındaki masada parçalanmış bir ceset olsaydı. O zaman ne söyleyeceğini ve nasıl davranacağını bilirdi.

Yine de bir yerden başlaması gerekiyordu. "Misafir beklemiyordum." dedi.

"Umarım habersiz uğradığım için kızmamışsınızdır," dedi.

Sesi görünmez bir okşayışla onun üzerinde gezindi. Zihni ona daha önce fırtınayla yıkanmış hayallerinden topladığı görüntüleri sunarken ürperdi:

Duncan, Bogart takım elbisesi içinde, uzun, zeki parmaklarını piyano tuşlarına vuruyor, karanlık başı eğik ve melankolik bir bakışla. Sonra kadın odaya giriyor ve adam şiddetli bir sevinçle ona dönüyor -dünyada sadece iki kişi olduklarını söyleyen bir bakış atıyor-

Etrafındaki ağır gerçeklik gümbür gümbür yerine oturdu. Gah. Neredeydiler? Oh, bir şey söylemişti. Bu, sıranın onda olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Argh, en çok ihtiyacın olduğunda bir ceset neredeydi? Uygun bir yanıt bulmaya çalıştı. "Hayır, tabii ki hayır."

Bakışları kızın başında takılı kalmıştı. Ona küçük, ciddi bir gülümseme verdi. "Küçük yaramazların bugün bir yere saklandığını gördüğüme üzüldüm."

Isınmış bir halde, utangaç bir el ile başının arkasına dokundu. Birçok insan medusa yılanlarından korkar ya da tiksiniyordu ve tarih boyunca çeşitli zamanlarda medusalar bu yüzden zulüm görmüş ve öldürülmüştür. Bir medusanın öldürülmesinin en ünlü örneği antik Yunan'da, Perseus'un, sözde çok çirkin olan ve görüntüsünün insanları taşa dönüştürebileceği bir kadının kafasını kestiği zamandı.

Ama Duncan diğer insanlar gibi değildi. Yılanlardan hoşlanıyor gibiydi ve Carling ile Rune'un kış gündönümü Masque partisinde onunla flört ettiklerinde onlara hoşgörülü bir eğlenceyle davranmıştı.

Yılanlarının sosyal ortamlarla ilgili en ufak bir sorunu yoktu, gerçi hiçbir zaman uygun şekilde davranmamışlardı.

Bir keresinde bir iş partisinde, o sırada patronu olan kadınla konuşurken başı dönmüş ve aşırı derecede sersemlemişti. Arkasını döndüğünde, yılanlarından birkaçını arkasındaki masada duran birkaç bardağın dibindeki alkol artıklarını yalarken yakaladı. Neyse ki patronu eğlenmiş ve onu eve götürmek için bir taksi çağırmasına yardım etmişti.

"Biraz dinlenmeye ihtiyaçları vardı," diye itiraf etti. "Seni görmek ne büyük sürpriz Duncan, özellikle de günün ortasında."

Gülümsemesi kaybolmadan önce kısa bir süre genişledi. "Masque partisinden sonra seni bıraktığım zaman apartmanın ve bodrum katındaki garajın planını hatırladım. Garaja park edip asansörle yukarı çıkmak çok kolay ve koridorun sonundaki pencerelerden kaçınmak da oldukça kolay. Bu bina çok Vampir dostu."

"Anlıyorum," dedi kadın.

Duncan, camları tam spektrumlu UV korumasıyla renklendirilmiş gümüş rengi bir Aston Martin V12 Zagato kullanıyordu. Arabanın fiyat etiketi yarım milyon dolardan fazla olmalıydı, ancak Yaşlı Irklar arası demesne hukuku konusunda uzmanlaşmış Amerika Birleşik Devletleri'nin önde gelen hukuk firmalarından birinin kurucu ortağı olduğunuzda, alışılmadık derecede güzel ikramiyeleri karşılayabilirdiniz.

Geniş bir avluya açılan açık balkon kapılarına baktı. Duncan'la onlardan çok uzakta durmakla kalmıyor, dışarısı hâlâ karanlıktı ve şiddetli bir yağmur yağıyordu. Dairesi doğuya baksa da, fırtına dinene kadar pencerelerden içeri güneş ışığı girme tehlikesi yoktu.

Şüphesiz Duncan daha dairesine adımını atarken tüm bunları hesaplamıştı. Onun için güneşle herhangi bir temas dayanılmaz olurdu ve birkaç saniye içinde ölümcül hale gelirdi. Hayatının her anında güneşin konumundan haberdar olmalıydı.

Ona döndü ve bakışlarıyla buluştu. "Sizin için ne yapabilirim?" "Davet edilmediğim bir yere burnumu sokuyorum, Seremela," dedi açıkça. "Ve umarım bunun için beni affedersiniz. E-postanızı aldığında Carling ile toplantıdaydım. Ailenizle ilgili acil bir durum olduğunu biliyorum ve iyi olduğunuzdan emin olmak için uğramak istedim."

Dudakları aralandı ve gözleri büyüdü. Illinois'deki adli tıp görevinden ayrılmış ve Carling ile Rune için özel tıbbi araştırmalara odaklanmak üzere Miami'ye taşınmıştı. O zamandan beri Duncan'ı tanımaktan büyük keyif alıyordu.

Duncan, Carling'in en küçük çocuğuydu ve Carling ile Rune'un avukatı olarak yeni ajanslarını kurma konusunda onlarla yakın bir şekilde çalışıyordu. Seremela ajansın ilk çalışanlarından biriydi.

Duncan hiçbir şekilde Seremela'nın patronu değildi, ancak Carling ve Rune'un aldığı idari kararlardan haberdar olacaktı ve kesinlikle ona gizli konulardan bahsetmekten çekinmeyeceklerdi.

Grupları küçük olduğundan ve çoğu bölgede yeni olduğundan, birlikte çalışmanın yanı sıra sosyalleşme eğilimindeydiler. Seremela ve Duncan grup etkinliklerinde güzel sohbetler etmişlerdi ve bir dostluk geliştirmeye başlamış olabileceklerini ummuştu, ancak onun sağlığını kontrol etmek için şahsen gelmesi beklediğinin de ötesindeydi.

Başını eğdi. "İyi misin?" diye sordu nazikçe. "Ailenden biri ölmedi, değil mi?"

"Hayır!" diye ağzından kaçırdı. "Hayır, yaşamadım. Duncan, çok düşüncelisin. Teşekkür ederim."

"Oh, güzel," dedi adam. Omuzlarının gerginliği azaldı ve ona o çok çekici çarpık gülümsemesini verdi. "Kimse ölmedi ve sen de rahatsız ettiğim için bana kızmadın. Bunların ikisini de kazanç olarak sayıyorum. Ne olduğunu sormamın sakıncası var mı? Hepimiz Miami'ye nakledildik ve kendimizi kopuk ve yalnız hissetmemiz çok mümkün. Carling ve ben yardıma ihtiyacınız olabileceğini ama bunu isteyecek kadar kendinizi rahat hissetmediğinizi düşündük."

İnledi ve eliyle işaret etti. "Yeğenimin birkaç ay önce evden kaçtığını yeni öğrendim. Kız kardeşim bunca zaman bunu gizli tuttu. Vetta'yı -yani yeğenimi- bulması için bir dedektif tuttu ve şimdi onun izini bulduğuna göre, onu eve getirmemiz gerekiyor."

O konuşurken Duncan'ın bakışları daha da yoğunlaşmıştı. "Sanırım yeğeniniz iyi?"

"Evet, anladığım kadarıyla öyle," dedi Seremela. "Bu kızın bela bulma konusunda bir yeteneği var ve eğer bela bulamazsa, genellikle onu yaratır. Korkarım sizinle uzun uzun konuşamayacağım. Beklemedeyim ve havaalanına gitmeye hazırlanıyorum, böylece müsait olan ilk uçağa binebilirim."

"Kız kardeşin onunla birlikte Vetta'yı almaya gideceğin için minnettar olmalı." Seremela başını salladı. "Kız kardeşim Vetta'yı almaya gitmiyor." Duncan'ın zarif kara kaşları aşağı indi. "Pardon?"

Seremela ona kuru bir bakış attı. "Camilla çatışmayla yüzleşemez," diye açıkladı. "Vetta'yı tek başıma alacağım."

Kaşları daha da çatıldı. "Beni tekrar affedin," dedi. "Bunun ne kadar müdahaleci görünebileceğinin farkındayım, ama kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Neyse ne." Bir omzunu seğirtti. "Yine de bu ifadenin pek çok insan için ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyorum. Şu anda en çok

Önemli olan Vetta'yı güvenli bir şekilde eve götürmek ve bu da artık nerede olduğunu bildiğimize göre mümkün olduğunca hızlı hareket etmek anlamına geliyor. Geri kalan her şey daha sonra halledilebilir."

O konuşurken Duncan açık balkon kapısından dışarı bakmak için döndü. Kadın buna hiç aldırmadı. Bu ona Duncan'ın profilini inceleme fırsatı vermişti.

Gözlerinin köşelerini hafif çizgiler oymuş, etkileyici, biçimli ağzını belirginleştirmişti. Carling onu on dokuzuncu yüzyılın ortalarında Kaliforniya Altına Hücum'un zirvesindeyken çevirdiğinde otuz yaşlarında olmalıydı.

Sonsuza dek genç bir adamın yüzünü taşıyacak olsa da, aksini gösteren ince işaretler vardı. Varlığında, genç erkeklerde bulunmayan belli bir ağırbaşlılık taşıyordu. Her nasılsa yılların ve deneyimin ağırlığını çok ağır görünmeden taşıyordu.

Ondan çok hoşlanmıştı. Parmaklarını birbirine geçirdi ve "Dedektife onu almaya gittiğimde benimle gelip gelmeyeceğini sormayı da düşündüm," dedi.

Duncan ağzını büzdü. Küçük, düşünceli ifade zaten zayıf olan yanaklarını çukurlaştırdı ve elmacık kemiklerinin güçlü çizgisini belirginleştirdi. "Çoğu dedektif fiziksel olarak olaya dahil olmaz, özellikle de ailevi bir mesele söz konusuysa," dedi. "Dedektiflerin çoğu boşanma belgeleri üzerinde çalışır, geçmiş kontrolleri yapar ve bu tür şeyler."

"Biliyorum," dedi sessizce. Ayrıca insanları tarikatlardan, uyuşturucudan ve diğer yıkıcı kültürlerden kurtarma konusunda uzmanlaşmış birini işe almayı da düşünmüştü. Sadece herhangi bir profesyonel müdahalecinin Vetta'nın kanlı zekâsı kadar önemsiz bir şeyle uğraşmayı kabul edeceğinden emin değildi.

Vetta bağımlı değildi ya da beyni yıkanmamıştı. Sadece kemiklerine kadar aykırıydı. Ayrıca yirmi yaşındaydı, bu da özellikle talihsiz bir durumdu çünkü bu yaş çoğu yargı alanında rıza yaşını çoktan geçmişti. Medusalar insanlardan çok daha yavaş yaşlanırdı ve Vetta'nın duygusal olgunluğu yetişkin bir insandan çok genç bir insaninkine benziyordu.

"Yeğenin şimdi nerede?" diye sordu ona bakarak. Kadın gözlerini kapadı ve iç çekti. "Şeytan Kapısı'nda." "Şeytan Kapısı mı?" Yüzünü ona dönmek için sertçe döndü.

"Görüyorum ki orayı biliyorsun," dedi kadın, sesi düzdü. "Elbette biliyorum," dedi adam. "Lanet olsun."

İkinci Bölüm

Hukuk

Şeytan Kapısı. Evet, Duncan bunu biliyordu.

Hayatının o dönemi zihnine silinmez bir şekilde kazınmıştı. Bir insan olarak son günlerini ve bir Vampir olarak ilk gecelerini San Francisco'daki Altına Hücum isyanı sırasında yaşamıştı. Akşamları taze kan ve gazete açlığıyla uyanırdı. Tanrılar, o zamanları çok sevmişti. Vahşi, açgözlü ve anarşistti ve herkes bir heykeltıraştı, geleceklerini ve servetlerini bildikleri en iyi şekilde oyuyorlardı.

Devil's Gate ile ilgili ilk haberleri *Pacific Courier*'den takip etmişti. 1850 yılının Haziran ayında, Nevada'nın batısındaki Silver City'nin hemen kuzeyinde yer alan Devil's Gate'de bir altın külçesi bulunmuştu. On yıl boyunca tüm bölge çılgın bir madencilik faaliyetine sahne oldu. Nevada'daki altına hücum, Kaliforniya Altına Hücum'dan bile daha vahşi olmuş, çöl dağları ve kayaları boyunca sıvı cıva gibi akan bir toprak büyüğü tarafından körüklenmişti.

Lav kayalarından oluşan Şeytan Kapısı, Virginia City'ye giden yolda paralı bir yol oluşturmak için patlatılarak genişletilmişti. Bu dar açıklık kısa sürede haydutların saklandığı popüler bir yer olarak ün saldı ve bu güzergâhtan güvenle geçmek isteyen herkes silahlı olarak seyahat etmek zorunda kaldı.

Aradan geçen yüz altmış yıla ve modern araştırma tekniklerine rağmen bugün bile sihir açısından zengin bir metal damarına rastlamak mümkündü. Nevada'nın doğusunda, Nirvana Gümüş Madencilik Şirketi, sihir açısından zengin bir gümüş düğümü barındıran küçük bir Diğer arazi cebine giden bir geçidi yanlışlıkla patlattıklarında tam da bunu yapmıştı.

Birkaç ay önce, Mart ayında, keşif haberi medyada büyük yankı uyandırmıştı. Diğer topraklardaki madencilik hakları ve mülkiyet konusunda yasalar çok açıktı. Geçit Nirvana şirketinin arazisinde olmasına ve Öteki topraklarda yaşayan yerli halk olmamasına rağmen, maden şirketinin yeni keşfedilen gümüş damarını çıkarmak için yasal bir hakkı yoktu.

Açgözlülüğüne yenik düşen şirket sahibi, belgesiz işçileri ithal etmiş ve onları kendi iradeleri dışında tutarak insanlık dışı koşullarda çalışmaya zorlamış, öyle ki birkaçı ölmüştü. Rutin bir görevde bulunan bir Yaşlı Mahkeme Barış Muhafızı işlenen suçları ortaya çıkarmıştı.

Şeytan Kapısı'ndaki kayanın içinden geçen büyü hiçbir zaman tam bir geçiş yoluna yol açmamıştı - en azından şimdiye kadar keşfedilmiş veya belgelenmiş bir geçit. Ancak Nirvana'da olanlardan sonra, kara büyüünün o küçük kıvılcımı pek çok insanın hayal gücünü ateşlemeye yetmişti.

Ne de olsa, Nirvana'da büyü açısından zengin gümüş bir düğüme giden bir geçiş yolu bu kadar yakın bir zamanda ortaya çıkarılabildiyse, Şeytan Kapısı'ndaki cadı diyarında kim bilir neler keşfedilebilirdi? Belki de daha önce keşfedilmemiş büyü zengini altın şeritleri vardı ya da daha fazla gümüş, hatta Başka diyarlara giden daha fazla gömülü geçit olabilirdi.

Hem Mürver Irklar hem de insanlardan oluşan binlerce kişi bölgeye akın etti. Altın ve gümüşün, büyüünün ve aptalların ani zenginlik hayallerinin peşine düştüler.

Neredeyse bir gecede Gold Canyon'da çadır ve karavanlardan oluşan geniş bir şehir ortaya çıktı. Nisan ortasına kadar yaklaşık altmış bin kişi kamp kurmuştu. Mayıs ayının sonunda çadır kent bu sayının iki katına ulaşmıştı. Fırsat ve yeni bir başlangıç için umutsuzluğa kapılan yasadışı göçmenler Meksika'dan kuzeye akın ederken, dünyanın dört bir yanından gelen şarlatanlar ve entrikacılar, gezginler, fahişeler, uyuşturucu satıcıları ve hırsızlar, yaz gündönümü yaklaştıkça ve çöl sıcaklıkları buna bağlı olarak arttıkça daha karmaşık ve daha şiddetli bir karmaşa yarattı.

Nevada Eyaleti tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Kanun yapıcılar bu durumla başa çıkmak için etkili bir yol bulmakta zorlandılar, kaynakları zaten uzun bir ekonomik gerileme nedeniyle ciddi şekilde aşırı yüklenmişti. Bir gecede ortaya çıkan yepyeni bir şehri polise teslim edecek insan gücüne sahip değillerdi.

Duncan'ın son duyduğuna göre eyalet, Kaliforniya'daki Nightkind demesne, Teksas'taki Demonkind demesne ve insan Federal hükümetine yardım için çeşitli başvurularda bulunmuştu.

Süreç tek bir temel soru altında tıkanmıştı: Bu çok pahalı sorun kimin yetki alanına giriyordu? Eğer çadır kentteki nüfusun yüzde ellisinden fazlası Yaşlı Irkların yaratıklarıysa, o zaman

yetki alanı -ve bunu denetleme sorumluluğu- Yaşlı Irk demesnelere aitti. Ama kimse bu soruya cevap veremiyordu, çünkü kimse nüfus sayımı yapmamıştı. Zaman yoktu.

Ve Seremela o lağım çukuruna tek başına girmeye mi niyetliydi?

Duncan onun yüzüne bakarken çenesi gerildi. "Böyle olmaz, Seremela," dedi ve bu kez rahatsız ettiği için özür dileme zahmetine bile girmede. Kararlılık yüzünü ve vücudunu sertleştirdi. "Hiçbir işe yaramayacak."

Renkli, zeki bakışlarına bir eğlence kıvılcımı girmişti. "Eğer 'olmaz' derken Vetta'nın Şeytan Kapısı'ndaki binlerce masum insana zarar vermesine izin verilemeyeceğini kastediyorsanız, haklısınız," dedi. "Bu kız yokuş aşağı akan su gibi. Hemen hemen her durumda en düşük ortak paydayı bulabilir."

"Sanırım kastettiğimin bu olmadığını çok iyi biliyorsun," dedi.

Ondan önce pek fazla medusa ile karşılaşmamıştı. Nadir bulunurlardı, Demonkind nüfusunun sadece küçük bir kısmını oluşturlardı ve ayrıca oldukça klancı olma eğilimindeydiler.

Seremela ona garip ve sevimliydi; ince kemikli, kadınsı yüz hatları ve gözbebekleri dikey yarıklara sahip mavi-yeşil gözleri vardı. Bir medusa için küçük görünüyordu, bir insan kadını için ortalama boydaydı, ince bir beli, yuvarlak göğüsleri ve kalçaları vardı. Teni soluk kremsi bir yeşildi ve yılan derisindeki desene benzeyen hafif bir yanardöner deseni vardı, ama daha önce başka durumlarda onun eline dokunmuştu ve sıcak yumuşak teni tamamen insani hissettiriyordu. Onun egzotik güzelliğini seviyordu. Yılanları açıkçası yaramazdı ve onları da seviyordu.

Onu ona çeken en önemli şey zekâsı ve nazik doğasıydı. O bir tıp doktoru, bir patolog ve bir akademisyendi. Yılanları zehirliydi, bu da güzelliğine belli bir üstünlük katıyordu ama kendisi gibi pek çok yaratık onların zehrine karşı bağışıklıydı.

Ve her halükarda, yılanlarının ısırarak için kendilerini tehdit altında hissedecekleri kadar aşırı bir durumda yakalanması gerekirdi. En hızlı etki eden zehirlerin bile etkisini göstermesi en az birkaç dakika alırdı. Fiziksel bir mücadelede bu birkaç dakika ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Ölümcul olabilirdi ama aynı zamanda çok savunmasızdı.

Karşı koyamayarak elini tutmak için uzandı ve o da izin verdi. Onun ince, sıcak parmaklarının avuçlarında dinlendiğini hissetmek hoşuna gidiyordu. Düzgün, oval tırnaklarını yakından kesmişti, bir tıp doktoru için pratik bir seçim.

müfettiş araştırmacıya dönüştü. "Şeytan Kapısı'na tek başına gidemezsin. Orası çok tehlikeli."

Kadın ne itiraz etti ne de adamın küstahça konuşmasına kızmış gibi göründü. Bunun yerine ellerine bakarak, "Yeğenim orada tek başına," dedi.

"İkimiz de kabul edebiliriz ki bu kabul edilebilir bir şey değil," dedi.

Gözlerindeki gülümseme soldu, ifadesi gerginleşti ve yere baktı. "Başka bir seçenek yok," dedi ona. "Gecenin yarısını ve bu sabahın büyük bir kısmını yapılacak en iyi şeyi bulmaya çalışarak geçirdim."

"Başka bir yolu olmalı," dedi adam.

"Yok," dedi kadın, sesi yine düzleşerek. "Yasal bir başvuru yolu yok. Devlet bölgeyi yeterince polis kontrolünde bile tutamıyor. Bulunmak istemediğini garanti edebileceğim bir kişiyi bulmak için birini gönderecek kaynakları kesinlikle yok. Ve açıkçası, kız kardeşimi benimle gelmesi için zorlamak istemiyorum. Sadece ellerini ovuşturur, dağılır ve hiçbir işe yaramaz. İnanın bana, bu değerinden çok daha fazla sorun yaratır."

"Anlıyorum," dedi. Elini kaldırdı ve dudaklarını parmaklarına bastırdı. Kadın dondu kaldı, irkilmiş bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Ama yine de Şeytan Kapısı'na tek başına gitmene izin veremem."

Bu kez onun kullandığı dili anladı. "Bana izin veremezsin," diye tekrarladı dikkatli bir vurgu eksikliğiyle.

Kulağa nasıl geldiğini çok iyi biliyordu ve bunun için hiç pişmanlık duymuyordu. "Tek başına olmaz, Seremela" diye vurguladı.

Omuzları çöktü ve elini onun elinden çekmeye çalıştı. "İyi niyetli olduğunu anlıyorum ama seninle tartışacak vaktim yok," dedi. "Taksim gelmesine yarım saatten az bir süre var ve ben daha eşyalarımı toplamayı bitirmedim."

"İptal et," dedi ona, parmakları onunkileri sıkarken.

"Duncan-"

Ayak parmağına kadar durana kadar onu kendine çekti ve onun tuhaf, güzel gözlerinin içine derin derin baktı. "İptal et," diye tekrarladı. "Eşyalarını toplarken acele etme. Reno'ya en hızlı uçuşu ayarlayacağım ve sonra gelip seni alacağım."

Kızın şaşkın ifadesinden hâlâ tam olarak anlamadığını görebiliyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Verdiği ipuçlarının sayısı düşünüldüğünde, kızın şaşkınlığı son derece masum ve sevimli görünüyordu. Bir kaşını kaldırdı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi. "Ya da daha iyisi, bavulunu hazırlarken bir yolunu bul. Seninle geldiğim için ne olduğunu bana uçakta anlatabilirsin."

Kremsi açık yeşil teninin altında lezzetli, sıcak bir gül rengi sarhoş edici bir şekilde yıkandı. "Öyle mi?"

"Öyleyim. Şimdi benimle tartışma," dedi kadın hızlı bir nefes alırken. Onun kendisini ne kadar zorlamasına izin vereceğini merak etmeye başladı. Sınırlarının nerede olabileceğini ve onları aşarsa ne yapabileceğini merak ederken, ondan daha önce olduğundan daha fazla zevk almaya başladı. "Sadece dediğimi yap."

Ağzını duyulabilir bir tıkırtıyla kapattı. "Yapamam. Yapmayacağım. Yapma. Son on beş dakika içinde kulağa arkaik gelen bir sürü yasaklayıcı kullandın."

Kadının gerçekten kızgın olmadığını anlayabiliyordu. Çok nazik bir şekilde onu çok ileri gitmemesi konusunda uyarıyordu. Bu onu o kadar memnun etti ki, bir parmağının ucunu çok hafifçe yanağından aşağıya doğru gezdirdi. "Fark etmişsinizdir canım," diye mırıldandı. "Ben on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir adamım."

Onu her zamankinden daha neşeli bir halde bıraktı ve asansörle bodrum katındaki garaja doğru keyifli bir yolculuk yaparak onu aldığı anda kendisine ne söyleyeceğini merak etti. Birkaç dakika sonra Carling ve Rune'un evini aradı. Telefonu Rune açtı.

Carling bir Vampirdi ama Rune değildi. Rune bir Wyr'di ve bir yıldan kısa bir süre önce Carling ile çiftleşene kadar New York'taki Wyr Lordu Dragos Cuelebre'nin Birinci Nöbetçisiydi. Rune ve Carling Miami'ye taşınmış ve birkaç ay boyunca birkaç farklı demeden az kullanılmış yetenekleri toplamışlardı.

Şimdi Rune ve Carling, etraflarında topladıkları yetenekleri kullanabilmek için uluslararası bir danışmanlık ajansı kuruyorlardı. Ajansın Kahin'le yapılan danışmanlıklar gibi bazı bölümleri eşel mobil ücretiyle işletilecek, diğer bölümleri ise sadece kâra dayalı olacaktı. Carling Rune'a Seremela'nın e-postasından bahsetmiş olmalıydı ya da belki de Rune kendisi okumuştı.

Duncan, Carling'in arkadaşına "Seremela ve benim Reno'ya uçmamız gerekiyor," dedi. "Tamam," dedi Rune. "Duncan, seni köpek."

"Oraya gitmek zorundaydın," dedi Duncan. Öğleden sonraki trafikte ilerlerken kendi kendine gülümsedi. Rune'u seviyordu. Niniane Lorelle'i sağ salım Karanlık Fae Kraliçesi olarak taç giyme törenine uğurlamak için Karanlık Fae Diyarı Adriyel'e gittiklerinde birlikte iyi çalışmayı öğrenmişlerdi.

"Cidden, her şey yolunda mı?"

"Umarım öyledir. Seremela'nın kaçak bir yeğeni var ve soluğu Şeytan Kapısı'nda almış." Rune'un bir küfür mırıldanmasını dinlerken kısa bir süre durakladı. "Onu bu durumdan kurtaracağız ve annesine götürmek için evine kadar eşlik edeceğiz."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Yepyeni danışmanlık ajanslarının satın aldığı ilk şeylerden biri on iki kişilik ve uluslararası seyahat kapasitesine sahip özel bir jetti. Ajans konusunda ciddiydiler ve birinci sınıf kaynaklarla kurmak için yeterince para ayırıyorlardı.

Elbette Duncan uçağın ABD kıtası boyunca oldukça rahat seyahat edebilme kapasitesine sahip olduğunun da farkındaydı.

"Duncan, "Yeğenin yaralanmasına fırsat vermeden bir an önce Nevada'ya varmak iyi olur," dedi.

"Bir cine iyilik yapmak için pazarlık yapacak kadar acil bir durum mu bu?"

Duncan soruyu ciddi bir şekilde düşündü. Çoğu insan bir Cin'le hiç karşılaşmamıştı bile. Daha da azı bir Cinin dikkatini pazarlık yapacak kadar uzun süre çekebilmişti. Duncan ve Seremela Khalil'i tanıyorlardı ve onunla konuşabilirlerdi ama Khalil'in cinlere karşı hassasiyeti, karşılığında bir iyilik almak için onlarla pazarlık yapmakta muhtemelen bir sakınca görmeyeceği şekildeydi. Şeytan Kapısı'ndaki durum güvensiz ve istikrarsız olsa da, bir Cine iyilik borçlu olmak uzun vadede pahalı ve daha da tehlikeli bir iş olabilirdi.

"Hiç sanmıyorum. Yine de bir an önce oraya varmalıyız."

"Bir saat içinde uçağın yakıtını doldurup piste indireceğim," dedi Rune.

"Teşekkürler, minnettarım."

"Keşke Seremela bize kendisi soracak kadar rahat hissetseydi." Duncan ona, "Bir uçak ödünç almak büyük bir iyilik istemektir, Rune," dedi.

"Miami'de yeni ve hâlâ kendini geliştiriyor. Hepimiz öyleyiz. Sadece bazılarımız birbirimizi diğerlerinden daha uzun süredir tanıyoruz. Ona zaman ver."

"İyi bir noktaya değindin. Yapabileceğimiz başka bir şey olursa bize haber verin." "Söylerim." Duncan aramayı sonlandırdı.

On beş bin metrekairelik evine ulaştığında kaşları çatıktı. İki çanta hazırlayacaktı. Bunlardan biri silahlar, nakit para, birkaç tuvalet malzemesi ve güneşten korunmak için gerekli malzemelerle dolu bir sırt çantası olacaktı. Bu temel çanta olacaktı.

Diğeri ise fazladan giysi gibi lüks eşyalarla ve işlerini halletmek için zaman bulması ihtimaline karşı güvenli bir şekilde şifrelenmiş bir dizüstü bilgisayarla dolu olacaktı. Yanına kesinlikle bir uydu telefonu da alacaktı ama Şeytan Kapısı'nın etrafındaki kara büyüsü telefonların çekmesini engelliyordu, bu yüzden kendi kendilerine yetmeyi planlamaları gerekiyordu.

Reno'dan Şeytan Kapısı'na gitmeleri gerekecekti, bu da bir SUV kiralamaları gerektiği anlamına geliyordu. Kamp malzemeleri, Seremela için yiyecek ve su ve birkaç kasa kan şarabı da dahil olmak üzere bir kiralama ayarlamak için daha fazla arama yaptı. Bir karavan kiralamayı denedi ama Şeytan Kapısı'na beş yüz mil mesafede kısa sürede müsait karavan yoktu.

Seremela'nın yeğenini almak birkaç günden uzun sürerse ve yiyecek kaynağına bir şey olursa, yiyecek bulmak için avlanmak zorunda kalacaktı. Umarım gönüllü bağışçılar bulabilir ve onlara ödeme yapabilirdi. Bulamazsa, yapması gerekeni yapacaktı. Seremela'nın yanaklarında beliren o nefis, sağlıklı kızarıklığı düşündü ve şoka girmesine rağmen siki tepki olarak sertleşti.

Hukuka, kendini kontrol etmeye ve duygularını düzenlemeye inanan zeki, eğitilmiş ve olgun bir adamdı. İştahını karıştırmaz ya da beslenmeye duyduğu açlığı cinsel arzuya karıştırmazdı. Ne bağışçılara ne de sevgililerine karşı bu kadar düşüncesiz olamazdı. Kaotik, seksi bir harpy ona seks karşılığında nadir bulunan kanını tatma şansı teklif ettiğinde bile bu cazibeye boyun eğmemişti.

Ancak yasaların ulaşamadığı yerler ve zamanlar olduğunu da biliyordu ve Şeytan Kapısı da bu yerlerden ve zamanlardan biriydi. Görünüşe bakılırsa, ne kadar kendini kontrol etmeye çalışırsa çalışsın, bir adamın iştahının karıştığı zamanlar da vardı.

Duncan bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ama kanunsuzluğun içinden nasıl geçeceğini biliyordu. Aslında bunu tekrar yapmayı dört gözle bekliyordu ve ne olursa olsun Seremela'ya namus için yardım edecek olsa da, onun çok güzel olması ve ona yoğun bir şekilde ilgi duyması kesinlikle en ufak bir zarar vermiyordu.

Yaptığı her şey için çok minnettar olacağına şüphe yoktu. Hatta onu beslemeyi bile teklif edebilirdi.

Eğer teklif ederse, tüm dikkatle düşünülmüş prensiplerine rağmen, teklifini kabul ederdi. Hatta bu fırsatın üzerine atlardı. Kadının çıplak, ince boynunun davetkâr bir şekilde kavisli olduğunu düşündükçe siki daha da sertleşti. Göğüsleri ellerini doldururken dişlerini onun yumuşak tenine batırmayı düşündü ve ereksiyonu acı verecek kadar sıkılaştı.

Oh, Duncan, diye düşündü. Sen de oraya gitmek zorundaydın, değil mi? Rune alay ediyordu ama buna hakkı da vardı. Sen aşağılık, pis bir köpeksin.

Üçüncü Bölüm

Dans

Seremela ne alacağını düşünürken iPhone'u çaldı. Aceleyle oturma odasına gidip sehpanın üzerinden aldı.

Duncan'dan bir mesaj almıştı. *Her şey ayarlandı. Reno'ya ulaşımımız var, ayrıca içinde erzak olan bir SUV. Öğlen seni almak için orada olacağım.*

Omuzlarından görünmez bir ağırlık kalktı. Zeki ve yetenekliydi. Nakliyei ayarlayabilirdi. Vetta'yı kendi başına alabilirdi. Ama buna gerek kalmaması, Duncan'ın ona cömertçe sunduğu türden bir duygusal desteğe sahip olması tarif edilemeyecek kadar harikaydı. Ciddi bir şefkatten ve dostluktan söz ediyordu.

Onu aynı zamanda kalp durduracak kadar seksi bulduğu gerçeği düşüncelerini hiç etkilememeliydi. Vetta istese de istemese de yeğeninin eve sağ salım dönmesini sağlamak olan görevine odaklanmalıydı.

Ve Seremela, gerçekten önemli olduğunda göreve odaklanacaktı. Şimdilik kendini genç hissediyordu ve neredeyse dört yüz yaşındayken böyle hissetmek müthiş bir şeydi. Nabızı hoppa bir kız öğrencininki gibi atıyordu.

Duncan'la saatlerce baş başa kalacaklardı. Onu gizlice izleyebilirdi. Bazen o hafif çarpık, kendini küçümseyen haliyle ona gülümserdi. Onunla konuşur, zekâsını muhteşem sesiyle birleştirerek onu baştan çıkaracak şekilde konuşurdu. Birlikte iki ya da üç gün geçirdikleri olurdu. Çalınmış zaman içinde abartılı bir servet gibi görünüyordu.

Dikkatle ona geri mesaj attı. *Her şey için teşekkür ederim.*

Adam hemen cevap verdi. *Benim için zevkti. Yakında görüşmek üzere.*

Seremela e-posta mesajlarını kontrol etti ve Carling'den gelen bir yanıt buldu; diğer kadın, Duncan daha önce evine giderken göndermiş olmalıydı. Elbette Seremela istediği kadar izin alabilirdi ve yardımcı olabilecekleri bir şey olursa Carling ve Rune'a haber verecekti.

Seremela gülümsemek zorunda kaldı. Carling'in Seremela'nın e-postasını Duncan'la paylaştığında ne yaptığını çok iyi bildiğinden bir an bile şüphe duymamıştı. Carling, Seremela'nın umabileceğinden çok daha fazla yardımda bulunmuştu bile.

Hava sonraki bir saat içinde büyük ölçüde değişti, güneşin aydınlattığı mavi gökyüzü girdapları uğursuz kara bulutları kırdı. Havaalanına giderken dikkatli olmaları gerekecekti. Seremela bavulunu zamanında hazırlamış, duş almış ve yolculuk için kot pantolon ve kolsuz, sarı, düğmeli, pamuklu bir gömlek giymişti.

Duncan kapısını tekrar çaldığında kendini sakın ve iyimser hissediyordu ama sonra tabii ki her şey berbat oldu. Yılanları omuzlarının etrafına bir hışımla döküldü. Eğer gerçekten köpek olsalardı, hiç şüphesiz havlar ve koşma krizine girerlerdi.

Kurşunu ısırma vakti gelmişti. Önümüzdeki üç ya da dört günü, bunu tamamen hak etmiş olsalar bile, veletleri aşırı çöl sıcağı altında sürekli sargı altında tutarak geçirecek değildi. Omuzlarını dikleştirdi, kapıya doğru yürüdü ve açtı.

"Merhaba Seremela," dedi Duncan. "Hiç vaktin oldu mu-?"

Adama bir an göz attı. O da kendisinininkine çok benzeyen bir kıyafet giymiş, kot pantolon ve gri bir tişört giyerek zayıf gövdesine ve kaslı pazularına uyum sağlamıştı. Daha önce Seremela onu ne zaman görse, her zaman havalı erkek zarafetinin timsali olmuştu. Onu bu kadar rahat giyinmiş görmek nedense şok ediciydi.

Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Emin olmak için yeterince iyi bakamamıştı. Yılanlar omuzlarının etrafından ve başının üzerinden dolanıp Duncan'a doğru fırlarken görüşünü engelliyordu. Tepkilerinin gücü onu şaşırttı ve dengesini bozdu. Bir adım öne doğru tökezledi, bu da tek ihtiyaçları olan şeydi.

Kızın yılanları boynuna ve kollarının üst kısmına dolanırken Duncan gülmeye başladı. Kız tökezlerken onu dirseklerinin altından yakaladı ve sarmaş dolaş birbirlerine bakarak durdular. Adamın gözlerinde elektrikli bir şey parlıyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama gücü onu güçlü bir şekilde etkiledi. Teni sıcaklıkla parladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu sadece-biliyorsun onlar senden hoşlanıyor ve -"

"Özür dileme," dedi ona nazik bir sesle. Bir elinin parmak uçlarıyla onun yanağına dokundu. "Sana söyledığım gibi, onlardan hoşlanıyorum."

Başkaları çalkantılı bir tutkunun gürültüsünden ve çarpışmasından heyecan duyabilirdi. Seremela için dünyadaki en ölümcül şey tam da bu tür bir nezaket, bu tür bir andı. Birbirlerine o kadar yakın durmuşlardı ki, Seremela onun koyu renk gözlerinin nasıl büyüdüğünü görebiliyordu; bu, birkaç adım ötede dursa bile fark edemeyeceği kadar ince bir renk değişimiydi. Ona dikkatle baktı, yüzü bakışlarını delip geçen aynı elektrik ifadesiyle keskinleşti, ama yine de ona hassas tenine konmak için aşağı süzülen kar taneleri gibi hafifçe dokundu.

Dört küçük temas noktasının her birinin yoğun bir şekilde farkındaydı, daha da fazlası, çünkü onları zar zor hissedebiliyordu ve gözlerinin derinliklerine bakarken çok sabit, çok sabit durdular. Bu tek, masum dokunuş neredeyse inanılmaz derecede erotikti. Sabit hafif temas bir şeyler söylüyordu ve bu kadar uzun süre duraksaması, onun bunu duyduğundan emin olduğu anlamına geliyordu.

Zarif kibarlığının tesadüf olmadığını söylüyordu. Böylesine narin, kelebek dokunuşunu elde etmek için vücudunun yerleşimini ve konumunu çok iyi bilmesi gerektiğini söylüyordu. Ona dokunmak istediği için dokunduğunu, nasıl nazik ve şefkatli olunacağını bildiğini, kendinden emin olduğunu ve incelemekten kaçınmadığını ve gerektiğinde sabit durabildiğini söylüyordu.

Kadının, onun dile getirmedeği mesajındaki tüm nüansları duyacak kadar zeki olduğunu çok iyi bildiğini söylüyordu.

Nefes alış verişini düzensizleşti. Yılanları onu yerinde tutarken dudakları titredi ve adam onun gözlerinin içine gülümsedi. Ve tek yaptığı onun yanağına dokunmak oldu.

"Gitmeye hazır mısın?" dedi sessizce, o muhteşem, ünlü sesi sadece onun kulaklarına hitap ediyordu.

Ve işte bu, adamım, neredeyse orada pantolonunun içinde boşalacaktı. Boşalmaması bile bir mucizeydi. Buna sevinmeliydi, çünkü bir nebze de olsa saygınlığını korumayı umabilirdi....

Yan gözle onun etrafında kilitlenmiş olan yılanlarına baktı. Bir tanesi pazılarına öyle bir sarılmıştı ki kolunun altından baş aşağı ona bakıyordu.

Evet, saygınlığını tam olarak koruyamayabilirdi.

Bırakın! diye emretti. Onlara karşı şimdiye kadar kullandığı kadar sert bir zihinsel sesteki bu.

Onları ürkütmüş olmalıydı çünkü gevşediler ve omuzlarının üzerinden geri kaydılar. Minnettarlıkla derin bir nefes aldı ve geri çekildi. Biraz kısık sesle, "Evet, hazırım," dedi.

Adam şık, koyu renk başını gülümseyerek eğdi, içeri girdi ve çantasını aldı, o da dairesine son bir kez baktı, iPhone'unun yanında olduğundan emin olmak için kontrol etti ve onlar çıkarken kapıyı kapatıp kilitledi.

İçten içe, iç içe geçmiş duygulardan oluşan Rolodex'ini hızla gözden geçiriyordu. Bu duyguya ne ad vermeliydi? Birkaç dakika önce utançtan kükremişti, yani hayır, bu değildi. Asansörle garaja doğru sessizce inerlerken, sonunda ne hissettiğini bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştir, yani bu onun bilgi bankasında yoktu.

Bu duygunun büyük miktarda şok ve şaşkınlık içerdiğini biliyordu. Çünkü *adamın tek yaptığı yanağına dokunmaktır.*

Ve şimdi tek yapabildiği merak etmektir, onun o sessiz, şehvetli diliyle başka ne söyleyebilirdi?

Parmakları onun teninde dans ederken hangi şiirleri fısıldayabilirdi?

Vücuduyla hangi anlamlı düzyazıyı paylaşabilirdi?

Miami Uluslararası Havaalanı'ndan uçacaklarını düşünmüştü ve Duncan onları Miami şehir merkezinin on üç mil güneybatısındaki Kendall-Tamiami Executive Havaalanı'na götürdüğünde şaşırmıştı. Dairesinden ayrıldıklarından beri ilk kez sessizliği bozarak, "Bu havaalanından ticari uçuşlar olduğunu bilmiyordum," dedi.

Adam ona kısa bir gülümseme verdi. "Yok ama şirket uçuşları var. Ticari bir uçuş yapmıyoruz. Acentenin uçağını kullanacağız." "Oh, anlıyorum."

Bu olasılık aklının ucundan bile geçmemiştir ve açıkçası şaşırmıştı. Rune ve Carling ona çok şey vermişlerdi. Carling ona eski Mısır'da yaptığı, efsaneye göre medusa ırkını kuran, uzun zaman önce ölmüş, yarı yılan, yarı insan bir kadının papirüs taslağını vermişti. Carling için eskizin değeri önemli olmasa da, Seremela'nın onu satmayı seçmesi halinde bir müzeden küçük bir servet kazanacağı gerçeği değişmemiştir. Bir de yeni işi vardı; ona son derece rekabetçi bir maaş ödüyorlar, harika bir yan haklar paketi sunuyorlardı

ve hatta taşınma masraflarını bile ödediler. Şimdi de ona belirsiz bir süre izin vermişler ve ajanslarının uçağını ödünç vermişlerdi.

Döndüklerinde onlara şahsen teşekkür etmesi gerekecekti. En azından onları akşam yemeğine davet edebilirdi. Carling mükemmel bir şişe şarabın tadını çıkarabilirdi ve Rune'un da birkaç normal erkeği bir arada doyuracak kadar iştahlı olduğu kesindi.

Bakışları yan gözle Duncan'a kaydı. Belki Duncan da onlara katılabılırdı. Gülümsedi, bu düşünce her yerini ısıtmıştı.

Arabayı park ettiler ve Seremela arabadan çıktıklarında gökyüzüne tekrar baktı. Kuzeyde gökyüzü neredeyse tamamen maviye dönmüştü. Kara bulutların kenarından lazer ışınları gibi dökülen güneş ışınlarını görebiliyordu. Bu manzara karşısında midesi bulandı ve endişeyle Duncan'a döndü.

Duncan gökyüzüne baktı ve ona sakın bir gülümseme verdi. "Her şey yolunda. Birkaç dakikamız daha var. Uçağa binmek için yeterli zamanımız var."

"Sen öyle diyorsan." Adamın uzattığı çantayı aldı. Sonra kendi iki çantasını aldı, bagajı kapattı ve binaya doğru ilerlediler. İçeri girdiklerinde tekrar derin bir nefes alabildi ama Gulfstream jetine binmek için tekrar dışarı çıkmaları gerekiyordu.

Duncan tüm bu süre boyunca sakinliğini korudu ve pelerinini hiç çıkarmadı ama havaalanı pistinin kuzeybatı sınırından güneş ışığı yayılırken uçağa giden merdiven rampasını hızla çıktı.

Adam uçağın içinde kaybolurken "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Uçağın camlarına baktı ve çoktan indirilmiş olduklarını fark etti. Tüm hayatı böyleydi, güneşten kaçmak için hiç bitmeyen bir dans. Kendini biraz bitkin hissederek, daha yavaş bir tempoyla onu rampaya kadar takip etti.

Pilot ve yardımcı pilot uçağın tüm personeliydi ve bagajlarını yerleştirirken Duncan ve Seremela'yı neşeye selamladılar. Duncan bir dizüstü bilgisayar ve ince bir evrak çantası çıkaracak kadar uzun süre bir bagajı tuttu. Seremela'ya gülümsedi. "Bir süreliğine işime odaklanmamın sakıncası yoktur umarım."

"Elbette olmaz," dedi. "Bu bir tatil değil. Bir şeyler yapabilecek kadar konsantre olabileceğimi düşünseydim ben de iş getirirdim. Bir de işimin yarısı petri kaplarında iğrenç şeyler yetiştirmek." Güldü.

"İşinizi yanınızda getirmediğiniz için teşekkür ederim."

Kadın sırtı. "Bir şey değil."

Uçakta bir kanepa vardı ve kalkıştan sonra Duncan bir masada çalışmaya başladığında, Seremela cazibesine kapıldı ve dinlenmek için uzandı. Uykusuz geçen gecesi onu yakalamıştı. Yardımcı pilot ona bir yastık ve battaniye getirdi ve yan tarafına kıvrıldı, yılanları vücudundan aşağı döküldü ve belinin girintisiyle oluşan doğal oyuğa kıvrıldı.

Duncan'ın sesini her duyduğunda hafifçe uyanarak uyukladı. Çoğunlukla önümüzdeki birkaç gün için ofis dışında geçireceği zamanı ayarlıyordu, ama bir keresinde bir alarm nabzıyla uyandı.

Kıpırdamadan sıktı ve tüm yılanlarının da uyanık olduğunu ve hazırlıkla sarmalandığını biliyordu. Uçağın motoru güçlü ve sorunsuz çalışıyordu ve her şey normal görünüyordu. Onu uyandıran şey neydi?

Sonra tekrar duydu, Duncan o kadar soğuk ve keskin bir sesle konuşuyordu ki, kulübedeki sessizliği bir stiletto gibi delip geçiyordu. "...gerçek şu ki Julian, Carling'in evi Başka bir ülkedeki bir adada. Dahası, adaya giden geçide sadece okyanustan ulaşabilirsin. Sence bunları kazara mı seçti? Nightkind arazisinde değil, bu yüzden sizin yasal alanınıza girmiyor. Bir yıldır sabrediyoruz."

Vay canına, bu Julian denen adama gerçekten çok kızmıştı. Sonra farkına varmak onu sarstı. Duncan herhangi bir Julian'la değil, Nightkind Kralı ve Carling'in yabancılaşmış soyundan gelen Julian Regillus'la konuşuyordu.

Duncan durakladı, hattın diğer ucunda söylenenleri dinlediği belliydi. Sonra buz gibi bir sesle, "Bu kabul edilemez. Carling'in büyülü kütüphanesi çok tehlikeli. Onu taşıyacak başka kimseye güvenmiyor. Onu kendisinin taşıması gerekiyor ve siz onun kendi mülküne erişimini engellemeye devam edemezsiniz." Bir duraklama daha. "Bunun için artık çok geç. Beklemekten bıktı. Yaşlılar mahkemesine bir dilekçe verdik bile. Mahkemenin bunu onaylaması sadece bir zaman meselesi."

Sonra Duncan'ın dinlemek için duraklamadığını, telefon görüşmesinin vedalaşmadan sona erdiğini fark edene kadar uzayan bir sessizlik daha. Dikkatli bir şekilde kanepenin kenarından baktı.

Öfke Duncan'ın yüzündeki çizgileri kazıyarak onu sert yüzlü bir yabancıya dönüştürdü. Koyu renk gözleri parlıyordu, solgun yüzünde siyah kırıklar vardı. Daha önce tanıdığı ve çok sevdiği nazik, kibar adam artık ortalıkta görünmüyordu ve onun yerinde tamamen tehlikeli bir şey vardı.

Sonra kanepenin kolunun arkasından bakarken onu gördü ve yüzündeki sertlik azaldı.

"Özür dilerim. Bazı şeylere kulak misafiri oldum."

Adam başını salladı ve içini çekti, ellerini saçlarında gezdirirken gerçekten de dağınık görünüyordu. Kaşlarını çattı. Belki de bu ona bu kadar sevimli gelmemeliydi, özellikle de az önce onun yüz ifadesinde gördüklerinden sonra.

"Hayır, senden özür dilemesi gereken kişi yine benim," dedi. "Seni uyandırdım, değil mi?"

Bunu inkâr etme zahmetine girmedi, sadece ona sabit bir şekilde baktı. "Kiminle konuştuğunu fark ettiğim anda, uyanık olduğumu sana bildirecek bir şey yapmalıydım, mesela tuvalete gitmeliydim."

Nefes alma ihtiyacı duymasa da insanlığının onu terk etmediğini nefesini üflerken gördü. "Bunu kesinlikle yapmamalıydın," dedi. "Julian'ın kendisine aktarılacağını bilmiyordum, yoksa asla aramazdım. Sonra o noktada telefon görüşmesi doğrudan tuvalete daldı."

"Eh, olan oldu artık," dedi oturduğu yerden kalkarken. "Sormamın sakıncası yoksa, Julian neden Carling'in adaya girmesine izin vermiyor? Kütüphanesine sahip olmasını istemediği için mi?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Duncan. "Bir inziva yeri olmaktan başka bir işe yaramaz. Bir Öteki toprak olarak, Dünya'dan herhangi birinin ticari kazanç için adadan herhangi bir şey toplaması yasadışı ve Carling kızılçamlarda zeki bir yerli kanatlı türün yaşadığına dair kanıtlar sundu. Ve Julian, Carling'in kütüphanesini şu ya da bu şekilde umursamıyor. Hatta Carling'in kütüphaneci cadıları gönderip kütüphaneyi toplatmasında ve taşımada ısrar ediyor. Öte yandan Carling, kendi evine serbestçe girebilmesi ve kütüphanenin taşınmasıyla bizzat ilgilenmesi konusunda ısrar ediyor -ki buna yasal olarak hakkı var-."

"Ama bunu yapmasına izin vermek istemiyor," dedi kadın.

"Hayır, istemiyor," dedi Duncan. "Artık tavrını koyup onu sürgüne gönderdiğine göre, Carling'in kendi topraklarının sınırına yaklaşmasına izin vermek istemiyor, özellikle de adanın geçiş yolunda, sessizce Nightkind topraklarına sızmasının çok kolay olacağı yerde. Onun istediği gibi gelip gitme hakkına sahip olduğunu kesinlikle kabul etmek istemiyor."

Kadın doğrulup battaniyeyi katladı ve adam da çalışmasının yayıldığı masadan kalkıp kanepede onun yanına oturdu. Yılanlarından üçü omzunun üzerinden kayarak ona baktı.

Gülümsedi ve elini onlara doğru uzattı. "Aralarındaki yabancılaşma hakkında ne hissettiğini hep merak etmişimdir." diye itiraf ederken elleri koluna dolandı.

"Acımasızca adil olmak gerekirse, her iki tarafı da görebiliyorum," dedi. "Julian bazı hatalar yaptı ve yanlış kişiye güvendi ve geçen yıl Carling'in etrafında olmak gerçekten tehlikeliydi. Bence Julian Carling'in hâkimiyetine tekrar boyun eğmeye razı olursa tüm bunları aşabilirler. Ama aynı zamanda içinde bir şeylerin kırıldığını ve bunu tekrar yapamayacağını düşünüyorum. Ve ben tüm bu olanlarda Carling'in tarafını tutmalıyım."

Konuşma doğrudan Vampir bölgesine kaymıştı ve Seremela bu konuda kendini ne kadar rahat hissettiğinden emin olamayarak kaşlarını çatı. Ellerine bakarak dikkatle şöyle dedi: "Bir Vampir yaratıcısı ile onun soyu arasındaki bağı dışarıdan anlamak zordur. Sanırım Carling'in tarafını tutmalısınız, değil mi?"

"Carling bana onun tarafını tutmamı mı emretti demek istiyorsun?" Duncan sordu. Ona gülümsedi, o sert mizaçlı yabancının tüm izleri silinmişti. "Hayır, öyle bir şey yapmadı.

O bunu yapmazdı. Carling'in tarafını tutmalıyım çünkü onu seviyorum ve onun duruşuna Julian'ınkinden daha çok katılıyorum. Ama bu Julian'ın tarafını da göremeyeceğim anlamına gelmiyor."

Bir durumun tüm perspektiflerini görebilme yeteneği, onu bu kadar olağanüstü bir avukat yapan şeylerden biri olabilirdi. Gülümsemek zorunda kaldı. Bu onu aynı zamanda olağanüstü bir dost da yapabilirdi. Ya da düşman. Bu, onun hakkında çok sevdiği bir başka şeydi. Sessiz, keskin zekâsının kendine has bir ısırtığı vardı.

Hâlâ konuşuyordu. "Ayrıca benimle Julian arasında büyük bir fark var," dedi.

"Ne farkı?" diye sordu, ilk baştaki rahatsızlığına rağmen büyülenmişti.

Duncan onun ellerinden birini tutup parmaklarıyla oynarken sinir uçlarından bir heyecan geçti. "Binlerce yıl," dedi ona. "Görüyorsun, Carling'in benim üzerimdeki egemenliğini kabul ediyorum. Beni o yarattı ve bunu kabul ettiğimde nasıl hissettiğimi hatırlayacak kadar gencim. Evet, beni kendi iradesine zorlama gücüne sahip, ama son yüz yetmiş yılda, neredeyse

Bunu asla yapmadı ve bunun için zorlayıcı bir nedeni olmadan asla yapmadı. Ama Julian Roma İmparatorluğu'nun zirvesindeyken dönüştürüldü. O, Carling ve Rune, üçü de bizden farklı."

"Biz mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Sen ve ben gibi mi?" "Evet, sen ve ben gibi," dedi adam.

Kadın eğlenerek ona gülümsedi. "Senden muhtemelen iki yüz yıl daha yaşlı olduğumun farkında mısın?"

Sırıttı. "Dönüştüğümde otuz yaşındaydım, yani üç yüz ellinin üzerindeyseniz, evet öylesiniz. Ama seninle benim aramdaki yaş farkı, bin yıllara baktığında devede kulak kalır. Hepsi bizden çok daha yaşlı. Bence bu onları bir şekilde temelden farklı kılıyor. Ve Julian çok baskın. Carling hiç kimseyi kendi isteği dışında değiştirmede, bu yüzden bir zamanlar, çok çok uzun zaman önce onun egemenliğini kabul etmiş olmalı, ama bence çok uzun zamandır onun Gücü altında ezildi. Kız ölüyor gibi görüldüğünde onun için nasıl bir şey olduğunu bir düşünün."

Kaşlarını çattı. "Sanırım, onu önemsiyor olsa bile, bazı açılardan bu bir rahatlama gibi hissettirmiş olmalı."

"Ben de öyle görüyorum," dedi Duncan. "Uzun yıllar boyunca birbirleriyle iyi bir ortaklık içinde çalıştılar. Birbirlerinin güçlü yanlarını çok iyi kullandılar. Ama kadın ölmesi gereken zamanda ölmedi ve adam da serbest bırakılmadı.

Şimdi tekrar onun Gücü altında olma düşüncesine dayanamıyor. Ve eğer birbirlerini şahsen görürlerse, potansiyel olarak onu kendi iradesine zorlayabilir - sonuçta o onun soyu. Julian'ın daha önce Carling'den nefret ettiğini sanmıyorum.

Ama sanırım artık ondan nefret etmeyi öğrenmiş olabilir."

"Anlattığın kadarıyla, sanki bir tür düellonun ortasındalarmış gibi geliyor."

"Bunu tanımlamak için iyi bir yol," dedi Duncan. "Sadece bu düellonun sonuçlanması yüzyıllar sürebilir."

Kadın ürperdi ve parmaklarını onunkilere doladı. "Senin onların ortasında kalma ihtimalini düşünmek beni rahatsız ediyor-" Buna ne demeliydi? Anlaşmazlık kulağa çok basit geliyordu. "Onların irade çatışması."

"Oh iyi," dedi alaycı bir tavırla. "Her ailenin inişleri ve çıkışları vardır." Seremela sevinçten şoka girdi. "Az önce Katherine Hepburn'ün *The Lion in Winter* filmindeki Aquitaine'li Eleanor rolünden alıntı mı yaptın, yoksa bu

bir

Kaza mı?"

Adam onun bakışlarına gülümsedi. "Ya yaptıysam?"

Böylesine yakın bir temasın tüm gücü altında nefes alış veriş i kısıtlandı. "O filme bayılmıştım."

"Ben de severdim. Ayrıca son yıllarda ondan alıntı yapmak için çok sebebim oldu." Elinin arkasına bir öpücük kondurdu. "Ailelerden bahsetmişken, sanırım inmeye hazırlanıyoruz. SUV'u ve malzemelerimizi aldıktan sonra Şeytan Kapısı'na varmamız yaklaşık bir saat sürer. Sonra yeğeninizi alıp eve götürebiliriz."

Kıkırdadı. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Carling ve Julian'dan sonra mı? Emin olabilirsiniz, bu çok kolay," dedi Duncan.

Seremela ona başını salladı ve acıyan bir sırıtışla baktı. "Vetta'yla henüz tanışmadığın için böyle söylüyorsun."

Dördüncü Bölüm

Ölüm

Uçak Reno-Tahoe Havaalanı'na indiğinde ve uçaktan indiklerinde, Duncan'ın SUV'u ayırtmak için kullandığı seyahat acentesiyle buluştuklarında, araç için imza attıklarında ve ardından ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olmak için yiyecek, su ve kamp malzemelerini kontrol ettiklerinde, gün ışığının çoğu kaybolmuştu. Duncan arabayı sürdü ve US-395 S'ye ulaştıklarında trafik açıldı ve iyi zaman geçirdiler.

Reno, çöldeki pek çok şehir gibi, nüfusun yoğun olduğu bölgeden bir anda ayrılıyor gibiydi. Açık otoyolda hızını artırırken Seremela'ya "Camları açmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hiç de değil," dedi ama adam onun batıdaki gökyüzüne baktığını fark etti.

Güneş henüz tamamen batmamıştı ama ufukta o kadar alçalmıştı ki zaman zaman batıdaki tepeler tarafından gizleniyordu. Yaz çölü akşamının renkleri, uzun siyah gölgelerle dilimlenmiş derinleşen ten rengi ve altından oluşan büyük sıçramalardı ve giden gün, gökyüzünde gül, lavanta ve mordan oluşan ateşli bayraklar bırakmıştı.

Duncan sürücü koltuğunun kapısına gömülü kumandalara dokundu ve camlar birkaç santim indirildi. Nevada Haziran ayında gündüz sıcaklığında üç haneli rakamlara ulaşabiliyordu ama akşamları sıcaklık hızla düşüyor ve temiz hava sadece hoş bir ılıklik hissi veriyordu.

Bir süre sonra, "Biliyorsun, bazı Vampirler gündüz saatlerinden kaçınma konusunda katıdır. Güneş tamamen batana kadar sığınaktan dışarı adım atmazlar ve her sabah gün doğmadan önce iyice gizlenmiş olurlar. Bu yaşlı Vampirlerde çok olur. Bazıları agorafobik olur ve barınaklarından neredeyse hiç çıkmazlar. Nedeninden emin değilim. Belki de zaman geçtikçe ölümcül bir kaza geçirme ihtimallerinin arttığını düşünüyorlardır."

Kıpırdadı. Yılanlarından birkaçı açık pencereye doğru kalkmış, dilleri çöl havasını tatmak için titreşiyordu. Onu eğlendiren birkaç tanesi de sağ omzuna yaslanmıştı. "Sanırım bunu anlayabiliyorum," dedi. "Güneş ışığı sizin için çok ölümcül."

Adam başını salladı. "Ölümle yan yana yaşıyoruz. Her zaman orada, sadece birkaç saat önümüzde ya da arkamızda, köşede ya da bir çatı sığınağından birkaç adım ötede. Ama Carling beni dönüştürdüğünde, kendime diğer Vampirler gibi olmayacağımı söyledim. Mantıklı önlemler alacak ama asla korku içinde yaşamayacaktım."

"Ne tür önlemler alıyorsun?" diye sordu.

"Bir kere büyük bir evim var," dedi. "Güneşten korunmak zorunda kalırsam, bunu yaparken kendimi sıkışık hissetmeyi reddediyorum. Tüm pencerelerde zaman ayarlı çalışan metal panjurlar var. Gün doğumundan gün batımına kadar otomatik olarak kapanıyor ve kilitleniyorlar." Sistem, gün içinde herhangi bir saatte açmak için manuel bir geçersiz kılma kodu alıyordu. Duncan'ın açık izni olmadan kimse evine güneş ışığı girmesine izin vermiyordu.

"Bu panjurları duymuştum," dedi kadın. "Carling ve Rune'un yeni evlerinde de aynı türden bir şey yok mu?"

"Evet." Adam ona bir bakış attı. "Ve tam spektrumlu güneş kremi piyasaya çıktığında ne kadar heyecanlandığımı anlatamam. Güneş kremi spreyi bunu çok daha kolay hale getirmeden önce her tarafıma sürüp saçlarımı tarardım. Bir süre 1940'ların mafya babalarına benzedim."

Kıkırdadı ve rahatladı. "Yani gerçekten işe yarıyor mu?"

"Öyle," dedi ona. "Yanlışlıkla doğrudan güneş ışığına maruz kalmaya karşı korur ve bir Vampire gölge bulması için on dakikaya kadar zaman kazandırabilir. Sınırlamaları var - akli başında hiçbir Vampir hayatını tamamen su geçirmez güneş kreminde emanet edip gündüz vakti yüzmeye gitmez. Ancak özellikle şafak vakti ve alacakaranlıkta, şu an olduğu gibi, güneş ışığının dolaylı olduğu ve hızla kaybolduğu zamanlarda etkilidir. Ben de gündüzleri dışarı çıktığımda her zaman sürüyorum."

"Bildiğim iyi oldu," dedi. "Sanırım siz de güneş koruyucu giysiler kullanıyorsunuzdur." "Elbette," dedi. "Tüm kıyafetlerim UV ışınlarını yüzde 98'e kadar engelleyen UPF 50+ malzemeden yapılmıştır. Tek başına yeterli değil ama

ek bir sigorta. Ve gün içinde dışarı çıkmam gerektiğinde, yanımda her zaman güneş koruyucu kumaştan yapılmış bir pelerin bulundururum."

Ona bu bilgileri verirken, onun doğal bilimsel merakının devreye girdiğini ve gerginliğinin azaldığını görebiliyordu. Bundan sonra aralarına giren sessizlik düşünceli ve arkadaşçaydı ve kendi kendine gülümsedi.

Kadının güzelliğinden etkilenmediğini iddia etmek için yalancı ya da kör olması gerekirdi, çünkü etkilenmişti ama ilgisini asıl çeken şey kadının kıvrak zekâsıydı. Zeki bir kadını baştan çıkarmak büyük bir zevkti.

Çünkü yapacağı şey buydu. Onu baştan çıkaracaktı. Evet, bu aşağılık pis köpek ava çıkıyordu. Mum ışığı teninin delicesine muhteşem yanardönerliğini yaldızlarken, onu sıcaklık ve tutku sırlarını paylaşmaya ikna edecekti. Sadece bunu düşünmek bile azı dişlerinin aşağı inmesine neden oldu ve kasıkları acıyla gerilirken gece havasının kırıbağı keyif verici bir hal aldı.

Onu her düşündüğünde ya da hayal gücünün serbest kalmasına izin verdiğinde dürtüleri ve duyguları bir kargaşa içindeydi. İştahını bölümlere ayırmak buraya kadarmış.

Belki onu ısıracaktı. Belki o da onu ısıracaktı.

Ağzını kapalı tuttu, çenesini sıktı ve arabadaki derin gölgelere ve bir şekilde aracı yolda sabit tutmayı başardığına vahşice sevindi.

Belki de onu her yerinden ısıracaktı.

Lanet olsun.

Şehri geride bırakmış ve tamamen çölde ilerliyor olmalarına rağmen, Eyalet Yolu 342'ye döndüğünde trafik yeniden hızlandı. Çok geçmeden gökyüzünün karanlığında bir ışık kubbe gibi parladı ve Duncan yaklaştıklarını anladı. İki şeritli otoyolda yavaşlayan araç akışını, yolun her iki yanında yükselen gölgeli bir kaya duvarına gelene kadar takip etti.

"İşte orada," diye fısıldadı Seremela.

Kara büyüünün anlaşılması güç bir ürpertisi duyularını okşadı ve uzaklarda başka büyü kıvılcımlarının parladığını hissetti.

Farları tarihi bir işaretin üzerinde parladı. Duncan yazıyı bir an için görebildi ama yazı okunamayacak kadar küçük ve yoğundu. İşaret levhasının birkaç metre ötesine büyük, fiçı tahtası bir tabela dikilmişti. Turuncu neon spreyle boyanmış kelimeler tahtadan fırlıyordu.

Tabelada şöyle yazıyordu:

Şeytan Kapısı

Nüfus: ~~28,993~~ enayi

69,345

100,000'i geçti

Kim bilebilir ki?

Seremela'ya baktı, o da gözlerini kocaman açarak ona baktı. Sonra ikisi de kahkahayı patlattı. Seremela, "Çadır kent tuhaf bir şekilde şişirilmiş olsa bile, medusalar onu bulmanın zor olmayacağı kadar nadirdir. Biz etraftayken insanlar dikkatlerini çeker."

"Eminim öyledir," dedi Duncan. Dürtüsüne yenik düşerek parmaklarını onun sıcak, ince ön kolunda gezdirdi ve elini sıktı. Kadının nefesi kesildi, çıkan küçük ses neredeyse duyulmuyordu ama keskin Vampir kulaklarıyla bunu kolayca duydu.

Elini çekmedi. Onun yerine elini çevirdi ve avuç avuca onunkini tuttu. Başparmağını elinin arkasındaki pürüzsüz deriye sürttü ve orada nasıl bu kadar sakin oturabildiğini merak etti, çünkü Tanrı aşkına, onun için her yeri yanıyordu ve o bunun tamamen farkında değilmiş gibi görünüyordu. İyi bir mahkeme yüzü olduğunu biliyordu ama bu kadar iyi olduğunu bilmiyordu.

Tek eliyle arabayı sürüyor, saatte on mil hızla çadır kente doğru ilerleyen bir çizgide sakin bir şekilde duruyordu. Birkaç kamyon kenara çekilip açık arazide ilerledi ama araziye bilmediği için şimdilik ana araç akışını takip etmenin en iyisi olduğuna karar verdi.

İleride iri yarı bir trol tarafından durduruldular ve daha sonra onları sağa doğru yönlendirerek bir sıra halinde park etmelerini sağladı. Sıra kendisine geldiğinde Duncan Seremela'nın elini bıraktı ve camını daha da indirdi.

Trol bir elini tavana koyup eğilerek küçük gözleri ve gri kayaya benzeyen yüzündeki meraklı ifadeyle içeridekilere bakarken cip gıcırdadı.

"Otoparkımız gecelik üç yüz dolar," diye gürledi trol. "Sadece nakit."

Duncan'ın kaşları kalktı. "Onların arsası." Eğer içlerinden biri gerçekten bu arazinin sahibiyse, o Pee-wee Herman'dı.

"Üç yüz dolar!" Seremela öne doğru eğilerek haykırdı. "Bir gece mi?"

Trol ona kayıtsız bir bakış attı. "Arabanın çalınmasını önlemek mi istiyorsun? Eşyalarını ve lastiklerini de mi korumak istiyorsun? Üç yüz dolar tutuyor. Şimdiden. Beğenmediyseniz, bayan, gidin park edin.

Başka bir yerde, sana iyi şanslar, çünkü buna ihtiyacın olacak."

Duncan geceliği üç yüz dolara, dünyanın en pahalı şehirlerinden biri olan San Francisco'daki en iyi otellerden birinde bir oda tutabilirdi. Başını salladı ve cüzdanını çıkarmak için koltuğunda kaydı.

"Duncan!" Seremela telepatik olarak haykırdı. *"Bu tam bir soygun."*

"Tabii ki öyle," dedi. "Trol ve örgütü muhtemelen park yerlerini kullanmayan herkesi tahrip ediyor ve hırsızlık yapıyor. Ama eğer malzemelerimize dokunulmazsa ve sorunsuz bir şekilde kaçabilirsek, buna değecektir."

Cüzdanından nakit para çıkardı ve trolle uzattı. Devasa parmaklar banknotların bir ucunu kapatıp çekti ama Duncan, trol ona bıkkınlıkla bakana kadar paraları tuttu. Yumuşak bir sesle, "Herhangi bir şey olursa, bundan şahsen seni sorumlu tutarım. Başkasını değil.

Seni, ahbap."

Belki de trol sonunda yüzüne iyice bakmış ve onu tanımıştı. Troller de Nightkind yaratıklarıydı ve Duncan ne de olsa son derece iyi tanınıyordu. Ya da belki Duncan'ın sesindeki bir şey onu etkilemişti. Her neyse, trol kocaman çenesini ekşi bir şey çiğniyormuş gibi çiğnedi ama "Hiçbir şey olmayacak," diye mırıldandı.

"Çok iyi," dedi Duncan. Parayı bıraktı ve cüzdanından yirmi dolarlık iki banknot çıkardı. "Park ettikten sonra güvenilir bilgiye ihtiyacımız olacak. Nerede?"

"Ana Cadde'nin aşağısında, kuzey tarafında," dedi trol. "Eczacıyı ara. Adı Wendell. Annesinin memelerinin fotoğraflarını en yüksek teklifi verene satar. Ama gerçekten de annesinin memelerini." Seremela bakakalırken, trol kayalık omuzlarını kaldırdı. "Ne diyebilirim ki, adamın bir kodu var. Bir nevi."

Duncan gülümsemekten kendini alamadı. "O senin patronun mu?"

"Evet." Trol cipin tavanını sıvazladı, doğruldu ve bir adım geri gitti. "Şimdi git buradan."

Duncan SUV'u sert ve çukurlu zeminde yavaşça sürerek, turuncu yansıtıcı yelek giymiş bir hortlağın durduğu ve el feneriyle onlara ışık tuttuğu bir sıra aracın sonuna doğru ilerledi.

"Para da getirdim," dedi Seremela. "Size geri ödeyeceğim."

"Şu anda bunun için endişelenmeyelim," dedi Duncan. "Bu önemsiz bir şey. Sadece yeğenini almaya odaklanalım."

"Tamam." Adam cipi park ederken kadın bir süre sessiz kaldı. Sonra "Wendell" dedi.

"Pornocu eczacı," dedi Duncan, soğukkanlılıkla. "Hiç komik değil."

"Tabii ki değil," dedi adam.

Kadından yumuşak, tuhaf bir ses çıktı. Çaydanlıktan çıkan sıcak havanın tıslamasına benziyordu. Adam kızın boğuk yüzüne baktı, onun da kendisine baktığını gördü ve sonra ikisi de kahkahayı bastı.

İmdat frenini çekti ve motoru durdurdu. "Gidip Wendell'in kendisi için ne söyleyeceğini görelim."

"Tamam," dedi Seremela, gözleri dans ederek, "ama eğer bana annesinin memelerinin resmini satmaya kalkarsa, ben yokum."

Duncan yine güldü. "Güven bana, hemen peşinde olacağım."

Cipten indiklerinde ikisi de ayrılmıştı. Duncan, "Trol doğru söyledi ama her ihtimale karşı ikimiz de yanımızda hafif bir çanta bulundurmalıyız. Burası kaynak olmadan mahsur kalmak için hiç de iyi bir yer değil."

Kadın başını salladı, yüz ifadesi asıktı. Omuz askılı, büyük, yumuşak bir çantası vardı ve içindekileri karıştırıp el çantasından birkaç eşya aldı. Eklediği son şey bir şişe suyd.

Sonra omuz askısını başının üzerinden çekti, yılanlarını yoldan kaldırdı ve gövdesine sıkıca yerleştirdi.

Duncan'ın silah, para ve güneşten korunmak için gerekli malzemelerin bulunduğu çantası deri bir sırt çantasıydı. Kemerinden 9 mm'lik bir Beretta ve beş inçlik bir av bıçağı çıkardı. Çantayı sırtına bağladıktan sonra bıçak kemerini taktı ve silahı kot pantolonunun beline sokarak kabzasının iyice görünmesini sağladı.

Ona döndüğünde Seremela'nın bakışları beline takıldı ama silahlar hakkında hiçbir şey söylemedi. Belirgin bir silah taşımıyordu ama yılanlarını bağlamadığını fark etti. Genellikle boynunun dibinde basit bir eşarpla gevşekçe bağlardı, sanki saç örgüsüymüş gibi. Bu hareket etmelerine izin veriyor ama erişim alanlarını kısıtlıyordu. Herhangi bir şekilde kısıtlanmadıklarında daha vahşi, daha yabani ve son derece ölümcül görünüyordu.

O da bunu içtenlikle onayladı. "Tamam mı?" diye sordu.

Kadın tekrar başını salladı. Yüzü sakın, gözleri keskin. Tanrım, bu kadın Temmuz ayındaki Ölüm Vadisi'nden bile daha sıcaktı.

Ona tekrar dokunmaya karşı koyamadı. Yanağını avuçladı ve başparmağını dudaklarının yumuşak, pelüş kavisi boyunca hafifçe ovuşturdu. Kızın ifadesi yumuşadı ve ona bakışı eşit derecede şefkat ve şaşkınlıkla doluydu. Ona şefkatle dokunduğunda bu kadar şaşırmasına neyin sebep olduğunu sormak istedi. Onu yavaşça öpmek ve onun o ilk, samimi tadının tadını çıkarmak istedi.

Açlık sinir uçlarında tısladı ve saldırganlaştı. Ağzı çok yumuşak olacaktı, yumuşak teni onunkinin altında yol verecekti. Dudaklarını ayırmak ve diliyle içine girmek istiyordu ve öpüşmeyi derinleştirme düşüncesi bile kasıklarının gerilmesine neden olacak kadar seksiydi.

Yakınlarda biri bağırarak o anı böldü. Kaşlarını çatarak toz dolu otoparka baktı ve Seremela'ya elini uzattı. Seremela elini tuttu.

"Bu iş bittikten ve Miami'ye döndükten sonra," diye sordu, "ilk randevumuz için nereye gideceğiz?"

Yarım düzine yılan ona bakmak için ayağa kalktı ve Seremela'nın gözlerinin üzerindeki ağsı zarlar kapandı. Sonra açıldı. Sonra kapandı. Ve açıldı. Hızla göz kırptı ve durdu. "İlk randevu mu?"

Bunun ne anlama geldiğini merak etti. Belki de gözlerine kum kaçmıştı. "Döndüğümüzde benimle çıkar mısın?" diye sordu. Operayı severim. Ama rock konserlerini de severim ve iyi bir filme bayılırım."

Kadının sevinçli gülümsemesi gerçekten de yüzünde gördüğü en güzel ifadelerden biriydi. "Evet," dedi. "Ben de hepsini severim ama özellikle operayı severim."

"Mükemmel," dedi adam memnuniyetle. "Bu bize dört gözle bekleyeceğimiz bir şey verecek."

O sırada bunun ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. El ele, birlikte Şeytan Kapısı'na doğru yürüdüler.

Beklediği her şey ve daha fazlası vardı: kirli, pis kokulu, öngörülemez ve aşırı kalabalık. Gece rüzgârsızdı ve kamp ateşlerinin dumanı havada asılı duruyor, sigara dumanı, pişen et ve soğan kokusuyla yoğunlaşıyordu.

Bu manzara onu bir anılar çağlayanına sürükledi. Yasal çalışmalarının Carling'in dikkatini çektiğini öğrendiğinde ne kadar inanmadığını hatırlıyordu. O zamanlar hâlâ Gece Türleri'nin Kraliçesi'ydi ve

Profesyonel bir politikacının kurnaz sabrı ve deneyimli bir fahişenin tüm bilgeliğiyle, iş ve diğer şeyler hakkında bir anlaşmaya varana kadar ona kur yaptı.

Kadın onu değiştirmeden önceki son yemeği on altı onsluk bir porterhouse bifteği, orta pişmiş, yanında kızarmış patates, elmalı turta, çedar peyniri ve bir Guinness olmuştu.

Her ayrıntıyı sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. Et o kadar sulu ve yumuşaktı ki, çatalıyla kesebilirdi ve patatesler gevrek, tereyağlı tuzlu ve zengin bir altın kahverengiydi. Elmalı turta hem ekşi hem de tatlıydı, keskin kaşarın keskinliği mükemmel bir tamamlayıcıydı ve lanet olsun, Guinness köpüklü ve mayalıydı, tat tomurcukları için tatmin edici bir roman gibiydi, her yudumda karanlık, dolgun ve ruhu besleyen hikayesini anlatıyordu. Patlayacağını düşünene kadar yemişti.

Hâlâ o yemeğin hayalini kuruyor olsa da, gerçeği artık midesini bulandırıyor ve şimdiki kamp canlı anıları geri getirirse de, pek çok farklılık da vardı.

Alevlerin cehennem kırmızısı parıltıları, LED kamp fenerlerinin soğuk, ince aydınlatmasıyla serpiştirilmişti. Farklı müzik türleri birbiriyle çarpışıyordu, çoğu müzik kutularından geliyordu ama birkaç enstrümanın sesi, bir gitar, bir keman ve davul, canlı tutkunun delici, ürkütücü tatlılığını taşıyordu.

Hem kadın hem de erkek boyalı fahişeler çadırlar, kampçılar ve birkaç seyyar ofis binası arasındaki "sokaklarda" yürüyordu. İnsanlar, Elfler ve Hafif Fae'ler, Demonkind ve Wyr'ler ve tabii ki Nightkind'ler tam kadro dışarıdaydı. Vampirler, kanunsuzluğun ve tek bir alanda toplanmış bu kadar çok canlı kanın cazibesine kapılarak beyaz gülümsemeleriyle bölgede dolaşıyordu. Duncan parıltılı bir bakışla onları sessizce geri çekti. Vampirler onun sert yüzüne bir kez baktılar ve kalabalığın içinde eriyip gittiler.

Çadır kent, ocağı sonuna kadar açılmış bir eritme potası gibiydi. Her an bir kavga çıkmasını bekliyordu ve hayal kırıklığına uğramadı. Kamplar arasında uzanan en geniş yol olan "ana caddeye" doğru ilerlerken iki kavgayı atlatmak zorunda kaldılar.

Kendisine, rahatsız edilmeden kalmalarının tek sebebinin kendisi olduğunu iddia etmedi. İnsanlar Seremela'nın sert yüz ifadesine, keskin bakışlarına ve havaya kalkmış, tetikte bekleyen yılanlarına bir kez baktılar ve her ikisine de uzak durdular. Bir sarhoş tökezleyerek yoluna çıkıp onu ürküttüğünde, tüm yılanları

Dönüp ona tısladı ve onu o kadar korkuttu ki kaçarken altına işedi.

Duncan Seremela'ya mırıldandı, "Kaliforniya Altına Hücum bundan çok daha çekiciydi. Eminim öyledir."

Seremela ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Eminim Florida'da bana satmak isteyeceğin bir bataklık arazin vardır."

Sırıttı ve yorgun görünümlü, güneş yanığı bir insana, "Eczaneyi arıyoruz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

İnsanın bakışları onun üzerinden geçti ve Seremela'ya takıldı. "Beş ya da altı kamp aşağıda," dedi Seremela. "Süslü olanlardan biri. Gözden kaçırma zor."

"Teşekkürler."

"Süslü derken neyi kastettiğini merak ediyorum," diye mırıldandı Seremela.

Bunun cevabını çok geçmeden, birkaç kamp alanı aşağıdaki birkaç mobil binadan birini bulduklarında keşfettiler. Kapının dışında "Wendell's" yazan basit bir tabela asılıydı. LED lambaların soluk ve soğuk ışığı pencereden içeri süzülüyordu ve kapı gece havasına açıktı. Wendell's iş için açıktı.

Normalde Duncan bir bayanı kapıdan ilk girmesi için davet ederdi ama normal tanımı burası için geçerli değildi. İçeri ilk o girdi ve bir eli silahında, hızla etrafına bakındı. İçerideki seyyar bina, konserve, tampon, diş macunu, aspirin ve diğer ağrı kesiciler ile ilk yardım malzemelerinden daha etkili diğer malzemelere kadar her türlü ürünle dolu metal raflarla doluydu.

Duncan'ın keskin bakışları tezgahın arkasındaki kilitli cam dolapta duran OxyContin, Percocet ve Demerol şişelerine takıldı. Dolabı açacak anahtarın reçete değil, doğru fiyat olacağından hiç şüphesi yoktu. Ayrıca bir raf dolusu esrar torbası, bazıları sarılmış, bazıları salıverilmiş, birkaç raf dolusu da koyu kahverengi tentür şişesi, büyü kıvılcımlarıyla parıldayan homeopatik karışımlar vardı.

Binada başka insanlar da vardı. Duncan ve Seremela'ya şöyle bir baktıktan sonra açık kapıdan sıvışıp giden birkaçı belli ki müşteriydi. Duncan sonuncusu da gidene kadar onları takip etti ama dikkatinin büyük kısmı tezgâhın arkasındaki iki kişiye odaklanmıştı.

İçlerinden biri uzun boylu, tehlikeli görünümlü bir Hafif Fae erkeği idi, kıvrık sarı saçları kafatasına yakın bir şekilde tıraş edilmişti, bu da sivri kulaklarının daha da uzun görünmesine neden oluyordu. Omzuna taktığı iki silah kılıfının üzerine giydiği kolsuz bluz, birçok yerini açıkta bırakıyordu.

Altın sarısı kahverengi bir ten. Seremela'yı düz, düşmanca olmayan bir bakışla izledi ve bir elini silahlarından birinin üzerine koydu.

Duncan'ın çenesi gerildi. Bu görüntü hiç hoşuna gitmemişti. Dikkatini tezgâhın arkasındaki diğer kişiye, keskin gözleri ve oldukça sade, estetik bir yüzü olan kısa boylu, hafif bir insan erkeğine çevirdi. Erkek, Duncan'ın geldiklerinden beri gördüğü en zeki kişiydi.

"Sen Wendell olmalısın," dedi.

"Çok hızlısın," dedi Wendell. "Kapımın önündeki tabela da bu yüzden." Bir parça Nicorette sakızının folyosunu açıp ağzına atarken, bakışları Duncan'la ilgili her şeyi bir bakışta kavradı. "Seni tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum." Döndü ve Seremela'nın görünüşünü inceledi. "İnfaz için tam zamanında geldin ama korkarım onun kadar ünlü bir avukatı getirmenin bile sana bir faydası olmayacak."

Diğer adam idam deyince Duncan'ın içindeki her şey soğudu ve sessizleşti. Seremela eczacıya boş boş baktı. "Affedersiniz?"

Wendell'in ince kaşları kalktı. "Tarot okuyucusu için buradasınız, değil mi? Thruvial'ı öldüren kişi."

Seremela'nın kafası daha da karışmış ve rahatsız olmuş görünüyordu. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Eh, benim hatam," dedi Wendell omuz silkerek. "Medusa olduğun için burada olduğumu sanıyordum. Sanırım ırksal profil çıkarma konusunda ben de herkes kadar suçluyum."

Duncan öne doğru bir adım attı ve Hafif Fae kası ona adım adım eşlik etti. Diğer erkeği görmezden geldi ve eczacıya, "Şeytan Kapısı'nda kaç tane medusa olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Wendell ensesini kaşıdı. "Arkadaşınız dışında bildiğim tek bir kişi var, o da Tarot okuyucusu. Yirmi yaşlarında genç bir kız, gotik makyaj yapıyor, ağzı var dili yok."

"Gotik makyaj mı? Aman Tanrım, Duncan," dedi Seremela, kremi teni kireç gibi olmuştu. "Vetta'dan bahsediyor."

Siktir. *Siktir.*

"Evet, adı bu," dedi Wendell. Keskin bakışları meraklı ve biraz da hevesli bir hal almıştı. "Size bu kadar bilgiyi bedavaya vereceğim, nasıl olsa herkes biliyor. Bir adamı zehirlediğini söylüyorlar."

Birkaç gün önce. Burada çok önemli biri vardı. Onu şafakta asacaklar."

Beşinci Bölüm

Derinlikler

Panik ve şaşkınlık Seremela'ya pençelerini batırdı ve gitmesine izin vermedi.

Vetta asılacak mıydı? Birini zehirlediği için mi?

Yeterince derin bir nefes alamadı ve insan ile onun Hafif Fae korumasına bakarken hava almak için mücadele etti.

Hafif Fae cesur adam ona baktı, alaycı ifadesi temkinli bir hal almıştı. Birkaç adım geri çekildi ve silahını çekti.

"Köpeğine tasma tak," dedi Duncan sertçe. "Aptallaşmak üzere."

Ne köpeği? Duncan o kadar hızlı hareket etti ki bulanıklaştı ve Seremela'yı duvara yasladı. Seremela boş gözlerle ona baktı. Ne halt ediyordu bu adam?

Durduğunda, onunla Işık Fae'si arasında durdu ve gecikmiş bir anlayış ona çarptı - vücuduyla onu koruyordu.

Aynı anda inek insan, "Silahını kılıfına sok, Dain," diye bağırdı.

Zayıf, güçlü parmakları çenesinin altına geldi ve Duncan onun yüzünü zorla kendisine doğru çevirdi. Duncan ona sakın bir sesle, "Ona bakma," dedi. "Bana bak."

Ona odaklanmaya çalıştı. İşte o zaman tüm yılanlarının Işık Fae'sine tısladığını fark etti. Paniği onları ölümcül hale getirmişti. Onları hissedebiliyordu, uyanmış ve ısırma istiyorlardı ve Duncan'ın omzunun üzerinden baktığında, Işık Fae erkeğinin bunu bildiğini söyleyebilirdi.

"Bana bak Seremela," diye fısıldadı Duncan nazikçe.

Kızın dikkati tekrar ona kaydı. Bir elini kaldırıp yılanlardan birkaçının üzerinde gezdirdi ve yılanlar tıslamayı bırakıp ön koluna sarıldılar. Sırtı, silahını çekmiş tanımadığı bir erkeğe dönük olmasına rağmen Duncan sakın görünüyordu, karanlık bakışları sabitti.

Onun dikkatini çektiğini anladığı anda ona gülümsedi. "*Onu asmayacaklar,*" dedi telepatik olarak. "*Onlara izin vermeyeceğiz.*"

Kadın az da olsa sakinleşti. Aşırı kalabalık, tehlikeli ve bilinmeyen bir yerde sadece iki kişiydiler. Belki de ona inanmak saçmaydı.

Kesinlikle ne mantıklı ne de makuldü ama inanmıştı.

Düşüncesizce uzanıp onun zayıf yanağına dokundu, yılanlardan daha fazlası ona doğru uzanıyordu ve bakışları ısındı. *"Duncan, neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. "Vetta bir Tarot okuyucusu değil ve tam tersi bir bok olabilir, ama bir katil değil. Bu delilik. Eğer bir ihtimal birini öldürmüş olsaydı, başka bir seçeneği olmazdı."*

Kaşlarını çattı. *"Şimdi bazı sorular sormamız gerekiyor. Ne derse desin, bunu düzelterceğiz. Tamam mı?"*

Kadın sarsakça başını salladı. *"Tamam."*

Onun elini tuttu ve parmak uçlarını öptü, sonra dikkatlice kendini ayırdı. Ancak o zaman eczacı ve silahını kılıfına sokmuş olan Hafif Fae muhafızıyla yüzleşmek için arkasını döndü.

Sakinleştiği gibi tüm yılanları da sakinleşmişti. Onları yanına topladı ve Duncan hoş bir şekilde, "Bu konuşmaya baştan başlayalım, olur mu?" derken onları omzunun arkasına itti.

Wendell ikisine de kısık gözlerle baktı. "İyi ama parasını ödeyen müşterilerimi korkutup kaçırıyorsunuz, o yüzden bedava numuneniz bitti," dedi sakız çiğneyerek. "Başka bir şey öğrenmek istiyorsanız, ödeme yapmanız gerekiyor. Standart 411 tarifesinin dakikası on dolardır, premium istihbarat için ek ücretler dahil değildir."

İnsanın vurdumduymazlığı karşısında Seremela'nın içinde öfke kıvılcımları çaktı. Hayatında hiçbir zaman başka bir yaratığa zarar vermek istememişti ama bu yaratığa zarar verebileceğinden oldukça emindi. Sadece bir ısırık, diye düşündü soğuk, düz bakışlarını ona sabitlerken. Tek bir ısırık yetecekti ve kalp atışların yavaşlayacak, cildin kuruyup pul pul dökülecek ve bir hafta boyunca korkmuş, miden bulanmış ve perişan bir halde olacaktın. Ve sanırım bu benim çok hoşuma giderdi.

O bunları düşünürken bile tek bir yılan omzunun üzerinden kayarak elmacık kemiğinin hizasına kadar yükseldi. O da gözünü kırpmadan Wendell'a baktı, ta ki insan taburesinde kımıldayıp gözlerini kaçırana kadar.

Onu kıvrandırmıştı. Yee-fucking-haw.

Duncan ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve rahatladı. "Ücretiniz yaratıcı değil ama yapılabilir," dedi.

İnsanın ince ağzı ekşi bir şekilde eğildi ve tekrar kaydı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Paradan çok daha değerli şeyler var Wendell," dedi Duncan. "İttifaklar, koruma ve dokunulmazlık gibi."

Wendell'in kaşları kalktı. "Bana koruma ya da dokunulmazlık sağlayabileceğini mi düşünüyorsun? Buraya daha adımını bile atmadın. Burada sosyal eşitliğin yok, Vampir. Güç simsarlarını tanıımıyorsun ve hiçbir ittifakın yok. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Dünya bu tozlu küçük çadır yığınının çok daha geniş bir yer," dedi Duncan. İnsana soğuk bir gülümseme verdi ve sesine bir kırbaç dokunuşu girdi, hassas bir küçümseme kırbağıyla tam olarak dengelendi. "Ama endişelenme Wendell. Eğer para istiyorsan, paranı alacaksın. Bize ne olduğunu anlat, detaylarıyla, isimleriyle ve zamanlarıyla."

Wendell durakladı, Duncan'a açgözlülük ve ihtiyatla bakıyordu ve Seremela onun son birkaç dakikayı yeniden düşündüğünü söyleyebilirdi. Sonra eczacı şöyle dedi: "Burada kanun olmayabilir ama bir Güç dengesi var. Ya da dün Güç simsarlarından biri öldürülene kadar vardı. Şu anda işler biraz istikrarsız."

"Güç simsarları kimdi ve neyi kontrol ediyorlardı?" Duncan sordu. "Sen onlardan biri değilsin."

Wendell saatine bakarken "Hayır," dedi. "Benim amacım kâr, güç değil. Ben sadece park ve ilaç işindeyim, arada bir de bilgi işiyle ilgileniyorum. Şeytan Kapısı'ndaki gerçek güç simsarları çok sıkıdır. Dünya'ya yakınlığı olan bir Elf var. Adı Caerlovena. Kazıcıların çoğuna kilitlenmiş durumda. Bir de Malphas adında bir cin var, o da tüm kumarhanelere, yani hepsine kilitlenmiş durumda. Ve düne kadar, fahişelere ve korumalara kilitlenen Cieran Thruvial vardı. Tüm dükkânlar ve satıcılar kazancın bir kısmını ona borçluydu."

"Cieran Thruvial," dedi Duncan. Bakışlarında bir şaşkınlık belirdi. "Bu ismi biliyorum."

Seremela başını iki yana salladı. İçten içe yeniden sarsılıyordu. "Bu doğru olamaz," dedi. "Vetta'nın fuhuşa yöneldiğini sanmıyorum. Sanırım olabilirdi ama ben öyle bir şey görmüyorum."

Wendell omuz silkti. "Şey, kız Tarot okuyordu, ya da en azından çadır tabelasında öyle yazıyordu. Çeyrek saatlik ve yarım saatlik okumalar için ücret alıyordu. Duyduğuma göre iyi de iş yapıyormuş. Ek iş yapıp yapmadığını bilmiyorum ama diğer pek çok dükkân sahibi gibi Thruvial'a da koruma parası borcu vardı. Fırtınalı bir ilişkileri vardı ve herkesin içinde çok tartışıldılar. Söylemeliyim ki, gerçekten samimi görünüyordu."

"O Şimdi nerede?" Seremela sordu, kelimeler kuru ve dar boğazında gıcırdıyordu.

"Malphas onu Őafađa kadar tutuyor," dedi Wendell ve onunla tanıştıklarından beri ilk kez bakışlarında sempati gibi bir Şey belirdi. "Korkunç herif, Şu cin. Neyi önemsemediğinden emin değılim, eğer bir Şey varsa."

"Thruvial bir Fae ismi," dedi Duncan aniden. "Bu Cieran Thruvial Kara Fae miydi?"

Bu kez hem Wendell hem de muhafızı dikkatlerini Duncan'a çevirdi ve yüz ifadeleri keskinleşti. Muhafız ilk kez konuşarak, "Evet," dedi.

Wendell sordu, "Onu tanıyor muydun?"

Duncan'ın yüzü ifadesizleşmişti. "Onunla bir kez karşılaştım." dedi.

"Nerede?" Eczacı yine hırsla baktı.

Duncan ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu anlaşmamızın bir parçası değıl, Wendell. Malphas'ı bulmak için en iyi yer neresi?"

Wendell yüzünü buruşturdu ama, "Her yerde takılsa da, sanırım Gehenna olurdu - ana kumarhanesinin adı bu. Anladın mı? Şeytan Kapısı-Gehenna. Ar ar ar, değıl mi?"

Duncan'ın karanlık bakışları ona kaydı. Eczacıya, "Sana borcumuz ne?" diye sordu.

"Bana Gehenna'yı nasıl bulacağıımı sormayacaksın değıl mi?" Wendell sordu. Duncan başını salladı. "Artık sana ihtiyacımız yok."

"Yerinde olsam bunu söylemek için bu kadar acele etmezdim," dedi Wendell. "Thruvial'ın ölümüyle birlikte işler değışiyor. İnsanlar onun bölgesini ele geçirmeye çalışıyor ve bunlardan birkaçı güçlü büyü kullanıcıları. Kime dikkat edeceğini ya da nereye gideceğini bilmiyorsun. Hâlâ hiçbir Şey bilmiyorsun."

Duncan ona, "Şimdi çok zorluyorsun," dedi. Bir miktar para çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "On beş dakikadan biraz az kaldı. Üstü kalsın." Yüz ifadesi yumuşayan Seremela'ya döndü. "Hadi gidelim."

Seremela başını salladı ve kapıdan çıktı, adam da onu takip etti.

Wendell arkalarından seslendi: "Bana ihtiyacınız olmadığını düşünüyorsanız hata yapıyorsunuz."

Duncan başını salladı. Dışarı çıktıklarında Seremela'ya elini uzattı. O da elini tuttu. Elini tutuşu tıpkı diğer elleri gibiydi; kararlı, sakın ve soğukkanlıydı.

Onu sıkıca kavradı ve derin bir nefes aldı. Duman kokulu gece havası

Wendell'in dükkânına adım atmadan önceki halinden çok daha taze görünüyordu.

"Ne iğrenç bir böcek," dedi dişlerinin arasından.

"Biliyorum. Onu ezmek istiyorum."

Onu kendine doğru çekti ve dirseklerini avuçlarının içine alarak arkasındaki kalabalığı izledi. Adamın yüzüne kısa bir bakış attıktan sonra o da aynı şeyi yaptı ve adamın arkasında olanları izledi. Çeşitli kamp ateşlerinin kırmızıya çalan ışığı dolaylı olarak yayılıyordu. Yakınlarda biri güldü, keskin bir ses aniden kesildi. Havaya karışan büyü, dökülen viskinin ve diğer ekşi kokuların fiziksel kokularına karışıyordu.

"*Senden gitmeni istesem gider misin?*" diye sordu telepatik olarak.

Kadın adamın gölgeli yüzüne hızla baktı. Adam sanki hava durumu hakkında konuşuyorlarmış gibi rahat ve kayıtsız görünüyordu. Aklına birkaç seçenek geldi ama adamın neden böyle bir şey sorduğuna dair çok fazla neden gördü.

Sonunda basitçe "*Hayır*" dedi.

Adam şaşırmış görünmüyordu. Başını salladı ve başparmaklarını dirseklerinin iç kısmındaki hassas deriye sürttü ama onun ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyordu.

"*Beni rahatsız eden şey cinler,*" dedi ve kaşlarını çatı. "*Aslında beni rahatsız eden birkaç şeyden daha fazlası var.*"

"*Thruvial kimdi?*" diye sordu.

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı. "*Geçen yıl Carling'le birlikte Niniane Lorelle'in taç giyme töreni için Adriyel'e gittiğimi hatırlıyor musun?*"

"Evet," dedi kadın.

Bunu unutacak gibi değildi.

Adriyel, Karanlık Fae'lerin Öteki ülkesiydi ve geçen yıl Karanlık Fae malikânesi için olaylı geçmişti. Wyr Lordu Dragos, Urien Dragos'un eşini kaçırdığında Karanlık Fae Kralı Urien'i öldürmüştü. Ardından, Dragos'un koruması altında yaşayan tahtın varisi Niniane Lorelle, doğuştan gelen hakkını talep etmek için Adriyel'e gitmek zorunda kaldı. Yol boyunca Niniane Chicago'da iki suikast girişiminden kurtuldu. Seremela, suikastçıların cesetleri üzerinde otopsi yapan adli tabipti.

Wyr nöbetçi savaş lordu Tiago, Niniane ile seyahat etmek ve onu korumak için New York'taki Wyr malikânesindeki görevinden ayrılmıştı. Halkın bildiği kadarıyla

artık yeni Kraliçe için güvenlik şefi olarak çalıştığını biliyordu, ancak çifti tanıyanlar onun Niniane ile çiftleştiğini de biliyorlardı.

O zamandan beri, Adriyel'den gelen haberler haftalarca süren sessizliğin arasına serpiştirilmiş parçacıklar halinde ortaya çıkmıştı. Taç giyme töreninden birkaç ay sonra, yeni Karanlık Fae Kraliçesi birkaç soyluyu hapsetmiş ve ihanet, komplo, babasının öldürülmesi ve ailesinin geri kalanının öldürülmesi de dahil olmak üzere kraliyete karşı işlenen suçlardan dolayı yargılanmıştı. Duruşmalardan kısa bir süre sonra komplocular idam edilmişti.

Kısa bir süre sonra, Ocak ayı civarında, Adriyel sınırlarını resmen turizme ve açık ticarete açmıştı. Yine de, altı ay sonra, halk arasında Kara Fae görmek nadirdi.

Seremela, *"Adriyel'de Thruvial ile tanıştın mı?"* diye sordu.

"Evet, kısaca," dedi Duncan. *"Thruvial bir soyluydu ve ben sadece Carling'in maiyetinin bir parçasıydım, bu yüzden onunla sohbet etmek için bir nedenimiz yoktu. Ama isimler ve yüzler konusunda iyi bir hafızam var ve onu taç giyme töreninde ve sonrasındaki kutlamalarda hatırlıyorum. O kadar yer varken neden buraya gelsin ki?"*

Şimdi onun da kaşları çatılmıştı. Damarlarında aciliyet hissi vardı. Yeğenine ulaşması gerekiyordu. Vetta sonunda çiğneyebileceğinden fazlasını ısırmıştı ve zavallı küçük bokun aklını kaçırmaması gerekiyordu. Bazen insanların değişebilmeleri için dibe vurmaları gerekirdi. Eğer bu doğruysa, Seremela Vetta'nın bu gece karanlıkta tek başına oturup kendi idamını beklemekten daha aşağıya inebileceğini sanmıyordu.

Ancak Seremela her ne kadar Gehenna'ya gitmek istese de, Duncan durup durumu değerlendirmekte haklıydı. Kafalarının net olması ve gerçekte neler olup bittiğini olabildiğince anlamaları gerekiyordu ve bunun bir parçası da kurbanı ve onun neden öldürüldüğünü anlamaya çalışmaktı.

"Karanlık Fae'ler metalürjileriyle ünlüdür. Belki de büyü açısından zengin bir metal bulma ihtimali onu buraya çekmiştir, özellikle de Adriyel ile dünyanın geri kalanı arasında ticaretin açıldığı şu günlerde." *"Belki, ama eğer durum buysa,"* dedi Duncan, *"neden Thruvial Hizmetçi ya da çalışan gönderir mi? Neden kendisi geldi? Ve buraya geldikten sonra neden kazı ve madencilikle değil de kaçakçılıkla uğraştı?"*

"Bilmiyorum," dedi hayal kırıklığı kabarıken.

Adamın tutuşu sıkılaştı. Tekrarladı, "*Ama beni asıl rahatsız eden şey Cin'in buradaki varlığı ve bu işe karışması. Seremela, eğer buradan ayrılırsan bir saat içinde Reno'ya ulaşabilirsin. Cep telefonun çekene kadar arayabilir, Carling ve Rune'la konuşup onlara neler olduğunu anlatabilirsin, ben de gidip şu Malphas'la konuşup burada neler yapabileceğime bakarım.*"

"Bir yere gitmiyorum," dedi ona.

Adam onu hiç görmediği kadar rahatsız, hatta biraz da kızgın görünüyordu. "*Burada kalmanı istemiyorum.*"

Onun için bu kadar endişeleniyor muydu?

Nazikçe, "*Duncan, bir an için düşün. Birimizin buradan ayrılıp dış dünyaya neler olup bittiğini anlatması iyi olurdu ama işin içinde bir Cin var ve bilgi iki yönlü işler. Ya Wendell bizim hakkımızda öğrendikleri için başkalarının para ödemeye razı olacağına karar verirse?*

Ya onlardan biri Cin ise? Burada kimsenin Vetta'yı idam etmeye yasal yetkisi ya da hakkı yok. Onu asmak cinayettir. Reno'ya giden yolu yarılayabilirim, hatta ikimiz de gidebiliriz ama o isterse bizi yine de durdurabilir." Bu noktanın kafasına iyice yerleşmesi için durakladı. "*O anda bunu bilemezdik ama Wendell'in dükkânına adım attığımız anda geri dönüşü olmayan bir noktaya geldik. Bu her neyse onunla birlikte yüzleşmeliyiz. Hemen şimdi.*"

"Lanet olsun," diye fısıldadı. Dudakları dişlerinin bir kısmının görüldüğü dişlerinden geri çekildi. Sonra dirseklerindeki tutuşu gevşedi ve onu bırakmadan önce parmaklarını hafifçe ön kollarında gezdirdi. "Pekâlâ. Hadi Gehenna'yı bulalım."

Kumarhanenin yerini bulmak kolaydı. Yerleşim yerinin kenarında, sirk büyüklüğünde bir çadırın içindeydi. İçinden gürültülü sesler yükseliyor ve sarhoşlar açıklığın etrafında dolanıyordu. İçeride, sıra sıra dizilmiş kumar makinelerinin üzerinde elektrik ışıkları parlıyordu. Malphas ya da kumarhane yöneticileri elektrik jeneratörü ithal etmek için yatırım yapmıştı. Sigara, puro ve haşhaş dumanı havayı bulandırıyor.

Seremela görüş alanının dışında bir hareket fark etti ve başını kaldırıp baktı. Çadırın kenarına bir tahta kaldırım inşa edilmişti ve burada birkaç iri Goblin, silahlarını belirgin bir şekilde sergileyerek yürüyor ve aşağıdaki kalabalığı izliyordu.

Dudakları kıvrıldı. Duncan'la bakıştıktan sonra çadırın içine doğru ilerlediler ve oyun masalarını buldular. İnsanlar Seremela'yı görünce ikisine de yol vermek için hareketlendi.

Onun için sorun değildi. Bu cehennem çukurundaki herkesle arasında üç adımlık bir boşluk olmasını istiyordu.

Hem Yaşlı Irklardan hem de insanlardan oluşan kadın ve erkek sunucular, sadece bel zincirleri ve köpek tasmaları takmış halde, insanların satın alması için içecek ve cips tepsileri taşıyordu. Seremela hiçbir şekilde iffetli biri olmasa da, yabancıların sarkan parçalarının uyarılmadan önünde sergilenmesinden hoşlanmıyordu ve mırıldandığı bir küfürle bakışlarını kaçırdı.

Bir insan garson parlak bir gülümsemeyle onlara yaklaştı, ancak Seremela onun Duncan'ın uzak tarafından geldiğini ve kendisinden oldukça uzak durduğunu fark etti. "Cips almak ister misiniz?"

"Bir müdür istiyoruz," dedi Duncan.

Gülümsemesi hiç bozulmayan garson, "Evet, o konuda iyi şanslar. Yoğun bir gece ama hepsi çok yoğun. Gündüzleri de öyle. Gehenna asla kapanmaz, hava ne kadar sıcak olursa olsun. Ofisler hemen ileride."

"Teşekkürler," dedi Duncan.

Daha üç adım atmışlardı ki, yanında iki Goblin bulunan dişi bir Vampir kalabalığı yararak onlara doğru ilerledi. Vampir'in kısa sarı saçları vardı ve siyah yorgunluk pantolonu ile kaslı gövdesini ortaya çıkaran siyah bir atlet giymişti. Kalçasındaki kılıfta bir yarı otomatik silah taşıyordu ve bir savaşçı gibi hareket ediyordu. Ayrıca zeki görünüyordu ve tam önlerinde durdu.

Vampir, Duncan'a kapsamlı bir bakış attıktan sonra Seremela'ya odaklandı. "Eğer Gehenna'da kalmak istiyorsan yılanlarını sarman gerek. Müşterileri rahatsız ediyorsunuz."

Seremela sessizce, "Buraya kumar oynamaya gelmedik ve katta kalmaya da niyetimiz yok," dedi. "Buraya Malphas'la konuşmaya geldik."

Vampir ensesini ovuşturdu ve düz kaşlarının altından ikisini de inceledi. "Kız için buradasınız, değil mi?" dedi. İkisi de onaylamayınca ya da inkâr edince başını salladı. "Beni takip edin."

İki Goblin'i kovan Vampir, onları kalabalığın arasından geçirerek çadırın arka tarafına götürdü. Sonra durmadan onları başka bir açıklıktan dışarı çıkardı. Çadırın arkasında birkaç modüler bina kurulmuş, alan dokuz ayak yüksekliğinde dikenli bir tel örgüyle çevrilmişti. Seremela onlar yürürken etrafına bakındı. Vetta'nın çok yakında, muhtemelen bu binalardan birinde olduğunu iliklerine kadar hissediyordu.

"O burada," dedi Seremela Duncan'a. "*Burada olduğunu biliyorum.*"

Duncan her zamanki gibi sakin hareket ediyordu, elleri yanlarında gevşekti ama Seremela onun keskin bakışlarının etrafta nasıl dolaştığını fark etti. "*Sana inanıyorum,*" dedi. "*Bence o da burada.*"

Vampir eskortları görünüşe göre boş konuşmayı pek sevmiyordu, çünkü son modüler binaya ulaşana kadar tek kelime etmedi. Oraya vardıklarında kapıyı destekleyerek açtı ve içerideki ışığı yaktı. Duncan içeri baktı ama adımını atmadı. Seremela da içeri baktı. İçerisi tamamen boştu ve tek bir çıplak ampulle aydınlatılıyordu.

Vampir, "Malphas'la konuşmak istiyorsan, içeri gir ve onu çağır. İşine geldiği gibi gelir ya da gelmez. Fikrinizi değiştirdiyseniz, gidin. Her iki durumda da idam şafakta."

Seremela yumruklarını sıktı ve yılanlar tıslayarak Vampir'in peşinden gitti. Duncan'ın kolu önünü kesmek için fırladığında bir bariyere çarptı. "Sakin ol sevgilim," dedi ona sessizce. Telepatik olarak, "*Enerjini ona harcama. Onun bir önemi yok. Odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var.*"

Nefesini içine çekti ve öfkesini dizginlemek için mücadele etti. Adam haklıydı. Bu Vampir'in zerre kadar önemi yoktu. Kadın ona başıyla onay verdi ve adam kolunu bırakıp içeri girdi. Seremela Vampir'e son bir kez bakarak onu takip etti.

Binanın içi de ilk bakışta kendisine söylendiği kadar çıplak ve süssüzdü. Metal duvarlar, metal zemin, metal tavan. Sandalye, halı, duvar asması ya da masa yoktu.

İkisi de bir daire çizdikten sonra Duncan omuz silkerek ona baktı ve görünen boşluğa doğru "Malphas" dedi.

İlk başta hiçbir şey olmadı ve öfkeli bir umutsuzluk Seremela'yı ele geçirmekle tehdit etti. Gelmek zorundaydı. Gelmek zorundaydı.

Sonra açık kapıdan binanın içine siyah duman süzüldü ve hava sıkışmaya başladı. Güç arttıkça arttı. Üzerlerine öyle bir baskı yaptı ki Seremela'nın nefesi daraldı ve zorlukla yutkunmak zorunda kaldı. Bu çok yaşlı bir cindi, muhtemelen birinci nesil bir cin. Birinci nesil bir cinin Şeytan Kapısı'nda ne işi vardı?

Güç birleşerek uzun boylu, altın saçlı, melek gibi güzel bir yüze ve iki süpernovaya benzeyen gözlere sahip bir adam şeklini aldı. Bu delici ikiz yıldızlar onlara sabitlendi ve güzel adam onlara ölümcül bir gülümseme verdi.

Malphas, "Gehenna'ya hoş geldiniz," dedi.

Altıncı Bölüm

Aşk

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Cin.

Tehlike Duncan'ın ensesi boyunca nefes alıp verdi. Malphas ona bir bakış attıktan sonra, sakın ama gergin bir ifadeyle kendisine bakan Seremela'ya döndü. Yılanları kollarına ve omuzlarına yayılmıştı ve hepsi de Cini izliyordu.

Seremela, "Bize yeğenimin şafak vakti cinayet suçundan idam edileceği söylendi," dedi. "Bu doğru değil. Vetta cinayet işlemez."

"Ah," dedi Malphas uzun beyaz eliyle bir işaret yaparken. "Korkarım gerçeğin etkisi sınırlı, özellikle de burada."

Bu basit cümleyle birlikte odadaki tehlike bir anda arttı.

Duncan'ın daha önce tanıştığı ya da duyduğu hiçbir onurlu Cin böyle bir şey söylemezdi, çünkü Cinler diğer tüm bilgi türleriyle birlikte gerçeğe de değer verirlerdi.

"*Dikkatli ol,*" dedi Duncan Seremela'ya. "Hangi Hanedan'dansın Malphas?" diye sorduğunda Seremela ona şaşkın bir bakış attı.

Cin bir an için onu düşündü. Sonra Malphas kıkırdadı. "Bunun cevabının herhangi bir önemi olduğuna inanıyor musun?"

"Duncan kibar bir ses tonuyla, "Cinler söz konusu olduğunda bunun cevabı her zaman önemlidir," dedi.

Malphas başını onaylarcasına eğdi. "Shaytan Hanesi'nden geliyorum."

"Şu anda mı?" Duncan sordu.

Malphas'ın gülümsemesi genişledi.

"Hayır."

"*Duncan, neler oluyor?*" Seremela'nın telepatik sesi gergin geliyordu.

Dikkatini önündeki ölümcül yaratığa sabitlemişti, vücudundaki kaslar sıkıca kenetlenmişti. "*O bir parya, Seremela. Çok güçlü biri.*"

"*Cin toplumu hakkında pek bir şey bilmiyorum,*" dedi. Adamın temkinli olduğunu anlayınca yüz ifadesi korkuya dönüştü. "*Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.*"

"Ben biliyorum," dedi ona acımasızca.

Beş Cin Hanesi birliktelikleri üzerine kurulmuştu ve birliktelikleri de verdikleri sözler üzerine. Sözünü tutmayan bir Cin, diğer Cinler tarafından onursuz olarak algılanır ve hiçbir Hane ile ilişkisi olmayan, kanunsuz ve haydut bir parya haline gelirdi.

Seremela, Wendell'in dükkânına adım attıklarında geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiklerini söylemişti ama burada, Gehenna'da çok daha kötü ve sonsuz derecede tehlikeli bir yere adım atmışlardı.

Wendell cinler için, "*Korkunç* herif," demişti. *Neyi önemseydiğinden emin değilim.*

Soğuk, buz gibi bir kesinlik Duncan'ın içine işledi.

Malphas'ın umurunda olan her neyse, bu gerçek ya da kanun değildi. Birinci nesil bir Cin olarak, Vetta masum olduğunu iddia etse bile doğruyu söyleyip söylemediğini bilecek Güce sahipti. Onu hâlâ gözaltında tuttuğu için Thruvial'ı gerçekte kimin öldürdüğü umurunda değildi. Vetta'yı asmak ona bir şekilde fayda sağlamalıydı, ancak şimdi Duncan ve Seremela protesto etmek için ortaya çıkmıştı.

Malphas bu boş karavana onlarla konuşmak için gelmemiştir. Onları da öldürüp öldürmemesi gerektiğine karar vermek için gelmişti. Duncan ve Seremela'nın hâlâ hayatta olmalarının tek nedeni, Cinin kendi çıkarına en uygun hareket tarzının ne olduğuna henüz karar vermemiş olmasıydı.

"Kız bir hiçken işler farklıydı, değil mi?" Duncan söyledi. Malphas onun etrafında yavaşça dolanırken, Duncan da Cini önünde tutmak için döndü. "Çünkü o zaman ölmesi kimsenin umurunda değildi. Anlamadığım şey, onu neden astığınız?"

"O aptal bir çocuk," dedi Malphas. Ses tonu sanki itaatsiz bir köpekten bahsediyormuşçasına kayıtsızdı. "Küstah ve kaba biri ve sanki herkes ona bir şey borçluymuş gibi davranıyor. Siz gelmeden önce, Şeytan Kapısı'nda onu özleyecek kimse yoktu ve iyi ki kurtulduk diyecek birkaç kişi vardı. Bu arada Güç sahibi biri

-Burada büyük bir gücü eline geçirmiş olan biri öldürüldü ve bundan rahatsız olan pek çok Güçlü yaratık var. İntikam almak istiyorlar. Aynı şeyin kendi başlarına gelmeyeceğini ve cezasız kalmayacaklarını bilmek istiyorlar. 'Zehir' kelimesini duyuyorlar, bir medusa görüyorlar-" Cin cümlelerinin bitmesine izin verirken

omuz silkti. "Onu asmak için koparılan yaygara görmezden gelinemeyecek kadar yüksek oldu. Bir yerde tutulması gerekiyordu, ben de onu aldım."

"O zaman bize onu gerçekten kimin öldürdüğünü bulmamız için bir şans ver," dedi Seremela.

Gözleri bastırılmış duygularla yanıyordu ama Duncan yüzünün ve sesinin sakin kaldığını görmekten memnundu. "Ben adli tabibim. Cesedi inceleyebilirim, ne tür bir zehir kullanıldığını belirleyebilir ve muhtemelen çok daha fazlasını öğrenebilirim. Size şu kadarını garanti edebilirim ki, Vetta'nın yılanları onu defalarca ısırması olsalar bile, olgun bir Kara Fae erkeğini öldürecek kadar zehir taşıyamayacak kadar toydurlar."

"Zehirlenmiş, çürümekte olan bir cesedi bu sıcakta burada mı tutacaksın?" dedi Malphas, güzel yüzü tiksintiyle buruşarak. "Hayır, Doktor. Teklifiniz belli bir teorik değer taşısa da, incelemeniz için ortada ceset falan yok."

"Ne demek ceset yok?" Seremela sıkıca sordu. "Ne oldu ona?"

"Thruvial'ın kendi görevlileri ölümleri korumak için uygun Karanlık Fae bitkilerinden yoksundu. Kalıntıları o kadar iğrenç bir hal almış ki dün onu bir odun yığınının üzerinde yakmak zorunda kalmışlar."

Duncan dinlerken zihni hızla çalıştı. Cinlerin neye önem verdiğini keşfetmek onları bu karavandan canlı çıkaracak anahtardı.

Cin, Thruvial'ı kimin öldürdüğünü umursamıyordu ve özellikle Vetta'yı günah keçisi olarak kullanmayı da umursamıyordu, yoksa Thruvial'ın cinayeti ilk ortaya çıktığında onu asardı.

Cin neden bu işe karışmıştı? Bundan ne kazanmıştı?

Sonra Duncan, Malphas'ın neyi önemsedığını anladı.

Daha önce eczacı Wendell bu terimi ortaya atmıştı. Malphas hayatını gücü dengelemeye borçluydu. Aynı zamanda dışlanmış olan birinci nesil bir Cin olarak, kendi türünden diğerleri tarafından sürekli avlanma riskiyle yaşıyordu.

Ancak diğer Cinler için Malphas'ı öldürmek son derece zor ve maliyetli olacaktı. Kendilerine başka seçenek bırakılmadığı sürece bunu yapmakta isteksiz olacaktı.

Şeytan Kapısı'ndaki diğerleri harekete geçilmesini talep ettiğinde, Malphas Vetta'yı gözaltına almış ve adalet duygusuyla değil, kendini koruma duygusuyla infazını birkaç gün ertelemişti.

Bütün bunlar Duncan'a birkaç şey anlatıyordu. Bunlardan ilki, Malphas'ın Thruvial'in ölümünden herhangi bir yankı beklemediği, çünkü bu işe karışmamıştı.

Ancak, Vetta'yı asarlarsa Malphas da onun ölümüne karışmış olacaktı. Bu ölümün kimse için önemli olmayacağından emin olmalıydı.

Duncan, "Bu geçmek istemeyeceğin bir çizgi Malphas," dedi.

Cin o süpernova gözlerini tekrar Duncan'a çevirdi. "Dikkatimi çektin Vampir. Ne demek istediğini açıkla."

"Siz belirli bir Meclise ait olmayabilirsiniz ama biz aitiz. Evimiz bize ne olduğunu önemsiyor, nerede olduğumuzu biliyorlar ve ilişkileri güçlü," dedi Duncan. "Carling Severan benim yaratıcımdır ve artık Yaşlılar Mahkemesi'nde yer almasa da, Cinlerin en Güçlülerıyla bağlantıları ve ittifakları devam ediyor. Bu bağlantılar arasında mahkemenin başkanı Soren ve Soren'in oğlu, Marid Hanesi'nden Khalil de var. Hatta belki duymuşsunuzdur, bir keresinde Carling ve Khalil birinci nesil parya bir Cine karşı birlikte savaşa girdiler. Kazandılar."

"Anlıyorum," dedi Malphas. Göz kapakları gözlerinin alev alev yanan yıldızlarının üzerine düşerek ifadesini susturdu.

Duncan Cin'e, "Thruvial'a her ne olduysa bizi ilgilendirmez. Burada bir cinayeti çözmek, olaya karışmak ya da yerel halkı yatıştırmak için bulunmuyoruz, her ne kadar burada Şeytan Kapısı'nda bir ayrılık ya da hak sahibi olma duygusu edinmiş gibi görünseler de. Masum bir kızı tehlikeli bir durumdan uzaklaştırmamızı haklı çıkarmak zorunda değiliz. Onu geri almamızı engellemeyecek ya da biz ayrılırken bize herhangi bir şekilde zarar vermeyeceksiniz, çünkü bunu yaparsanız, bu tür bir savaşı kendi üzerinize çekmiş olursunuz ve gerçekten Malphas, işin aslı, hiçbirimiz senin için buna değmeyiz."

Duncan konuşurken dışarıdan hızlı bir ayak sesi duyuldu. Vampir muhafız açık kapı aralığında belirdi, bir omzunda sırt çantası taşıyordu, diğer omzunda ise gözleri yaşlarla dolmuş genç bir medusanın kolunu tutuyordu.

Medusa "Serrie Teyze!" diye bağırdı.

"Bırak yeğenimi," dedi Seremela. Vampir sırt çantasını yere fırlattı ve kendini ileri atan Vetta'yı bıraktı. Seremela onu kendine doğru çekti.

"Çok haklısın," dedi parya Cin meleksi bir gülümsemeyle. "Hiçbiriniz buna değmezsiniz."

Seremela kızı öyle bir sıktı ki kollarındaki kaslar zıpladı, Vetta ise yüzünü onun boynuna gömüp hıçkıra hıçkıra ağladı. Seremela, Cinin siyah bir dumana dönüşüp yok oluşunu izledi. Duncan topuklarının üzerinde dönerek ona doğru ilerledi, zayıf yüzü sakindi ama gözleri tehlikeli bir ışıkla parlıyordu.

Sertçe, "Burada işimiz bitti, değil mi?" dedi.

"İşimiz bitti," dedi adam. Sesi her zamanki gibi sakindi, zengin sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı, ama ona doğru yürürken silahını çekti.

Havayı emdi, Vetta'yı daha sıkı tuttu ve dişlerinin arasından "Şimdi ne olacak?" dedi.

Kadının yanına ulaştığında Duncan'ın bakışları sempati ile karardı. Onun omzunu kavradı ve "Malphas ayrılmayı seçti ama bu Şeytan Kapısı'ndaki başka kimsenin ayrıldığı anlamına gelmiyor" dedi.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Elbette adam haklıydı. Etrafına bakındı ama diğer Vampir de ortadan kaybolmuştu.

Vetta başını kaldırdı. Gözlerine siyah göz kalemi bulaşmıştı ve küçük, ince yılanları tamamen bastırılmış, sessizce başına doğru kıvrılmıştı. Seremela yeğeninin genç ve bitkin yüzünde bir zamanlar beş yaşında olan Vetta'nın hayaletini görebiliyordu.

"Artık gerçekten eve gitmem gerekiyor Serrie Teyze," diye fısıldadı. "Elbette biliyorsun," dedi nazikçe. Şimdi bunun zamanı değildi.

suçlamalar ya da öğütler. "Yaralandın mı?"

Vetta yüzünü sildi. "Sadece yorgun ve açım."

"Pekâlâ." Seremela, Vampir'in yere attığı sırt çantasına baktı. "Bu senin mi?"

Vetta başıyla onayladı. Duncan, "Başka bir şey almaya çalışmayacağız. Doğruca arabamıza gidip buradan ayrılacağız."

"Sorun değil, umurumda değil," dedi kız, sesi titreyerek. "Sadece buradan defolup gitmek istiyorum."

Seremela dikkatini tamamen Malphas'ın muhafızının yere attığı sırt çantasına verdiğinde, hemen yaşlı Gücün sıcak ışıltısını hissetti. Eğilip çantaya uzandı ve dikkatle taradı.

Adli tabipken otopsi yaptığı ölümlerin çoğu büyü ya da Güçlü yollarla gerçekleşmişti ve büyü hisleri son derece gelişmişti.

Tehlikeli Güç kalıntılarıyla başa çıkmaya alışkındı. Genellikle büyü taraması yaptığında, bunu birkaç dakika içinde bölümlere ayırabiliyordu. Bir insan cadı tarafından yapılmış bir büyü, Karanlık Fae Gücü ile aşılanmış bir eşya, Demonkind, Elven, Djinn veya Light Fae - tüm büyülerinin tatlarını ve özelliklerini biliyordu ve çoğu zaman büyüleri ya etkisiz hale getirebilir ya da kontrol altına alabilirdi.

Ama bu. Bu daha önce karşılaştığı her şeyden farklı bir şeydi. Konsantre oldukça, o hafif, yumuşak parıltının altında yatan Güç kuyusunun daha da derinleştiğini hissetti. Bir an için daha önce hiç deneyimlemediği kadar büyük bir şeyin içine düşecekmiş gibi hissetti.

Şaşırmış ve biraz da korkmuş bir halde geri çekildi ve sertçe, "Orada ne var?" dediğini duydu.

"Cehennemden gelen lanet olası Tarot destesi," dedi Vetta yeni bir hıçkırıkla.

Kıza bakmak için döndü. "Böyle bir şeyi nereden buldun?"

Vetta'nın yüzü eski asi halinin hızla buruşan bir parıltısıyla buruştu. "Birkaç ay önce çaldım. Onu gördüğüm için zaten çok ama çok pişmanım, bu yüzden şu anda bana bu konuda bağırmana gerek yok, tamam mı?"

Seremela çenesini dışarı doğru eğdi. Yumuşak ve eşit bir ses tonuyla, "Seçtiğin kelimeler dikkatimi çekti, Vetta. Onu gördüğün için üzgünsün ama çaldığın için üzgün değil misin?"

Kızın kızarmış gözleri yeni bir dehşetle irileşti.

Duncan sessizce, "Bu konuşma daha sonraya kalabilir. Seremela, sürü yanımızda götürmek için çok mu tehlikeli?"

Seremela ona hızlı bir bakış attıktan sonra dikkatini sürüye geri verdi. Bir süre sonra, "Şu anda aktif hissetmiyorum, o yüzden sanmıyorum. Yine de bu çok eski bir Güç eşyası. Onu öylece bırakmamalıyız."

"O zaman onu alacağız," dedi. "Yeter ki ona göz kulak olmaya istekli olun ve biz de hemen gidelim."

Başını salladı, çantayı aldı ve bir omzuna astı. Duncan karavanın açık kapısına doğru yürüdü ve dışarı baktı. Ay ışığı sert ifadesini ve keskin bakışlarını yumuşatıyordu.

Seremela onun yüzündeki ince değişiklikleri okumaya alışmıştı. Adamın ağzının çizgilerinin sertleştiğini görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu çitlerle çevrili alandan çıkmanın tek yolu kumarhaneden geçiyor," dedi ona. "İçeri girdiğimizde fark ettim."

Adam bundan bahseder etmez, kadın da kesintisiz çit hattını hatırladı.

Vetta'ya, "Başını aşağıda tut. Bana tutkal gibi yapışıyorsun genç bayan ve her şeyden önemlisi sessiz kalıyorsun. Hoşlanmadığın birini görmen ya da birinin hoşlanmadığın bir şey söylemesi umurumda değil. Kimseyi kışkırtmayacaksın. Beni duyuyor musun?"

Kız başını eğip başını salladı ve Duncan muhafazanın içinden geçerek kumarhanenin arka tarafına, açıklıktan parlak renk parıltılarının yayıldığı yere doğru ilerledi. Seremela tedirgin bir şekilde çadırın kesilerek açılmış ve ılık saçıyormuş gibi görüldüğünü düşündü.

İçeri girdiler ve ana koridor boyunca yürüdüler.

Sessizlik kalabalığın içine yayılmaya başladı. İnsanlar onlara baktıkça Seremela'nın midesi sıkıştıyordu. Sonra fısıldaşmalar başladı. Vetta söz verdiği gibi yaptı ve Seremela'nın üzerine çıkmadan ona yaklaşabildiği kadar yaklaşırken başını eğdi.

Seremela bir kolunu yeğeninin omuzlarına doladı ve yılanlarından birkaçı da Vetta'nın etrafını sardı. Elinden geldiğince Duncan'ın sakin, çatışmadan uzak tavrını benimsemeye çalışsa da attığı her adım, geçen her an sanki bir saat sürmüş gibi geliyordu. Mekâna geldiklerinde hissettiklerinin tam tersine, başının üzerinde yürüyen silahlı Goblinlere baktı ve varlıkları için minnettar olduğunu hissetti.

Bir tepki dalgası kalabalığın içinde bir dalga gibi ilerledi ve bir tür yüzleşme olmadan kumarhaneden çıkamayacaklarını biliyordu.

Duncan tepkiyle yüzleşmek için iki büküm oldu. Adam hâlâ çöpü dışarı çıkarıyormuş gibi sıradan görünürken, kadının kalbi göğsünde sıcak teneke çatıdaki bir kedi gibi zıplıyordu. Adamın zayıf, hafif ilgili profilini gördüğünde o kadar güçlü bir duygu patlaması hissetti ki neredeyse kıcının üstüne düşecekti.

Seni seviyorum, diye düşündü. Benim için o kadar çok yol kat ettin ki ülkenin dört bir yanını dolaştın. Küçük suçlularla ve haydut bir cinle yüzleştin. Vetta'nın masum olduğunu söylediğimde sorgulamadan kabul ettin ve bunların hepsini mizah ve nezaketle yaptın.

Daha doğru dürüst tanıştırılmadığın yeğenim için bunu bile yapmaya hazırım.

Seni nasıl sevmem? Nasıl sevmem?

Kalabalık dağıldı ve Kara Fae bir kadın yaklaştı. Uzun boylu ve zayıftı, Karanlık Fae'lerin alametifarikası olan köşeli yüz hatları ve iri gri gözleri vardı. Pırıl pırıl siyah saçları örgü şeklinde arkaya toplanmıştı ve sade koyu renk bir tayt ile kolsuz bir tunik giymişti.

Ayrıca sırtına bağlanmış, kayışında duran bir kılıç taşıyordu. Onlarla yüz yüze geldiğinde elleri yanlarında boş ve gevşekti.

Vetta sessizlik sözünü bir fısıltıyla bozdu. "Xanthe." Seremela'nın kolu onu uyarırcasına sıkıldı.

Hafif bir gülümseme ve gözlerinin kırışması dışında, ki bu ifade neredeyse Seremela daha farkına varmadan kaybolmuştu, Karanlık Fae kadını Vetta'yı duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Bunun yerine Duncan'a döndü ve "Lütfen sizi buradan güvenli bir şekilde çıkarmamıza yardımcı olmama izin verin" dedi.

"Neden edelim ki?" Duncan sordu.

"Çünkü ben de kızın masum olduğunu biliyorum," dedi Karanlık Fae. İngilizceyi mükemmel bir aksanla konuşuyordu ve bunu söylerken sesini yükselterek, meraklı bakışlı izleyicilerin arasında bir başka tepkinin dalgalanmasına neden oldu.

Duncan önündeki koridoru işaret ederek, "O halde buyurun," dedi. "Önden buyurun."

Vetta'nın Xanthe dediği kadın başını eğip öne geçerken, Duncan geriye çekildi. Seremela ve Vetta'ya önden gitmelerini işaret etti ve kendisi de arkalarından yaklaştı.

Seremela temkinli bir şekilde Kara Fae kadını takip ederken, bu manevranın nasıl bir tuzak olabileceğini düşünmeye çalıştı ama nasıl olduğunu anlayamadı - ne de olsa kadın Vetta'nın masumiyetini ve desteğini açıkça ilan etmişti.

Kumarhanenin geri kalanına doğru ilerlediler. Önlerinde Karanlık Fae ve arkalarında onları koruyan Duncan varken, Seremela kendini biraz daha güvende hissediyordu. Bunun bir yanılsama olmamasını içtenlikle umuyordu.

Vetta'ya telepatik olarak, "*Bu kadını tanıyor musun?*" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi kız. "Kim olduğunu biliyorum ya da en azından öyleydi. Thruvial'ın hizmetçilerinden biriydi. Üç tane vardı. Sanırım bu geleneksel bir şey?"

Vetta haklıydı. Kara Fae üçlülere oldukça gelenekseldi ve toplumlarında çeşitli şekillerde ortaya çıkarlardı. Seremela Thruvial'ın diğer iki yardımcısının nerede olduğunu merak etti.

"Evet, öyle. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Vetta omuz silkti. Yorgun görünüyordu ve sesi bitkin geliyordu. *"Dediğim gibi, pek bir şey yok. Sessiz ve içine kapanık biri."*

"Tamam," dedi Seremela.

Sessizliğe gömüldüler. Daha sonra Seremela rüyalarında Gehenna'daki o cehennem yürüyüşünü görecekti; bir dizi yaratık aç bakışlarla ona bakarken ve öldürmek için arkasından yaklaşıırken, rüyalar ürpertici bir dehşet duygusuyla doluydu.

Sonunda çadırdan dışarı adım attılar. Dışarıdaki serin çöl gecesi havası tarif edilemez derecede harikaydı. Seremela ve Vetta derin nefesler aldılar, Karanlık Fae kadın durup omzunun üzerinden onlara bakarken neredeyse rahatlamaktan sendeleyeceklerdi.

"Durmayın," diye mırıldandı Duncan. "Çabuk gitmemiz gerek."

Seremela başını salladı ve küçük grupları farklı bir düzene geçti. Bu kez Karanlık Fae kadın geriye çekilip Seremela'nın yanında yürürken, Duncan da diğer tarafta Vetta'nın yanına geçti.

Karanlık Fae kadın, "Kampın merkezine doğru kalabalık kısımdan geçmemeliyiz. Dış mahalleler daha sessizdir."

Duncan ve Seremela onay için Vetta'ya baktılar. Kız, "Xanthe haklı. Kampın kenarları daha sessiz."

"Göster bize," dedi Duncan.

Hem Vetta hem de Kara Fae kadın gösterdi ve sessiz, gölgeli alanda hızla ilerleyebildiler. Kampın etrafından dolaşmışlar ve Seremela daha fazla sessiz kalamadığında devasa otoparkın kenarına ulaşmışlardı.

Vetta'yı da yanına çekerek durdu. Diğer ikisi de durdu. Seremela Kara Fae kadına, "Sen. Adın ne?" diye sordu. "Xanthe Tenanye," diye yanıtladı Kara Fae.

"Onu orada öylece bıraktınız," dedi Seremela. "Vetta'nın masum olduğunu biliyordun ve onu iki gün boyunca hapsedmelerine izin mi verdin? Dehşet içindeydi ve yapayalnızdı."

"Onu bırakmadım," dedi Xanthe. İri gri gözleri ay ışığının tüm yetersiz aydınlığını topluyor gibiydi, elleri ise iki yanında duruyordu. "Son iki gün boyunca Gehenna'da kaldım, onun için ne yapabileceğimi anlamaya çalışırken izledim. Onu asmalarına izin vermezdim."

"İlginç," dedi Duncan. Karanlık Fae'ye çok daha yakın olacak şekilde hareket etmişti. "Vetta'nın masum olduğunu nereden biliyordun ve buna nasıl engel olacaktın?"

Xanthe Tenanye, "Başka seçeneğim yoksa itiraf ederek," dedi. "Vetta'nın Cieran Thruvial'ı öldürmediğini biliyordum, çünkü ben öldürdüm."

"Sen bir katil misin?" Vetta bunu öyle bir şaşkınlık gıcirtısıyla söyledi ki, başka herhangi bir durumda kulağa komik gelebilirdi.

Xanthe, "Gerekiyorsa bana öyle diyebilirsin," dedi.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Vetta sordu. "Bunu senin yaptığını anlarsa seni asarlar."

Xanthe, "Bunun farkındayım ama sen farkına varana kadar gitmekte özgür değildim," dedi. Etrafına bakındı. "Burada kalıp bu konuşmayı yapmak güvenli değil. Yine de hemen gitmeniz gerekiyor."

Seremela ve Duncan birbirlerine baktılar. "Ne olduğunu anlamak ya da bu işe karışmak hâlâ bizim görevimiz değil," diye mırıldandı.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi Seremela sert bir sesle. Cipi park ettikleri yeri hatırladı ve Vetta'yı o yöne doğru çekmeye başladı.

İşte o zaman Vetta kelimenin tam anlamıyla topuklarını sıkmayı seçti. Kımıldamadan durarak Seremela'yı durma noktasına kadar sürükledi. "Neden?" Vetta, Xanthe'ye düzensiz bir şekilde söyledi. "Beni metal bir binada aç susuz tuttular ve öleceğimi biliyordum. Tüm bunlar birini öldürdüğün için oldu ve nedenini bilmem gerekiyor."

Onlara yaklaştığından beri ilk kez Xanthe beden dilinde duygularını açığa vurdu, sertçe kıpırdandı ve ensesini ovuşturdu. Sonra aniden, "Ben Karanlık Fae Kraliçesi için çalışıyorum. Daha doğrusu, onun güvenlik şefi için çalışıyorum. Thruvial'ı öldürmekle kalmadım, onu kraliyete karşı işlediği suçlardan dolayı emir üzerine idam ettim. Onun ölümünden senin sorumlu tutulacağını hiç düşünmemiştim. Şimdi gidecek misin?"

Kara Fae kadın Kraliçe'den bahseder bahsetmez, Seremela ve Duncan durdular. Gözlerini Xanthe'ye diktiler.

"Lanet olsun," dedi Duncan. "Doğruyu söylüyor."

Seremela son birkaç saat içinde gerçeklikte yaşanan tüm değişimlerden dolayı başının döndüğünü hissetmeye başlamıştı.

Cinayet. Yasadışı uyuşturucu. Bir dışlanmışlık ve şimdi de mahalleler arası siyaset. Oh, ve bu listeye önemli bir Güç ögesinin çalınmasını da eklemeyi unutamazdı, hele ki onun ince, anlaşılmaz Gücü yavaş ama emin adımlarla omzunun kemiklerine kadar işlemişken. Aynı anda hem iyi, hem besleyici hem de egzotik hissettiriyordu ve bu hisse zerre kadar güvenmiyordu.

Vetta konuşmaya başlamıştı. Seremela onun sözünü kesti. "Daha fazla tartışma yok." Yeğenine karşı daha önce hiç bu kadar sert bir ses tonu kullanmamıştı. Vetta şok olmuş görünüyordu ve ağzı bir çırpıda kapandı. Seremela yeğenini tekrar ciplerine doğru yönlendirirken Xanthe'ye şöyle dedi: "Yeğenime göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Ya şimdi bizimle gel ya da kal, hoşça kal."

Duncan yumuşak, akıcı bir zarafetle Seremela'nın yanına gitti. Xanthe geriye doğru birkaç adım atarak, "Teşekkür ederim ama siz olmadan çok daha güvende olursunuz-" dedi.

Yeni bir ses onun sözünü kesti. "Efendimizin katilini savunduğunu ve ona Cehennem'den çıkarken eşlik ettiğini duyduğumuzda buna inanamadık Xanthe. Şimdi ihanetini kendi gözlerimizle görüyoruz."

Duncan o gece ikinci kez bulanıklaştı. Seremela arkasını döndüğünde, silahını kafalarına doğrultmuş olan iki yeni gelenle yüz yüze gelmişti bile.

Xanthe gibi basit taytlar ve kolsuz tunikler giymiş, sırtlarında kılıçları olan bir erkek ve bir dişi Karanlık Fae'ydiler. Xanthe'den Vetta ve Seremela'ya bakıyorlardı, yüzlerinde nefretle karışık bir acı vardı.

"O masum," dedi Xanthe kılıcını çekerken. "Buradan zarar görmeden geçecekler."

"O bir zehir," diye tükürdü erkek. "Lordumuzdan ne kadar nefret ettiğini gizlemedi ve şimdi türünden daha da zehirli bir başkasını getirdi." O ve arkadaşı da kılıçlarını çekti ve metalin uzun sürtünme sesi Seremela'nın omurgasından aşağı indi.

"*Onlara doğrultulmuş bir silahın olduğunu anlamıyorlar mı?*" Seremela kuşkuyla Duncan'ın kafasının içinde konuştu.

Xanthe hamle yaptı, diğerleri onu karşılamak için adım attı ve çeliklerin çarpışması duyuldu.

"Bunu kullanamam ve onlar da bunu biliyor," dedi Duncan. "Silah sesi çok fazla dikkat çeker. Kılıç dövüşünün sesi yeterince kötü zaten."

Silahı ona doğru fırlattı. Şok geçiren kadın anlamsız bir ses çıkardı ve Vetta'yı bırakarak öne doğru sendeledi, zar zor yakalamayı başardı.

"Umarım ateş edebilirsin," dedi Duncan ona. "Bunu son çare olarak kullan."

Kadın ona baktı, gölgeli gülümsemesinin ay ışığıyla aydınlanmış kenarını yakaladı ve sonra savaşı üç Karanlık Fae'nin üzerine atıldı.

Vetta fısıldıyordu: "Tanrım, sadece uyanmak ve kendi yatağında olmak istiyorum."

Seremela 9 mm'yi kontrol ederken elleri titriyordu. Duncan silahı ona vermeden önce emniyete almıştı. Silahı kapattı ve dövüşü izlerken hazır bekledi. Hiçbir şekilde bir uzman olmasa da, evet, nasıl ateş edileceğini biliyordu.

"Arkama geç," dedi Vetta'ya. Kız itaat etti ve titreyerek onun arkasına sokuldu. Seremela'nın tüm yılanları önündeki tehlikeye odaklanmıştı. Vücudundaki her kas piyano teli gibi gerilmişti ve bu kargaşayı anlamaya çalışırken hafifçe midesi bulanıyordu.

Dördü de çok hızlıydı, takip edebileceğinden daha hızlıydılar ve Karanlık Fae'leri gümüşü gölgelerin içinde ayırt etmek çok zordu. Biri diğerine vurdu - oh, kötü bir darbeydi- ve diğeri homurdanarak iki dizinin üzerine çökerken, Duncan üçüncüsüyle şiddetli bir darbe ve karşı hamle telaşına girdi ve dövüş korkunç, mide bulandırıcı bir şekilde adaletsizdi çünkü rakibinin kılıcı varken onun sadece bıçağı vardı.

Şakağında bir tik başladı, çılgınca bir hızla çırpınıyordu, çünkü nasıl ateş edileceğini bilmek bir şeydi ama kimi vuracağını bilmek bambaşka bir şeydi ve son çarenin ne zaman olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Silahla Duncan'ın rakibini takip ederken bir elinin topuğunu şakağına bastırdı.

Duncan hızlı ve şiddetli bir saldırıyla ileri atıldı. Rakibi geriye düştü ve yerde yüzüstü yatana kadar düşmeye devam etti. Seremela'nın ne olduğunu anlaması birkaç kalp atışı sürdü, çünkü şiddet başladığı gibi hızlı ve ani bir şekilde sona erdi.

Karanlık Fae'lerden ikisi yere serilmişti. Duncan ve üçüncüsü yüz yüze geldiler ama birbirlerine saldırmak için sıçramadılar. Seremela Xanthe'yi sadece diğer kadın kılıcını kınına sokmak için başının üzerinden uzandığında kesin olarak tanıdı.

Silahlı indirdi, emniyetini tekrar açtı ve hızla Duncan'a doğru ilerleyerek kollarını ona doladı. Duncan bir eli ensesinde, onu kendine doğru çekti.

"Yaralanmadın değil mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ben iyiyim."

Tanrılar, teşekkürler. Tüm gücüyle ona sarıldı.

Adamın zayıf yanağı onunkine karşı serindi, vücudunun uzunluğu sertti. "Artık eve gidelim." dedi.

Kadın başını salladı. Konuşmak için kendine güvenemiyordu. O anda, bunların İngiliz dilindeki en harika dört kelime olduğunu düşündü.

Şimdi eve gidelim.

Yedinci Bölüm

Ocak

Reno havaalanına sinir bozucu ama olaysız bir yolculuktan sonra, birkaç saat sonra havalandılar ve Miami'ye uçmadan önce Xanthe'nin karaya çıkmasına izin verecek kadar uzun süre duracakları Chicago'ya doğru yola çıktılar.

Araba yolculuğu sırasında Vetta üç şişe su içti, birkaç protein barı yedi ve Seremela'nın omzuna yaslanıp ağlayarak rahatladı. Cep telefonları çeker çekmez Seremela'nın kız kardeşi Camilla'yı aradılar ve Vetta annesine biraz daha ağladı. Jete binip havalandıklarında, kız bir süreliğine tuvalette kayboldu ve bir süre sonra solgun ve bitkin ama biraz daha temiz görünerek ortaya çıktı.

Vetta işini bitirdikten sonra hepsi sırayla bulaşık yıkadı. Seremela yüzündeki, kollarındaki ve boynundaki çöl tozunu durularken rahat bir nefes aldı.

Şafak ufukta belirmişti. Sabah güneşini engellemek için tüm pencereleri kapattıktan sonra, yardımcı pilot Xanthe, Vetta ve Seremela'ya taze meyve, ekmek, peynir, haşlanmış yumurta ve somon füme, sıcak kahve ve krema ve taze sıkılmış portakal suyu içeren bistro tarzı kahvaltı tepsileri servis etti.

Duncan bir bardak kan şarabını kabul etti. Seremela kaşlarını çatı. Uykusuz ve stresli bir gecenin ardından açlıktan ölüyordu. O da öyle olmalıydı. Kan şarabı zor durumlarda işe yarasa da, taze kanın sahip olduğu besleyici niteliklere sahip değildi.

Biraz duraksayarak sordu, "*Kan şarabı şimdilik sizin için yeterli olur mu? Taze kana ihtiyacınız olursa yardım etmekten onur duyarım.*"

Duncan ona gülümsedi. Açıklanamayacak kadar tatlı ve çapkın görünüyor ve kız onun biraz utanmış gibi görüldüğünü bile düşündü. Bu ifadeyi neyin yarattığından emin olmasa da, gülümsemekten kendini alamadı.

"*Çok naziksiniz,*" dedi adam. "*Kan şarabı şimdilik yeterli olacaktır, teşekkürler.*"

Yanaklarının ısındığını hissetti ve bakışları onunkilerden uzaklaştı. Daha önce hiç bir Vampiri doğrudan damarından beslememişti. Isırıkları, bağışçılarında coşku hissi uyandırmasıyla ünlüydü. Belki de bu yüzden

utanmış görünüyordu. Xanthe ve Vetta'ya baktı. Muhtemelen şu anda taze kana ihtiyacı olmaması daha iyiydi.

Yorgunluk onu ele geçirmekle tehdit etse de, bir amaç duygusuyla hızla yemek yedi ve birkaç fincan kahve içti. Onlar uçakta Güç'ün incelenmemiş bir parçasını taşıırken rahatlamayacaktı.

Yemeğini yerken Duncan ve Xanthe'nin konuşmalarını dinledi. Duncan, "Neden Thruvial'ı yargılamak için geri götürmek yerine öldürdünüz?" diye sordu.

Xanthe, "Kraliçe'nin ailesini öldüren komploya karışan son soyluydu," dedi. "Onu yargılamakla ilgili sorun, toplamayı başardığımız kanıtların onu mahkûm etmek için yeterli olmayabileceğiydi. Öldürme emrini Lord Kara Kartal verdi."

Bilmediği bu isim Seremela'nın duraksamasına neden oldu, ta ki Xanthe'nin Niniane ile çiftleşen Wyr savaş lordu Tiago'dan bahsettiğini anlayana kadar. Tiago'yla Chicago'da adli tabipken tanışmıştı ve Tiago'nun sinirli tavrını hatırlayınca ürperdi. Onu dehşete düşürmüştü -Birinin infaz emrini verme sorumluluğunu üstlendiğini hayal etmekte hiç zorlanmıyordu.

Kara Fae kadın devam ediyordu. "Thruvial'ın evine girmem bir yılın büyük bir kısmını aldı. Sınırlar açılır açılmaz Adriyel'den kaçtı. Komplocu arkadaşlarının yargılanması onu oldukça sarsmıştı ama bu onu Şeytan Kapısı'nda seks ticareti, koruma ve şantaj da dahil olmak üzere başka tatsız suçlar işlemekten alıkoymadı."

"Korkunç bir adamdı," diye fısıldadı Vetta, başı öne eğik. Seremela nazıkçe mırıldandı: "Sana herhangi bir şekilde zarar verdi mi?"

Vetta ona yan gözle baktı ve yeğeninin gerçekte ne sorduğunu bildiğini anlayabildi. Vetta başını salladı ve ona telepatik olarak, "*Benim iğrenç olduğumu düşünüyordu ama beni egzotik deneyimlerle ilgilenen müşterilere sunmak istiyordu. En son konuştuğumuzda -aslında kavga ettik- dediğini yapmazsam yüzümü yaralamakla tehdit etti. Öldüğüne memnunum.*"

Seremela sakın bir şekilde nefes aldı, dinlerken öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. "*Ben de öldüğüne memnunum,*" dedi.

Kahvaltısını bitirdi, son fincan kahvesini yuttu, kahvaltı tepsisini bir kenara bıraktı ve Vetta'nın sırt çantasına uzandı. "Çok rahatlama

Henüz çok fazla," dedi koltuğunda yana doğru sarkan yeğenine. "Bana şu cehennemden gelen Tarot destesini anlatmalısın. Onu kimden çaldın?"

"Bilmiyorum," dedi Vetta. "Dinlenme tesisindeki bir kadını sadece. Benzin istasyonuna girdiğinde arabasının arkasından aldım. Bir Güç karıncalanması olduğunu söyleyebilirim. İlk başta havalı olduğunu düşündüm. Sonra ne zaman kendim için bir şeyler hazırlamaya başlasam, Ölüm karşıma çıkmaya devam etti. Her seferinde, Serrie Teyze. Öyle bir hale geldi ki uyuyamaz oldum. Kartları kontrol edip durdum. Sonra dua etmeye başladım. Öleceğimden o kadar emindim ki." Sonunda sesi kesildi.

Seremela sessiz bir sempati içinde Vetta'nın elinin arkasına dokundu. Vetta, Seremela'nın çantayı karıştırmasını acınası bir şekilde izledi ve Duncan ile Xanthe de sessizleşerek izlemeye koyuldular.

Çantada çok değerli bir şey yoktu. Birkaç paket Marlboro Reds, bir çakmak, paçuli ve duman kokan bir eşarp, bazı kozmetik ürünleri, Vetta'nın kimliğinin olduğu bir cüzdan ve biraz nakit para. Kimsenin nakit parayı ya da Tarot kartlarını almamış olması alışılmadık bir durumdu ama Malphas için çalışanların davranışları konusunda titiz olduklarından şüpheleniyordu.

Paketin dibinde tahta bir kutu duruyordu. Onu çıkardı ve masanın üzerine koydu. Güç ışıltısının kaynağının bu olduğu açıktı. Kutunun kapağında elle boyanmış, stilize bir yüz vardı. Yüzün bir tarafı erkek, diğer tarafı kadındı. Bu Taliesin'di, Dans Tanrısı.

Kutuyu açtı, kart destesini çıkardı ve en üstteki Majör Arkana kartını çevirdi. Yedi aslanlı bir arabanın içinde altın bir kadın resmi ona gülümsüyordu. İnanna, Aşk Tanrıçası. Diğer kartlardan birkaçını çevirdi ve her biri mükemmeldi.

Bir Güç eşyası olmasının yanı sıra, deste bir sanat eseri idi. *Ah, Vetta.* İçini çekti ve desteyi incelerken alnını ovuşturdu.

İlk izlenimi aynı kaldı. Sessiz Güç kaplamasının altında, kartlar ince ama dikkate değer bir derinlik barındırıyordu. Sonunda arkasına yaslandı ve ağzı sıkı bir şekilde başını salladı.

"Bunu kimin büyüünün yarattığı hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Aydınlık ya da Karanlık Fae, Elf, Wyr, İblis, insan ya da karşılaştığım başka bir şey değil. Görüldüğünden daha Güçlü ve Güç'ün ne işe yaradığından bile emin değilim. Belki de sadece bir araç olması gerekiyordur.

kehanet. Bilmiyorum." Duncan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve şöyle dedi: "Büyüde açıkça saldırgan bir şey sezmiyorum ama anlamadığım büyüü sevmem ve ona güvenmem."

Xanthe uzanıp kartlardan birine dokundu, gri gözleri irileşmişti. "Bence çok güzeller." dedi.

Xanthe'nin uzun parmaklarının ucu karta dokunduğunda, Seremela destedeki Gücün diğer kadına doğru çekildiğini hissetti. Sertçe, "Bunu hissediyor musun?" dedi.

Diğer üçü de ona baktı ve başlarını salladı. Vetta desteden olabildiğince uzağa oturdu, ellerini kollarının altına sıkıştırdı.

Duncan, "Ne hissettin?" diye sordu.

Seremela Xanthe'ye, "Sana doğru çekiştiriyor, sanki sana gitmek istiyor," dedi.

"Lütfen güverteyi yanına al," dedi Vetta tutkuyla. "Lütfen onu uzaklara götür, çok uzaklara."

Seremela Tarot destesinin sorumluluğunu almak istemedi ve Vetta da ona dokunmayı reddetti. Xanthe, Tarot destesini Adriyel'e götürmeye ve Karanlık Fae yaşlılarından destenin kökeni ve yapıcısı hakkında herhangi bir cevap bulup bulamayacağını görmeye istekliydi, bu yüzden sonunda yapmaya karar verdikleri şey buydu.

Karanlık Fae kadını Chicago O'Hare'de sessiz bir teşekkürle uçaktan indi. Uçak tekrar havalanır havalanmaz, Vetta kanepeye yayıldı ve yatay konuma geçer geçmez uykuya daldı.

Duncan ve Seremela uyuyan kızı rahatsız etmemek için uçağın arka tarafına geçtiler. Seremela'nın yanındaki koltuğa yerleşti. Kız bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ama bakışları berrak ve parlaktı. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Duncan" diye fısıldadı.

"Şşşt," dedi Duncan, aynı yumuşak sesle. "Gerek yok."

"Her şeye ihtiyacımız var," dedi kadın, sözleri sessiz ama güçlüydü. Ağzı çalıştı ve yüz ifadesi o kadar güzel, o kadar yoğun ki, Duncan kollarını ona dolamak ve onu öpmek zorunda kaldı.

Ağzını. Tıpkı diğer her şeyi gibiydi, hassas ve yumuşacıktı ama aynı zamanda kararlılık ve karakterle işlenmişti. Onun ağzını sevdi; onu öptü ve öptü, o da kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. Onun nazik, içten

cinsel saldırganlığı pusuda bekliyordu, saldırmaya hazırdı. Onu sıkıca kontrol altında tuttu. Şimdi zamanı değildi.

İsteksizce geri çekildi ve kızın tüm yılanlarının tekrar etrafını sardığını fark ettiğinde kahkahalar onu ele geçirmekle tehdit etti. Onun muhteşem gözlerinin içine gülümsedi. "Sana her dokunduğumda neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

Bir omzunu kaldırırken gözlerini kaçırdı. "Birçok insan bize dokunma düşüncesinden iğreniyor, tıpkı Thruvial'ın Vetta'ya yaptığı gibi."

"Thruvial domuzun tekiydi," dedi Duncan. Bu onun dikkatini tekrar kendisine çekti. Kızın geniş bakışları karşısında kasıtlı olarak, "Bence sen tanıdığım en güzel kadınsın, hem için hem de dışınla." dedi.

Şaşkınlık kadını yüz hatlarını aydınlattı. "Öyle mi?"

"Evet. Bir gün içinde senin hakkında çok şey öğrendim."

"Uzun bir gündü," diye belirtti.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Çok uzun bir gündü. Zeki ve meraklısın, anlayışlı ve maceraperestsin, cömert ve şefkatlisin. İliklerine kadar nazik olsan da silah kullanmayı biliyorsun ve çok cesursun, özellikle de korktuğunda." Gülümsemesi çarpıklaştı. "Umarım sana aşık olmama aldırımıyorsundur."

İşte yine o bakış, şaşkınlıktan donakalmış ve hazzın eşiğinde titreyen o bakış. Nefes aldı, "Zerre kadar umurumda değil."

"Sorun değil o zaman." Onun yanıtını beklerken gerildiği için rahatladı ve alnına bir öpücük kondurdu. "*Rigoletto*'nun bu sezon oynadığını biliyor muydun?"

İç çekerek ona yaklaştı. "Verdi'nin operalarına bayılırım."

"Bize bilet alacağım," diye söz verdi, yanağını onun şakağına yaslayarak.

Sessizleştiler ve bir süre sonra Duncan onun uyuduğunu düşündü. Ama uyuyamadı. Onun kıvrımlı, sıcak bedeninin kendi tarafına yaslanmasının verdiği muhteşem hisle doluydu. Gözlerini kapadı ve hayal gücünü serbest bırakarak sessizce uykuya daldı.

Onunla bir şeyler yapmak istiyordu. Sabah gazeteleri üzerine konuşmak, bir sinemada el ele tutuşmak, dolunaylı bir gecede sahilde yürümek istiyordu. İştayken onu aramasını ve rahatsız etmesini istiyordu. Onun güzel bir yemeğin tadını çıkarmasını izlemek istiyordu.

Onu doruk noktasına kadar emmek ve doruğa ulaşana kadar yumuşak bedenine mızrak saplamak istiyordu. Onun kollarında uykuya dalmak istiyordu.

Onu ısırmayı o kadar çok istiyordu ki.

Şehvetli beklentinin koyu kırmızısına o kadar dalmıştı ki, kız boynuna doğru "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadığında onu tamamen şoke etti.

Tanrım.

Hayatında boşluğu tanımıştı ve nasıl yalnız kalınacağını biliyordu. Bir süre sevgili edinmiş ve sonra ayrılmışlardı; insan arkadaşlarının ve ailesinin ölümünü izlemişti. Hiç kimsenin, herhangi bir dildeki en güzel dört kelimeyi söyleyerek onu bu kadar tamamen doldurduğunu bilmiyordu.

Ben de seni seviyorum.

Artık koyu kırmızı bir sessizliğin içinde değil, ısıltı ısıltı parlayan bir yerde bulmuştu kendini.

Seremela'nın kız kardeşi Camilla Atlanta'dan gelmişti. O öğleden sonra Miami'ye vardıklarında onları havaalanında bekliyordu. Camilla ve Vetta hıçkırığa hıçkırığa birbirlerinin kollarına düştüler ve bir süre sonra Camilla Seremela'ya dönerek onu da kucakladı. Elleri ceplerinde olan Duncan, kadınlara biraz yer açmak için geride durdu. Seremela'nın Camilla'nın sarılışına boyun eğerken ona attığı bakışa sırtıttı.

Sonra sıra ona geldi. Camilla onun iki elini de kavrarken, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok teşekkür ederim. Söylemem gereken daha çok şey varmış gibi hissediyorum ama söyleyecek kelime bulamıyorum."

Duncan, Seremela'nın kız kardeşine "Başka bir zaman doğru dürüst görüşürüz," dedi. "Bu arada, başımızın üstünde yerin var. Kızınıza sağ salim kavuşmanın keyfini çıkarın."

Seremela kız kardeşine, "Vetta sana her şeyi anlatacak. Konuşamayacak kadar yorgunum."

Camilla, "Seni yarın ararım, olur mu?" dedi.

"Olur." Seremela, Vetta'nın kollarını ona atıp şiddetle sarılmasıyla sendeledi. Bir süre yoğun bir sessizlik içinde durdular. Birbirlerine söyledikleri her şey telepatikti, sadece birbirleri içindi ve Duncan bunun uygun olduğunu düşündü.

Camilla ve Vetta ayrıldıktan sonra bir vale arabasını getirirken Seremela garip bir tavırla eve nasıl taksiyle dönebileceğini anlatmaya çalıştı. Duncan onu sabırla dinledikten sonra şöyle dedi: "Saçmalama. Elbette seni eve bırakacağım."

Kız ona geyik bakışıyla baktı. Duncan o kadar eğlenmiş ve ilgisini çekmişti ki, göğsü kadının nefis göğüslerinin ucuna değene kadar iki adım ilerledi ve kızın kalkık yüzüne doğru homurdandı: "Bitmemiş bir işimiz var."

Titreyen ağzı iki sessiz kelime oluşturdu. "Öyle mi?"

Aşık olmak güzel bir duyguydu, onunla birlikte olduğu sürece. Sırıttı ve dudakları birbirine değene kadar başını eğdi. Sonra sessizce onun ayırık dudaklarına "*Seviyoruz*" dedi.

Evine giden yol ateşli bir sessizlik içinde tamamlandı. Yerinde duramıyor, kıpırdanıyor ve yılanları etrafında huzursuzca dolaşıyordu.

Adam onun kıpırdamadan oturmasını istemiyordu. Onun kıpırdanmasını ve çırpınmasını istiyordu, bu sırada o da avının peşinden gidip sonunda onu yakalayacaktı, sonunda - bir kapıya, dolaba, kanepeye, her nereye olursa olsun, fark etmezdi, ateşli hayal gücünün ona sunduğu görüntülerden herhangi biri yeterliydi, çünkü onu yakalayacaktı, bu sadece bir zaman meselesiydi. Kızıl karanlık onu ele geçirdi ve yoğun Cuma Miami trafiğinde kusursuz bir dikkatle ilerlerken kendini vahşi bir kontrol altında tuttu.

Korku ve şiddet bir Vampir'in hayatına her zaman bir şekilde dokunurdu. O lanet olası parya Cin'le karşılaşana ve Seremela'nın tehlike ve şiddetle yüzleşmesi karşısında şok olana kadar buna nasıl alıştığını hiç fark etmemişti. O çok iyi, çok güzeldi; operayı ve klasik filmleri seviyordu ve medeni, yasalara uygun bir dünyada yaşıyordu ve bir daha asla ama asla böyle bir şiddetle yüzleşmek zorunda kalmamalıydı.

Olanlara tepki vermesine izin verdiğini ve kendini bırakarak artık kontrolün kendisinde olmadığını belli belirsiz fark etti.

Arabayı kızın apartmanının yeraltı garajına sürdüğünde arabanın içindeki atmosfer dayanılmaz derecede gerginleşmişti. Arabayı bir park yerine çekti. Arabanın motorunun sessiz mırıltısı azaldı. Seremela bir şeyler söylemeye başladı, kelimeleri tökezliyordu ve beceriksizdi.

Önüne bakarak sözünü kesti. "Beni içeri davet et."

Hızlı bir nefes aldı. Biraz titredi ve adamın aleti bu küçük işaretle sertleşti. Kadına döndü ve onun kendisine o geniş gözlü, meraklı bakışla baktığını fark etti. Yılanlarından üçü başının arkasından yanlara doğru bakarak ona da bakıyordu.

Bu manzara gerginliğini azalttığı anda içinden kahkahalar döküldü. Yılanlardan birine uzandı. Parmağının ucuna hafif bir titreşimle dokundu.

Dilini. Kararsızca tekrarladı, "Beni içeri davet et, Seremela. Lütfen."

"İçeri gelmeni çok isterim," diye fısıldadı aceleyle.

Bununla birlikte, tüm kelime ve tutarlı düşünce kapasitesini kaybetti. Bir şekilde arabadan inip asansöre bindiler ve adam onu bir köşeye sıkıştırdı. Bir elini başının iki yanındaki duvara dayadı ve onun uyarılmışlığının kokusunu içine çekerken gözlerinin içine baktı. Nefes alış veriş kesik kesikti ve yutkunurken ince boğazındaki kasların hareket edişini, tenini belirleyen yanardöner desenin tepedeki ışıpta parlayışını izledi.

Onun güzel, ince boğazını.

Dişleri aşağı indi. Kendisiyle savaşırken yüzü buruştu. Bu çok fazla kontrolden çıkmıştı. Kendisine yabancıydı.

Kadının sıcak, titreyen elleri tişörtünün kumaşını göğsünde yumuşattı. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Beni ısırmanı istiyorum."

İçinden boş yere nefes alıp verdiğinin farkında bile değildi. Kendi tepkisinin gücü onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

"Duncan," dedi. Sesi ve görünüşü sersemlemiş gibiydi.

Başını yavaşça eğdi ve ağzını boynundaki nabız atışı boyunca gezdirerek nefis, narin etini dilledi.

Kadın onu itti ve daldığı düşüncelerden sıyrılmasını sağladı. Boğuk, sarhoş bir kahkahayla arkasını işaret etti. Adam omzunun üzerinden baktı. Asansör kapıları açık duruyordu. Ah, doğru ya.

Ön kapısına giden koridorun uzunluğu dayanılmazdı. Boğuk bir sesle, "Operaya gittikten sonra ne yapacağız?" dedi.

"Bilmiyorum," diye inledi kadın. Anahtarlarını düşürdü ve almak için eğildi. "Yatakta bir hafta sonuna ne dersin?"

Adam bulanıklaştı, anahtarları kadının elinin altından kaptı ve kadın tam olarak tepki veremedi kapıyı açıp kilidi açtı. "İçeri gir."

Kız kahkahalarla patlarken adam ters ters baktı. Sonra o da güldü. Bu çılginca, gülünç bir şeydi. Gençliğinden beri böyle hissetmediğini söyleyebilirdi ama o zaman da böyle hissetmediğinden emindi.

Sonunda içeride, onun gölgeli dairesinde yalnızdılar. Çantasını kanepenin üzerine fırlattı -bavulunu arabanın bagajında unuttuklarını fark etti- ve sonra kızın üzerine atlamasıyla o düşünceyi de kaybetti.

Kollarını ve bacaklarını ona doladığında onu yakaladı ve yatak odasına doğru yürüdü.

"Tekrar söyle," dedi. "Bana uçakta söylediklerini."

Kadının parlak renkli gözleri duygu ve arzuyla ışıldıyordu. "Beni duyduğunu sanmıyordum."

Onu yavaşça yatağa yatırdı ve doğruldu. Gömleğini yırtarak çıkardı. "Seni duydum. Tekrar söyle."

Yatakta onun önünde diz çökmek için ayağa kalktı ve kot pantolonunun bağına uzanırken onun bakışlarıyla karşılaştı. "Seni seviyorum, Duncan."

"Bu geçen seferkinden bile daha iyiydi," diye fısıldadı adam, kadının dolgun, yumuşak göğsünü avuçlarken gülümseyerek. Duncan'ın kotunu çekerek açtı ve ellerini kotun içine sokarak adamın zayıf kalçalarının üzerinden aşağı doğru indirdi. Tuhaf bir his gövdesi boyunca ve kollarına doğru kaydı. Teninde gezinen yılanlara baktı.

Seremela onun bakışlarının yönünü takip ederek biraz geri çekildi ve yüz ifadesi utangaç bir hal aldı. Yumuşak bir sesle, "İstersen onları sarabilirim," dedi.

Sertçe, "Hayır." dedi.

Kadın birkaç yılanı ondan uzaklaştırdı. "Bunun senin için fazla dokunaklı olmadığından emin misin?"

Adam kadının omuzlarını kavradı ve gözlerinin içine derin derin baktı. "Beni dinle. Sana aşık olacağımı söylemedim, yeter ki sen bir yanını sakla ya da beni memnun etmek için bir yanını değiştir. Sana, hepinize aşık olacağımı söyledim. Kendini frenlemeni, inkâr etmeni, yüzünü, başını ya da vücudunun herhangi bir yerini örtmeni istemiyorum. Kilo vermeni ya da almanı, söylediklerine dikkat etmeni, hissettiklerini inkâr etmeni ya da olduğun kişi dışında bir şey olmaya çalışmanı istemiyorum, çünkü sen benim için dünyanın en güzel kişisisin."

Onu dinlerken, güzel yüz hatlarındaki ifade kırılganlaştı ve iyice açıldı. Ona böyle şeyler söyleyen ilk kişi olmadığını kesinlikle umsa da, bencilce bunu yapan ilk erkek olduğunu umuyordu. Yılanlardan birini kavradı, burnundan öptü ve yüzüne baktı. "Beni asla ısırmayacaksın, değil mi?"

"Sana asla zarar vermezler," dedi Seremela. "Önce ölürler." "Neyse," dedi ona çarpık bir sırıtış atarak. "İşte böyle fantezi."

Gözleri kocaman açılmıştı ve neşeli, şaşkın bir sesle güldü. Duncan kot pantolonunu çıkarıp çırılçıplak durduğunda, ağır ereksiyonu kalçalarından sarkarken, o da üstünün düğmelerini açıp silkindi ve sütyenini çıkardı.

Göğüsleri büyüleyici, dolgun ve dolgundu; yumuşak, dolgun meme uçları teninin açık kremi yeşilinden birkaç ton daha koyuydu. Eğildi, bir meme ucunu ağzına aldı ve nazikçe emdi. Kadından çıkan boğuk ses acil ve tutarsızdı. Kadın onun başını okşadı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve omuzlarını okşadı.

Onu emerken, penisinin başındaki hassas deri boyunca tüy kadar hafif bir his titreşti ve keskin, kışkırtıcı bir zevk yarattı. Duygu, testislerinin sıkı, yukarı çekilmiş kesesi ve alt karın kasları boyunca yayılırken aşağı baktı.

Seremela'nın yılanları ince dillerini onun derisi üzerinde gezdirdi.

Seremela da başını eğdi ve aşağıya baktı. "Seni tadıyorlar," dedi ve ona yan bir gülümseme verdi. "Seni sevdiğimi biliyorlar ve merak ediyorlar." Görkemli ve barbarca görünüyordu ve tamamen özgürdü.

Duncan'ın bir zamanlar olduğu insanın hayaleti bir an için bu görüntüyle mücadele etti. Ama Seremela'nın yılanları sıradan yaratıklar değildi; onun bir parçasıydılar ve Duncan çok uzun zamandır insan değildi.

Dişleri aşağı indi. Seremela onun ağzına baktı ve bakışları ağırlaştı. Sözsüz bir davetle boynunu ona doğru uzattı ve Duncan onun yumuşak, kıvrımlı bedenini kollarının arasına alıp dişlerini nazikçe boynundaki nabza geçirdi.

Kadından çıkan inilti seks ve teslimiyet doluydu, sıcak kan ağzına akarken ses adamın sıcak duyularını titretti ve bu çok tuhaftı, çok tuhaf. İçi içine sığmıyordu, ona duyduğu arzu kontrolden çıkmıştı. Ondan kana kana içerken homurdandı, kız ise ona doğru eğilmiş, soluk soluğa kalmıştı. Onun kanı insan kanından daha güçlüydü. Onu delip geçiyor ve dünyanın dönmesine neden oluyordu.

Başını ondan uzaklaştırdı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu ve ancak o zaman kollarında çırpındığını fark etti. Korkunç bir an için midesi bulandı ve kafası karıştı - ta ki kadının ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar.

"Şu lanet kot pantolondan kurtulmama yardım et," diye inledi.

Kot pantolonunu dizlerine kadar indirmesine yardım ederken parmakları titriyordu. Sonra yatağa uzandı ve bacaklarını kaldırdı, böylece geri kalanını çekerek çıkarabildi.

Tamamen çıplaktı, gerinmişti, gözleri ısırığın verdiği hazzın etkisiyle parlıyordu ve aynı anda hem güzel hem de gizemli görünüyordu, tamamen kadın ve tamamen insanlık dışı. Parmaklarını kalçasında gezdirdi ve seksinin zevkten ıslanmış kadife yumuşaklığındaki yapraklarını parmakladı. Bir eliyle sikini kavradı, bacaklarını ayırırken okşadı ve ona "Şimdi içeri gel" dedi.

"Önce doruğa ulaşmana yardım etmek istiyorum," diye fısıldadı. Çok narın ve tatlı olan sert küçük tomurcuğunu buldu ve başparmağının topunu üzerinde yuvarladı.

Kontrolsüzce sarsıldı ve nefesi kesildi. "Bu çok iyi hissettiriyor. Çok yoğun."

"Bu kısmen ısırıktan kaynaklanıyor," diye mırıldandı. "Şu anda her şey daha yoğun." İki parmağını kızın içine kaydırды, kız daha önce hissettiği her şeyden daha yumuşak ve ıslaktı ve o kadar rahattı ki, sonunda içine girdiğinde kızın onu bir yumruktan daha sıkı kavrayacağını biliyordu. Klitorisine masaj yapmaya devam ederken parmaklarıyla onu nazıkçe becerdi.

"Dayanamıyorum," diye hıçkırdı. Adamın bileğini kavradı.

"Dayanabilirsin," dedi ona. Onu çalıştırırken, meme ucunu tekrar ağzına almak için eğildi, onu dikkatlice emdi çünkü dişleri hala inmişti ve onu çizmek istemiyordu. Kendi zevkinde boğuluyordu, boğuluyordu, kalçalarını dalgalandırırken onun artan zevkine dalmıştı.

Sonra bir elini başının arkasına koydu ve onu sertçe göğsüne doğru çekti. Ağız dişleri göğsündeki hassas deriyi parçaladı ve kadının güçlü kanı tekrar ağzına doldu. Şaşkınlıkla, parmaklarını içine sokarken onu sertçe emdi ve kadın onun tutuşu altında sarsıldı ve doruğa ulaşırken çığlık attı.

Kendi coşkusundan gözü dönmüştü ve hâlâ ihtiyaçtan zonkluyordu. Kendini sert bir şekilde tuttu, iç kasları parmaklarına karşı nabız atarken avuç içi klitorisine sıkıca bastırdı. Doruk noktasına ulaşana kadar çekilmeyecek, onu terk etmeyecekti, ama sonra elini çekerken onu tekrar şok etti. Ayağa kalktı ve onu sırtüstü yatırdı, o da kabul edince üzerine çıktı ve ona sarıldı. En şaşırtıcı manzaraydı

Şimdiye kadar gördüğü en güzel yüzü, sikini tutup ona pozisyon verirken ve kendini onun üzerine indirirken yoğun bir şekilde damgalanmıştı.

"Tanrım," dedi. Kendi doruk noktası bir kurşun gibi fırladı. Kadının kalçalarını kavradı ve küfrederek altında sertçe debelendi.

Kadın onun üzerine yığıldı ve adam tüm vücuduyla ona sarıldı. Birkaç dakika sonra, "Bunu sık sık yapacağız, değil mi?" diye sordu.

"Tanrım, umarım öyle olur," dedi adam.

Bu şekilde uyudular, adam hala kadının içindeydi ve kadın onun üzerinde bir bez bebek gibi yayılmıştı.

Önce o uyandı. Ereksiyonu yumuşamıştı ve hareket edip onun dışına kaymak ya da onu uyandırmak istemiyordu. Üzerinde yatan yumuşak, sıcak bir ağırlıktı ve bunu seviyordu, seviyordu.

Bu yüzden bir süre daldı ve zihninin dolaşmasına izin verdi. Belki mücevherleri seviyordu.

Belki bir yüzük hoşuna giderdi.

Belki de özellikle dizlerinin üzerine çöküp ona verirse hoşuna giderdi.

Her zaman evlilikten zevk alacağını düşünmüştü ve doğru kadın için iyi bir koca olacağına inanıyordu. Sadece şimdiye kadar doğru kadını bulamamıştı.

Ama kendini aşmaya başlamıştı. Daha ilk randevularına bile çıkmamışlardı. Bu arada, alması gereken opera biletleri vardı.

Bekle. Esnedi ve "Bugün günlerden ne?" diye sordu.

"Nnh." Tam onun tekrar uykuya daldığından emin olduğunda, "Sence bugün Cuma mı?" diye mırıldandı.

"Mükemmel. Bence ilk randevumuz hemen şimdi başlamalı."

Burnunu kaşıdı. "Henüz opera biletin yok." "Bu ikinci randevumuz olacak," dedi ona.

Kadın gözlerini açtı ve gözlerini kısarak ona baktı. "İlk randevumuz ne olacak?"

Adam onu sırtüstü yatırıp pozisyonlarını değiştirdi ve sırtarak ona baktı.

"Benim oyum yatakta geçireceğimiz hafta sonu için."

Kıs kıs güldü. "Ooh, benim oyum da bu yönde. Bir ara Carling ve Rune'u arayıp döndüğümüzü söylemeliyiz."

"Bunu Pazartesi yapabiliriz." Aleti onun kalçasında sertleşirken göğsünü avuçladı. "Üçüncü randevumuzu da yakında planlamalıyız."

"Mm, yapmalıyız." Penisini parmaklarken bakışları ağırlaştı. "Kendi yatağıma döndüğüm için çok mutluyum."

"Ben de senin yatağında olmaktan memnunum." Adam kalçalarını tembelce hareket ettirerek kadının elini itti.

Kadının yüz ifadesi zevk ve şefkatle eşit oranda yumuşadı. "Peki üçüncü randevu hakkında bir fikrin var mı?"

Duncan başını eğip onu düşündü. Ona bir yüzük alacağını ve dizlerinin üzerine çökeceğini söylemeyi düşündü ama onu ürkütmek istemedi. Bunun yerine, gayet rahat bir şekilde, "Alışverişe gidebiliriz diye düşünmüştüm," dedi.

"Alışveriş yapmayı sever misin?" diye sordu uykulu bir şaşkınlıkla.

"Evet, severim, bazen. Özel bir şey aradığımı bildiğim zaman." Onun boğazını sıkma içine eğildi.

Kız mırıl mırıl bir ses çıkardı ve onun sırtını okşadı. "Alışveriş geziniz için aklınızda özel bir şey var gibi görünüyor."

"Bizim alışveriş gezimiz," diye düzeltti. "Tamam, bizim alışveriş gezimiz."

"Ve aklımda belirli bir şey var, ama şimdilik ilk randevumuza odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum."

Mutluluktan başı dönen adam onu yumuşak bir okşayışla öptü. Kalabalık ve tehlikeli bir dünyada yaşıyorlardı ama bir şekilde o, bu dünyadaki tek kişi olmuştu. Tam burada ve şimdi, dünyada sadece iki kişi vardı, sadece iki kişi.

"Duncan, piyano çalma şansın var mı?" diye mırıldandı. Adam kıkırdadı. "Bunu bana neden soruyorsun ki?"

Onun yüzünü okşadı. "Bana kesin bir bakış attın." Adam eğlenerek sordu: "Piyano çaldığımı söyleyen bir bakış mı?"

Tek parmağıyla burnuna dokundu. "Bana bir Bogart takımın olduğunu söyle. Unut gitsin, bir sürü takım elbisen var ve hepsi de benim sahip olduğum kıyafetlerin hepsinden daha güzel. Önseziye inanıyor olabilir misin?"

"Bu konuşmada tamamen denizdeyim" diye açıkladı.

"O zaman muhtemelen konuşmayı kesmeliyiz," diye fısıldadı. Kalçalarını ona doğru yuvarladı.

"Benim için sorun değil," dedi adam.

En mükemmel ilk buluşmalarında onunla tekrar sevişmeye devam etti ve ikisi de uzun süre tutarlı bir şey söylemedi.

Yazar Hakkında

Thea Harrison Kuzey Kaliforniya'da yaşamaktadır. İlk kitabı olan aşk romanını on dokuz yaşındayken yazmış ve Amanda Carpenter adıyla on altı romanı yayımlanmıştır.

Birkaç yüksek lisans derecesi ve yetişkin bir çocuk sahibi olmak için yazmaya ara verdi. Yüksek lisans dereceleri Hayırseverlik Çalışmaları ve Kütüphane Bilgi Bilimi üzerinedir, ancak ilk aşkı her zaman kurgu yazmak olmuştur. Paranormal Elder Races serisi ile geri döndü.

www.theaharrison.com adresindeki web sitesine göz atabilir ve ayrıca onu Twitter'da [@TheaHarrison](https://twitter.com/TheaHarrison) ve Facebook'ta www.facebook.com/TheaHarrison adresinden takip edebilirsiniz.

Thea Harrison'ın bu kitaplarına göz atın

Artık Mevcut:

Yaşlı Irkların Romanları

Gerçek Renkler

Doğal Kötülük

Şeytan Kapısı Çok

Yakında: Av Sezonu

Ruh eşinle mi tanışyorsun? Harika. Olası bir cinayeti önlemek mi? Daha da iyi.

Gerçek Renkler

© 2011 Thea Harrison

Bir Wyr ve öğretmen olan Alice Clark, birkaç gün içinde iki arkadaşını öldürmüştür ve üçüncüsünün cesedini daha yeni bulmuştur. Olay yerine, bir kurt Wyr olan ve şu anda Wyr Şiddet Suçları Bölümü'nde dedektiflik yapan Gideon Riehl'den sadece birkaç dakika önce varır - ve Alice'in ilk görüşte çok uygunsuz bir şekilde tanıdığı gibi, arkadaşı.

Ancak Riehl ve Alice'in hissettikleri ani bağ, cinayetlerin en son yedi yıl önce saldıran ve yedi günde yedi kişiyi öldüren bir seri katille bağlantılı olmasıyla karmaşıklaşır. Katil tekrar saldırmadan önce sadece bir geceleri vardır. Ve tüm işaretler bir sonraki kurbanın Alice olduğunu göstermektedir.

Gerçek Renkler için aşağıdaki alıntının tadını

çıkarın Hareket etmeyin. Kıpırdamadan durun.

Devasa canavar, gizli bir bombardıman uçağının ölümcül hızıyla dairenin içine daldı. Feromon ve Güç'ten oluşan bir Molotof kokteyli, öfke içindeki güçlü bir erkek Wyr'ın klasik işaretleri olan kanla lekelenmiş havaya yayıldı. Alice tüneğine yapıştı, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki göğsünden fırlayacağını düşündü. Katil geri mi dönmüştü?

Sonra canavar yavaşladı. Alice onun Haley'nin hâlâ sıcak olan bedenine yaklaşırken nefesinin altından küfürler savurduğunu duydu. Alice işe gitmek için her gün New York metrosunu kullanıyordu. Her şeyi duyduğunu sanıyordu ama onu dinlerken birkaç şey öğrendi. Öldürülen kadını ilk kez gördüğü için mi, yoksa bir tür hata yaptığını anladığı için mi küfrediyordu?

Alice, Haley'nin dairesine daha yeni varmıştı. Kapıyı açık bulmuş ve içeri girdiğinde arkadaşının cesedinin yatağın üzerine serilmiş olduğunu görmüştü. Haley'nin gövdesi kesilerek açılmış, organları çiçekli yatak örtüsünün üzerine bir çocuğun terk edilmiş oyuncakları gibi saçılmıştı.

Alice gördüğü manzara karşısında uyuşmuş, zihninin normal soğukkanlı mantığı şoka girmişti. Sonra birinin merdivenlerden koşarak çıktığını duydu.

Canavar ortaya çıkmadan önce saklandığı yere ancak ulaşabilmişti. Eğer katil oysa ve geride bıraktığı bir ipucunu temizlemek için geri dönmüşse, ne Alice ne de polis bunun ne olduğunu artık bilemezdi.

Haley'nin evinde tam bir sessizlik içinde dolaştı. Alice yumuşak ayak seslerini bile duymuyordu. Ona dair farkındalığı dayanılmazdı, sanki biri bir jiletin yassı ucunu gülümseyerek bir kesik vaadiyle çıplak tenine sürtmüştü. Onun varlığı Haley'nin özel alanının ihlaliydi. Alice'in iki adım ötesinde durakladı, o kadar yakındı ki göz ucuyla yıpranmış deri ceketinin cebini görebiliyor ve düzenli nefes alışının neredeyse fark edilmeyen sesini duyabiliyordu.

Çığlık atmak ve ona saldırmak istedi. Kaçmak ve 911'i aramak istedi. Gölge apartman koridoru milyonlarca kilometre uzunluğundaydı, açık ön kapı ise koşup fark edilmemeyi umamayacağı kadar uzaktaydı. Kıpırdamaya cesaret edemedi, gözlerinden yansıyacak bir ışığın yerini ele vermesinden korktuğu için bakışlarını bile kaydırmaya cesaret edemedi. Nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Yapabildiği tek şey havanın tadını almak ve hiç değilse kokusundan bu adamı tekrar tanıyabileceğini bilmektir. Şiddet kokusunun altında, sıcak ve temiz kokuyordu. Başka türlü bir durumda olsalardı, onun kokusunu seksi bulabilirdi. Aniden gelen kusma isteğiyle savaştı.

Bekle. Eğer onun kokusunu alabiliyorsa, o zaman arkasında nasıl bir iz bırakmıştı? Adam da onun kokusunu alabilir miydi? Onu da tekrar tanıyabilecek miydi? Aman Tanrım.

Cinayete teşebbüs. Tutku. İhanet. Köpeklerin yediği bir dünya.

Doğal Kötülük

© 2012 Thea Harrison

Claudia Hunter, Nevada çölünde bir yolculuğa çıktığında otoyolun kenarında bir köpek cesedi görür. Araştırmak için kenara çektiğinde, devasa hayvanın hayata tutunmaya çalıştığını fark eder. Claudia, yerel veterinerin yardımıyla onu kurtarmaya çalışırken, yaratıkta daha fazla görünen bir şey olduğunu fark eder. Diğer. Wyr. Bu da bu hayvan zulmü vakasını cinayete teşebbüs haline getirir.

Şekil değiştiremeyecek kadar yaralı olan Luis Alvaraz, Claudia'ya saldırı hakkında bildiklerini anlatmakta isteksizdir ve bunun onu hedef haline getireceğinden korkmaktadır. Ancak şerif yozlaşmıştır ve saldırganlar Luis'in hayatta ve savunmasız olduğunu bilmektedir. Daha da kötüsü, bir kum fırtınası kasabayı kasıp kavurmaktadır ve eğer geceyi atlatmak istiyorlarsa, Luis'in tüm güvenini Claudia'ya vermesi gerekecektir.

Uyarı: Geçici olarak köpek kulübesinde sıkışmış muhteşem bir adamı alın, güçlü, esir almayan bir kadın ekleyin, yaklaşan düşmanları ve şiddetli bir kum fırtınasını karıştırın ve birleştirmek için karıştırın. Yeni açılmış bir konserve ile tadını çıkarın.

Doğal Kötülük için aşağıdaki alıntının tadını çıkarın:

Claudia otoyolun kenarındaki büyükçe kütlenin bir ceset olduğunu anlayamadı. İlk başta değil.

Nevada'nın ıssız bir bölgesinde I-80W'de saatte 110 mil hızla gidiyordu. Karla kaplı karanlık dağların çevrelediği çölün genişliği boyunca adaçayı, gümüşü ten rengi, altın rengi ve açık kahverengi sırıyordu. Soluk gökyüzü, gümüş renkli gri bulutların oluşturduğu geniş alanlarla toprağı yansıtıyordu. Öğleden sonranın delici sarı-beyaz güneşinden yayılan ve kaldırımından taşan şiddetli sıcaklıkla birlikte rüzgârla savrulan sessizlik muazzamdı. Dünyanın çöl alanlarının cinlerin dans etmeye geldiği yerler olduğunun söylendiğini duymuştu.

Daha sonra, neden durup araştırdığını asla söyleyemedi. Sadece bir dürtüye uymuş, frene basmış ve geri geri gitmişti. Başka hiçbir

Otoyolun her iki tarafında da araçlar görünüyordu ve hayatta kalan tek şey oydu. Ya da o öyle sanıyordu.

1984 model BMW'si yumruyla birlikte geldi. Ona bakarken kalbi sıkıştı. Bu bir çeşit köpekti, alışılmadık derecede büyük bir köpek. Cinsini bildiğinden değil ama evcil bir hayvan olmalıydı. Kesinlikle bir kurt ya da çakal değildi. Vücudu kaslıydı; büyük, güçlü bir göğsü, uzun, ağır ama yine de zarif bir kemik yapısı ve geniş, orantılı bir kafası vardı. Köpek korkunç bir hasar almıştı. Boynu kalın ve şişti, koyu kahverengi ve siyah kürkünde büyük ve çığ lekeler vardı.

Çölün ortasında ne aradığını, çarpıp çarpmadığını ya da bir kamyonun arkasında emniyetsiz bir şekilde seyahat edip düşüp düşmediğini merak etti. Muhtemelen ikisi de. Hızlı ölmüş olmasını umuyordu.

Kocaman ön pençelerinden biri seğirdi.

BMW'yi parka çekti ve beyni hareketlerine yetişmeden önce su şişesini kaptı. Arabadan dışarı fırladığında, edinmek için çok çalıştığı yalıtımı bir kenara bıraktı ve görünmez bir bariyerden geçerek çevresine tamamen girdi ve onunla bağlantı kurdu.

Köpeğin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Alışılmadık derecede büyük olmasını bir kenara bırakın, acayip derecede iriydi. Köpekler hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama bu boyuta ulaşan çok az cins olduğunu biliyordu. Bir Alman çoban köpeğinden daha büyük, bir Danua için fazla ağır olan bu köpek bir tür mastif olmalıydı. Kahretsin, sadece canlı değil, aynı zamanda bilinci yerinde gibi görünüyordu. Hızlı ve derin nefes alıyordu, ağzı açıktı ve dili sarkıyordu. Gözleri kapalıydı, göz çukurlarının etrafındaki kaslar acıdan gerilmişti.

"Yüce Tanrım," dedi. Rüzgâr kilometrelerce uzanan ıssızlıkta kükreyerek kelimeleri uçurdu.

Bir elini köpeğin başının altına soktu, kaldırdı ve ağzına az miktarda su damlatmaya çalıştı. Köpeğin parmakları kadar uzun, beyaz ve güçlü dişleri vardı. Suyu fark edip etmediğini ya da tepki verip vermediğini söylemek zordu. Fark etmediğini düşünüyordu.

Claudia ortalama bir kadından biraz daha uzun boyluydu ve kilosu 140 ile 145 pound arasında değişiyordu. Köpek onun yarısı kadardı, belki 200 belki de 220. Hiçbir normal insan kadın bu tür bir ağırlığı arabasının arka koltuğuna kaldırmayı umamazdı ama Claudia normal bir insan kadın değildi.

Telekinetik yetenek olarak ortaya çıkan bir Gücü vardı, ama bu sadece bir kıvılcımdı, bu yüzden onu kullanmayı seçtiği şeye dokunması gerekiyordu. Birisi ona yeterince yakın durursa biraz telepati kurabiliyordu ve kıvılcımı, zaman ve uzayın Dünya'nın oluşumunda bükülmesiyle oluşan sihir dolu yerlerden biri olan Başka bir ülkeye seyahat etmesi için yeterli olabilirdi. Olabilir de olmayabilir de. Bunu bilmiyordu. Hiç denememişti.

Güç ya da büyü yeteneği açısından telekinezi pek bir şey ifade etmiyordu ama birkaç ilginç şey yapmasına olanak sağlıyordu. Bir kere, köpeği arka koltuğa taşıyabilmek için kaldırma kapasitesini yeterince artırabilirdi. Ne yazık ki yaraları o kadar ağırdı ki, hareket ettirmeye çalıştığında muhtemelen onu öldürecekti.

Aklına .40 kalibrelik Glock'u geldi. Silah, bavulları ve kamp malzemeleriyle birlikte arabasının bagajında saklanıyordu. İyi ya da kötü, iyi hedeflenmiş tek bir kurşunun etkisini asla hafife almazdı. Birliğindeki keskin nişancının dediği gibi, *tek atış, tek öldürme*. Bu durumda, köpeğin acısına son vermek bir merhamet olurdu. Ölüm, çöldeki bu yavaş ve yalnız sonbahardan daha iyi olmalıydı.

Onu yere sermek bir merhamet olabilirdi ama içindeki her şey bu düşünceye isyan etti. Çenesini tuttu. Eğer köpek ölmezse, onu alacaktı - köpeğin vücuduna şöyle bir baktı ve sadece erkek olmakla kalmayıp kısırlaştırılmamış olduğunu da fark etti- ona yardım edecekti.

Kararını verdikten sonra hızlı hareket etti. Yer muşambasını bulana kadar bagajındaki kamp malzemelerinin olduğu kanvas çantaları karıştırdı. Plastiği köpeğin sığabileceği daha küçük bir boyutta yeniden katladı, kenarlarını kavramak için yeterli alan bıraktı. Sonra muşambayı hayvanın yanına yere serdi.

Sonraki on dakika, iki yıllık bir görev süresine katlanmak gibiydi. Köpeğin çektiği acı, onu köpeğin sefilliğine sabitleyen bir yerçekimi kuyusuydu. Rüzgâr kollarının ve yüzünün çıplak derisini kavurucu, soluk kum tanecikleriyle ısıırıyordu. Kum, köpeğin yaralarının ham kenarlarını kabuk bağlamıştı, ta ki onu hareket ettirene ve yaralar yeniden açılana kadar. Kabuk bağlamış kumun soluk fildişi altınının arasından damlayan parlak, pırıl pırıl kıpkırmızı kanlar akıyordu. Normalde bu iki renk birbirine çok yakışırdı.

Köpekle konuştu, rastgele cesaretlendirici sözler söyledi ve bacağını gererken geniş küfür dağarcığını kullandı

ve sırt kaslarını telekinezi gücüyle birleştirdi. Sonunda onu muşambanın üzerine ve ardından arka koltuğa taşımayı başardı.

En kötü anlarda köpek gözlerini açtı ve ona baktı. Gözlerindeki zekâ ve parlak acı, kalbine saplanan ikiz mızraklardı. Sonunda tekrar sürücü koltuğuna geçtiğinde, motoru çalıştıracak kadar görebilmek için ellerini temizlemesi ve ıslak gözlerini silmesi gerekti.

Köpek ölmedi.

Şeytan Kapısı

Thea Harrison

Bir Medusa ve bir Vampir arasında aşk söz konusu olduğunda, her erkek, kadın ve yılan kendi başının çaresine bakar.

Yaşlı Irkların Romanı

Bir adli tabip olan Medusa Seremela Telemar, içki içmektense ceset başında sohbet etmeyi her zaman daha rahat bulmuştur. Ancak vahşi yeğeni Vetta, modern zamanların altına hücumu sırasında bir gecede ortaya çıkan kanunsuz bir kasaba olan Devil's Gate'e kaçtığında, asi kız başını gerçekten belaya sokmadan önce onu kurtarması gerektiğini bilir. Kafa yılanlarının onu saldırganlara karşı koruyabileceğinden emin olsa da, Seremela bu modern Vahşi Batı'ya tek başına göğüs germek konusunda hâlâ biraz gergindir.

Vampir Duncan Turner, yeni iş arkadaşının bu kaosa tek başına girmesine izin vermeyecektir. Vampirik gücü ve avukat zekâsı onu mükemmel bir müttefik yapmaktadır ve Seremela'ya daha kişisel nedenlerden dolayı zaten göz koymuş olması da işleri zorlaştırmamaktadır. Ancak Şeytan Kapısı'na vardıklarında ve Vetta'nın sabaha kadar asılacağını öğrendiklerinde romantik düşünceler kısa sürer.

Seremela ve Duncan, Vetta'yı ve kendilerini kurtarmak için ateşe karşı güçle, büyüye karşı da dişleriyle savaşmak zorunda kalacaklar. Ve Şeytan Kapısı'ndan canlı çıkabilmek için dua edecekler.

Uyarı: Uçaklarda, arabalarda, çadırlarda ve yataklarda lanet olası yılanlar var. Neyse ki, ateşli Vampir kahramanımız onları zerre kadar umursamıyor...

e-Kitaplar devredilemez.

Bu eserin telif hakkını ihlal ettiği için satılamaz, paylaşılamaz veya başkasına verilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Samhain Yayıncılık, Ltd.
11821 Mason Montgomery Road Suite 4B Cincinnati
OH 45249

Şeytan Kapısı
Copyright © 2012 by Thea Harrison ISBN:
978-1-61921-222-0
Editör: Heather Osborn
Kapak: Angela Waters

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

İlk Samhain Publishing, Ltd. elektronik yayınıdır: Haziran 2012 www.samhainpublishing.com

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Yazar Hakkında

Thea Harrison tarafından yazılan bu kitaplara göz atın

Samhain Publishing, Ltd'den de temin edilebilir. Telif

Hakkı Sayfası

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

